

Giới thiệu Sur Phụ Theo Ta Có Được Không

Sur Phụ Theo Ta Có Được Không câu chuyện xuyên không của tác giả Mạt Liễu bạn đọc sẽ được trải qua một câu chuyện tình vượt thời gian và không gian hứa hẹn với những điều đầy bất ngờ thú vị.

Nàng với tính cách tùy hứng ai mà gây thù oán với nàng thì không thể thoát khỏi nỗi bởi thế mạng danh yêu nữ độc dụng, không hiểu sao lại có đi theo hấn vào Tô phủ, chịu đủ sự khi dễ nhưng lại không chút nào phản kháng.

Nàng với hấn rốt cuộc là tình nghĩa thầy trò hay là mối lương duyên nam nữ, rốt cuộc là tình gì, tác giả sắp đặt chuyện gì xung quanh hai người họ đoạn kết này rồi sẽ đi về đâu ???

Bạn đang đọc truyện *Sur Phụ Theo Ta Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: CHƯƠNG 1

Xuân Phong Đắc lâu.

Đây là trà lâu lớn nhất ở Lạc thành, nghe nói là do một vị cao thủ võ lâm sau khi quyết đấu thảm bại vì quá đau lòng bèn quy ẩn giang hồ lập nên. Mà thật hay giả không ai biết được, dù sao mọi người cũng không có thời gian nhàn rỗi để tìm hiểu đến cuối cùng ông chủ kia rốt cuộc là ai.

Thế nhưng mỗi ngày, nơi đây tụ tập rất nhiều nhân sĩ giang hồ, dân thường tới uống trà xem cuộc vui. Khắp Lạc thành ngoại trừ kỹ viện thì đây là nơi đông đúc nhộn nhịp và nhiều điều bất quá nhất. Không biết là do ai khơi xướng, mọi người say sưa tán gẫu chuyện giang hồ cùng cá nhân.

“Ai, các người có biết không Hiệp thiếu hiệp trên giang hồ nha, nghe nói trước đó vài ngày hấn chỉ có một mình liên phế đi toàn bộ Thanh Long bang.”

“Này trên giang hồ hỏi không ai là không biết Hiệp Vãn thiếu hiệp, Thanh Long bang là cái quái gì, căn bản không phải là đối thủ của hấn mà.”

“Đó là tất nhiên, nghe nói Hiệp Vãn là đồ đệ của Đông Phương Vũ Lương, có được thân thủ như vậy cũng không có gì kì quái.”

Trong gian phòng trang nhã trên lầu hai, nữ tử vận hoàng y nghe được hai chữ Hiệp Vãn khoe miệng không khỏi run rẩy, nhưng lại rất nhanh liền khôi phục lại tâm tình. Chỉ thấy nàng hai chân đá qua đá lại, đầu ghé vào trên bàn nhìn nam tử ngồi đối diện nói:

“Sur phụ, bọn họ là đang nói người kia.”

Nam tử liếc mắt nhìn nàng một cái, trầm mặc không lên tiếng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, thưởng trà.

Lại nghe dưới lầu có người nói: “Lại nói chuyện trên thương giới, không thể không đề cập đến Tô gia, các cửa hiệu của Tô gia còn chỗ nào là chưa mở đến đâu?”

“Không phải nói giỡn nha, nhưng mà Tô lão gia vài ngày trước đó đã mất. Nghe nói toàn bộ gia nghiệp đều giao cho tam thiếu gia xa nhà quản lý.”

“Đúng vậy, ta nghe nói đại thiếu gia cùng nhị thiếu gia không phục, muốn độc chiếm gia sản, ngay cả tin Tô lão gia chết cũng không nói cho tam thiếu gia biết. May mắn tam thiếu gia khôn ngoan, sớm có cơ sở ngầm báo tin cho hấn. chỉ có điều đáng tiếc hôm nay trở về gấp nhưng Tô lão gia cũng đã ra đi nhiều ngày rồi.”

Lầu hai, nàng kia quẹt miệng dính đầy điểm tâm, hướng nam tử chớp chớp mắt nói: “Sur phụ, bọn họ lại đang nói chàng nha.”

Nam tử lại liếc mắt nhìn nàng, lạnh nhạt nói: “Sur phụ người có tai.”

Nàng bĩu môi ý không vui “à?” một tiếng, vô cùng chán nản hướng ra ngoài cửa sổ nhìn ngắm. Đầu hơi hơi cúi thuận tiện nhìn cảnh chợ náo nhiệt phía dưới, từng tiếng rao hàng không dứt bên tai. Ngó thấy người bán mứt quả đi ngang qua, nàng bắt giác liếc mắt một cái, tầm mắt một mực dõi theo đám mứt quả kia, thẳng đến khi không còn nhìn thấy mới thôi.

Bỗng nhiên chợt nghĩ đến điều gì, vì thế nàng quay đầu hỏi nam tử: “Sur phụ, chúng ta lần này sẽ ở đây bao lâu?”

“Rất lâu.”

“Rất lâu là bao lâu?”

“Lâu đến khi nàng đem nơi này trở thành nhà.”

Nàng tên là Tô Oản Oản, là người hiện đại hàng thật giá thật cũng là cổ nhân. Nàng thực vinh hạnh một phen chạy thủy triều, bị nước cuốn trôi rồi xuyên không.

Thời điểm xuyên qua nàng bất hạnh biến thành tiểu hài tử tám tuổi, còn đáng thương xuyên tới một con đường nhỏ, hoang vắng, hẻo lánh không thôn xóm. Đương lúc nàng còn đang há hốc mồm, đột nhiên xuất hiện một đám người tuy cầm đao kiếm nhưng người người đều mặt mũi bầm dập thi nhau chạy tán loạn.

Vì thế nàng lại tròn tròn mắt.

Nàng đang nghĩ là nên giả chết hay là nên chạy trốn, thì một tiểu thiếu niên áo trắng tuấn tú đáng yêu đã nhanh nhẹn tới, không đợi nàng thấy rõ ràng, đám người kia đều bị hắn đánh ngã.

Thiếu hiệp? Anh hùng? Kỵ sĩ? Bạch mã hoàng tử anh hùng cứu mỹ nhân ư.

“Sur phụ!” Nàng liền chạy đến ôm đùi hắn gọi lớn.

“Sur phụ?”

“Ách, sur phụ...”

Kỳ thật nàng muốn gọi là ân nhân, nhưng là nghĩ đến bạch mã hoàng tử anh hùng cứu mỹ nhân, nàng đã nghĩ đến cười bạch mã không nhất định là hoàng tử, rất có thể là Đường Tăng, vừa nghĩ đến Đường Tăng nàng liền không kìm lòng kêu lên hai tiếng sur phụ.

Là đầu óc nàng nhanh nhạy quá đi.

Trước mặt kẻ bỏ chạy bị đánh cho học máu không cam lòng làm vai phụ nhìn hai người cướp đất diễn, một bên thở huyết một bên dùng ánh mắt chết không cam lòng nhìn tiểu thiếu niên áo trắng nói: “Ngươi, ngươi là ai?”

“Hiệp Vãn.” Tô Oản Oản thốt ra.

Lúc ấy nàng chẳng qua kêu tên Hiệp Vãn để chữa cháy, đây là tên của một đại tông sư nha, gọi như vậy rất là có phong cách. Sau này tên đấy được truyền ra khắp thiên hạ, mà sau đó nàng mới biết sur phụ nhà nàng tên thật nghe rất kêu, nàng ảm ức.

Sur phụ aizz, quả thật may mà nàng không thốt ra hai chữ Đường Tăng nếu không sẽ phải trốn ở một góc cười trộm mắt.

Nàng mặt dày mày dạn, làm nũng xấu xí, ủy khuất đáng thương cuối cùng cũng trở thành đồ đệ của Tô Mộ Bạch năm ấy hắn mới mười ba tuổi. Thực may mắn, xuyên đến một nơi hoang vu hẻo lánh quý quái trong vòng mấy phút đồng hồ ngán ngùi đã tìm được một chỗ dựa tin cậy, tuy rằng lúc ấy người nàng ôm tâm tình có vẻ không tốt lắm.

.....

“Theo ta thấy thì nước miếng của ngươi sẽ nhanh chóng đem nơi này nhấn chìm mất.” Tô Mộ Bạch gõ đầu tiểu nha đầu đang ngủ khò khò nói: “Đứng lên, chúng ta về nhà.”

Tô Oản Oản ngẩng đầu lên dụi dụi mắt nói: “Về nhà?”

“Ừm, về nhà.”

“Ah” đầu nàng mơ mơ màng màng, sờ sờ trong ngực hắn, lấy bạc ra bỏ xuống bàn, sau đó loạng choạng bước theo hắn.

Nghĩ đến điều gì nàng đột nhiên bừng tỉnh, cái gì, nếu nàng nghe không nhầm, sur phụ vừa nói hai chữ về nhà? Nàng xuyên qua đến nơi này tám năm, đi theo bên cạnh hắn phiêu bạt tám năm, hắn cũng chưa từng nói qua hai chữ này. Lúc này phải chăng ý tứ rằng nàng ở nơi này rốt cuộc cũng có nhà?

Bước ra khỏi Xuân Phong Đắc lâu, trời nắng đẹp, gió dịu dàng thổi trên mặt, ấm áp thư thái nhưng trong lòng nàng chợt thổi đến một tia lo lắng, khoe miệng nàng nhếch lên.

Bởi vì giáp với Giang Tô, Lạc thành ở Giang Nam là vùng đất phồn vinh giàu có nhất. Tô Oản Oản nhìn đông ngó tây, thật nhiều đồ vật yêu thích, vì thế nàng tha hồ với tay lấy, thẳng đến khi cảm không nổi mới thôi, lại hướng trong ngực sur phụ sờ sờ, cảm bạc chạy lấy người. Về phần tại sao trên người không có bạc, là vì sur phụ nàng keo kiệt không cấp cho, nói là đặt trên người nàng sớm muộn gì cũng bị nàng tiêu xài hết.

Thực tế thì một nữ tử có thể xài được bao nhiêu bạc, chỉ là vui chơi giải trí, mua quần áo trang sức, hơn nữa nàng cũng không tham gì nhiều, một tháng chỉ mượn một ít bạc, thân là “Đại Phú hào” đối với hắn đây tuyệt đối không phải là gánh nặng. Nhưng là cổ nhân không giống người hiện đại, không có tiêu xài bừa bãi, cho nên hắn để bạc ở trên người khiến nàng mỗi lần dùng đều phải tự lấy, cũng không sao cả.

Việc nhỏ như thế, thân là đồ đệ cũng nên thay sur phụ gánh vác, cũng không cầu sur phụ nói cảm ơn.

Suy nghĩ như vậy, nàng hướng trong lòng hắn sờ sờ tần suất lớn hơn. Nàng nhìn trúng cái túi thơm tinh xảo, viền vàng phấn hoa, đơn giản nhưng thanh thoát, còn tỏa ra mùi thơm tự nhiên, có chút giống như thanh nhã mà sâu thẳm, um, thích hợp cho nữ tử nhân tính xinh đẹp tuyệt trần như nàng (Candace:

tỷ tỷ tự sướng thấy ón... Oản Oản: hắc hắc, ta thấy mình xinh đẹp thì có gì là sai *soi soi, ngắm ngắm*... Can: ...).

Vì thế lại hướng trong lòng hấn sờ soạng, lại lập tức bị hấn bắt được.

Sư phụ, người chẳng lẽ không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao, người cầm tay nữ tử như nàng là không đúng, nên ngoan ngoãn buông tay cho nàng sờ soạng. (Sa: Híc tỷ ăn đậu hũ của người ta chán chê rồi còn bày đặt nam nữ thụ thụ bất thân)

Không chờ nàng nói cái gì đó, hấn liền kéo nàng đi lên phía trước, cũng không quay đầu lại nói: “Thay y phục.”

“Thay y phục? Thay y phục để làm chi vậy.” Nàng vừa nói vừa cúi đầu nhìn lại trên người mình. Lúc này nàng mới phát hiện quần áo đất tiền hồng hồng lục lục của nàng dính đầy điểm tâm, còn không biết lúc nào thì bám đầy bùn đất cùng cát bụi.

Nàng trầm tư một lát, âm thầm oán người giang hồ không có câu nệ tiểu tiết, sao lại cao hứng đi theo sư phụ khó tính này.

Một lát sau, nàng mặc sư phụ lựa chọn y phục cho mình. Sắc đỏ tươi mềm mại quyến rũ, màu trắng thanh đạm, hoa sen hồng nhạt trước ngực, dùng sợi tơ hồng ở cổ tay áo buộc vòng quanh thêm rực rỡ, làm lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn hồng nhuận. Trên tóc nàng cài một cái trâm hình con bướm bằng ngọc tinh xảo, tai đeo một đôi khuyên trâm châu do chính sư phụ nàng mua.

Trang phục xinh đẹp, tương xứng với tuổi của nàng, sư phụ luôn hiểu nàng nhất. Tô Oản Oản vui vẻ xoay xoay chiếc vòng, kéo sư phụ hướng Tô gia đi tới. Nàng hỏi qua Tô gia ở nơi nào, toàn Lạc thành không ai là không biết.

Tô phủ rất lớn, thậm chí so với một vài sơn trang môn phái nàng đi qua còn lớn hơn, cũng là ngôi xanh tường trắng, con đường nhỏ, hồ sen rộng lớn, nhà đình không thiếu, như là một bức tranh thủy mặc không có vết sáng được màu xanh nhạt vẽ đường cong bề ngoài.

Bọn hạ nhân Tô gia sớm đã đứng trước cửa, nhìn thấy bọn họ đến, một đám liền nhất tề gọi hấn một tiếng tam thiếu gia. Quản gia liếc mắt một cái, bọn họ cũng đều kêu nàng một tiếng tiểu thư, Tô Oản Oản trong lòng cao hứng, trên mặt cười lớn hơn nữa.

Theo Tô Mộ Bạch vào cửa, băng qua tiền viện tới đại sảnh, trong đại sảnh đứng cùng với hai nam nhân là đám nữ nhân tuổi tác không đều, trang điểm xinh đẹp, đèn đuốc rực rỡ. Mỗi người ai đầy đủ mặc y phục sang trọng, đồ trang sức ngọc ngà châu báu đều treo đầy người, trang phục đẹp để khiến người ta lóa mắt.

Nhìn cảnh tượng như thế, da đầu nàng một trận run lên, nàng trong bụng còn đang thầm oán cuộc sống sau này ngày ngày sẽ không còn dễ chịu, lại không cẩn thận, dưới chân lão đạo một cái liền ngã xuống, tư thế giống như đang quỵ lạy. Nàng vẫn luôn là nữ tử nho nhã, lúc này tuy có chút xấu hổ, nhưng cũng không phải nàng nguyện ý, xét cho cùng thì vẫn là nữ nhân trang phục đẹp để.

Ôi dào, chuyện này không có gì to tát.

“Này, tiểu cô nương vì sao vừa mới bước vào nhà liền cho chúng ta một cái lễ lớn như vậy, chúng ta không nhận nổi nha.”

Một giọng nói thiếu thân thiện vang bên tai nàng, nàng yên lặng, cảm thấy diện mạo mình có vẻ rất tức cười, tuy rằng sư phụ nói đây là nhà nàng, nhưng hiển nhiên chỉ có hấn nói như vậy là chưa đủ. Vì thế đầu óc nàng lại suy nghĩ thật nhanh, phui phui bụi trên người hướng mọi người cười ngây ngốc cho xong việc, yên lặng nhích lại gần người sư phụ.

“Đây là đồ đệ của ta, Tô Oản Oản.”

Tô Mộ Bạch lên tiếng, quay đầu dịu dàng nói với nàng: “Sao lại không cẩn thận như vậy?”

Ánh mắt nhìn nàng ôn nhu như nước, còn nhẹ nhàng giúp nàng sửa sang lại quần áo, gạt những sợi tóc hỗn độn.

Tô Oản Oản lạnh sống lưng, sư phụ nàng khi nào thì đối với nàng dịu dàng như vậy?

Kết quả hấn lại nhẹ nhàng phun ra một câu: “Trên người người nhiều độc được như vậy, vạn nhất độc phấn phát tán ra làm bị thương đến người thì phải làm sao hả.”

.....

Quả nhiên, viện trưởng ma ma nói đàn ông càng đẹp trai càng nguy hiểm thật là đúng!

Một khoảng im lặng, hai nam nhân thoát nhìn có vẻ lớn tuổi hơn đứng lên hướng Tô Mộ Bạch nói: “Tam đệ, đệ đi khỏi nhà mười mấy năm liền, ngay cả phụ thân cũng không gặp mặt lần cuối được, tuy rằng phụ thân trước khi mất giao gia nghiệp cho đệ quản lý nhưng dù sao đệ cũng chưa quen thuộc, ta cùng với Nhị ca sẽ từ từ chuyển giao cho đệ.”

Tô Oản Oản đánh giá một chút nam nhân trước mặt này. Tuy rằng là Đại ca của Tô Mộ Bạch, nhưng có vẻ không giống nhau, vị này do chính thất phu nhân sinh ra – Đại công tử, ngũ quan bình thường, nghiêm nghị. Dù là khí chất hay ánh mắt đều làm cho nàng ngay cả hứng thú tiếp tục đánh giá cũng không có.

Tô gia Đại thiếu gia Tô Nam Duệ quả thật cũng chỉ thế mà thôi.

“Áy đại ca .Tam đệ vừa về nhà, còn phải bài tế phụ thân. Sau đó chúng ta vì Tam đệ tổ chức một bữa tiệc tẩy trần.”

Một nam tử khác nói, hiển nhiên là Nhị thiếu gia Tô Bắc Lăng. Người này thể trạng gầy yếu, ngũ quan vừa vặn lại làm cho người ta cảm giác âm nhu. Tô Oản Oản liếc nhìn đôi mắt đen cùng với sắc mặt tái nhợt của hắn, cảm giác thấy người này phải chăng là miệt mài phóng túng quá độ.

Tô Mộ Bạch gật đầu, vì thế mọi người đều hướng từ đường đi đến. Hắn tới bài vị Tô lão gia quỳ xuống, khấu đầu, dâng hương. Tô Oản Oản cũng đi theo hắn quỳ xuống, khấu đầu. Lại vụng trộm nhìn sắc mặt sư phụ nàng, thấy hắn thần sắc như cũ, nàng bấu môi không nói lời nào, quyết định buổi tối đi tìm hắn uống rượu.

Kể đó Tô Oản Oản chờ mong yến tiệc buổi tối, nàng sớm bỏ đến bên bàn tiệc, nhìn bàn ăn đầy của ngon vật lạ làm nước miếng nàng chảy ròng ròng, nàng cũng chẳng thèm để ý đến hình tượng mà ăn như hổ đói.

“Thật là nha đầu không có lễ giáo, không biết sao lại có loại lỗ mãng như thế này.”

Một giọng nói khinh thường nhẹ nhàng lọt vào tai nàng, Tô Oản Oản ngẩng đầu nhìn lại, thấy một cô gái xấp xỉ cùng tuổi nàng, khuôn mặt thanh tú, đáng tiếc trên khuôn mặt trái xoan viết lên hai chữ thật to: Kiêu ngạo.

Thì ra cũng là thiên kim tiểu thư, phép lịch sự thông thường vẫn phải giữ, vẫn còn chút ý tứ nhỏ giọng thật khẽ. Nhưng thật đáng tiếc, thánh lực của nàng rất tốt, tin tưởng sư phụ của nàng cũng nghe được, vì thế nàng ngẩng đầu lên nhìn Tô Mộ Bạch đang đứng bên cạnh hỏi: “Ta có thể cho nàng một ít phần hoa được không?” (Can: tỷ tỷ định cho nàng phần hoa thật à *tròn xoe mắt hỏi*... Oản Oản: phần hoa, nhưng là phần hoa có độc, hắc hắc ... Can: bây giờ mới thấy bản chất độc ác của tỷ *run run xách dép chạy*)

Hắn vỗ vỗ đầu nàng nói: “Đừng lãng phí phần hoa của người, nhanh ăn cơm đi.”

“Nhưng mà...” Nàng cắn cắn môi dưới, không cam lòng nhìn cô gái kia.

Hắn như không nhìn thấy nàng ngăm ngăm nhẵn nhụi, vẫn cười tiếp đón mời mọi người ngồi xuống, mỉm cười đáp lời, cùng mọi người vui vẻ trò chuyện. Rồi sau đó lại nghe hắn hướng cô gái kia nói: “Đây là Tứ muội phải không, nhiều năm không gặp, muội ngày càng duyên dáng yêu kiều.”

Tuy là ca ca của mình, nhưng nghe được nam tử tuấn tú như vậy khen ngợi nàng vẫn là không khỏi đỏ mặt, nhỏ nhẹ nói: “Tam ca.”

Tô Mộ Bạch thường thức chén rượu, tựa như lơ đãng nói: “Ta rời nhà đi khi Tứ muội vẫn là tiểu nữ tử bốn tuổi, nay cũng đã mười tám, vì sao còn chưa xuất giá?”

Nghe đến đó, Tô Oản Oản vừa uống một ngụm canh thiếu chút nữa phun ra hết. Hắn rõ ràng biết trước đó vài ngày vị Tứ muội của hắn tiểu thư Tô Mộ Tuyết mặt dày mày dạn muốn gả cho Lâm Gia Bảo Thiếu bảo chủ, còn chuẩn bị đồ cưới đưa qua, kết quả người ta không chấp nhận, đem toàn bộ đồ cưới trả về. Còn hăm ý Tứ tiểu thư Tô gia tính tình không ai dám cưới, làm cho dân chúng toàn Lạc thành đem làm chuyện cười bàn tán suốt ở trà lâu tửu điếm.

Tô Mộ Tuyết mặt lúc xanh lúc trắng, lúc này một vị phu nhân đầu treo đầy trang sức đi ra giảng hòa nói: “Đúng vậy đúng vậy, Mộ Tuyết của chúng ta tầm mắt cao, làm cho nàng tái chọn người khác.”

Tô Oản Oản hít một hơi, sau đó quay đầu lại, mở to hai mắt nhìn cho rõ vị tứ tiểu thư, ồ, nàng ta qua một vài năm nữa ở cổ đại hẳn sẽ được gọi là “Thặng nữ!”*. Mà bản thân nàng ở cổ đại này cũng đã hai mươi tám tuổi rồi đấy thôi. (Can: tỷ tỷ bình tĩnh, đầu óc 28 nhưng là hình hài 16, vẫn chưa phải Thặng nữ đâu ... Oản Oản: Ta biết rồi không cần người nhắc, ý người là đầu óc ta già hã *sờ sờ túi phần, lườm lườm* ... TY: dạ không *nhích xa nhích xa* em chỉ nhắc nhờ thể thôi mà *chuồn lẹ chuồn lẹ*..).

*(gái già đã qua tuổi lấy chồng)

Nhìn trên đầu vị phu nhân ấy, Tô Oản Oản tưởng tượng đồng trang sức đó là của mình, sau đó nàng liền bán đi kiếm tiền vàng bạc ngọc.

Các thành viên của Tô gia bắt đầu giới thiệu, nào là Đại phu nhân tiểu phu nhân của cha hắn, nào là hai vị đại ca do hai vị phu nhân sinh ra, còn có các ca ca muội muội khác, một đồng người, nhất là nữ nhân, nàng ơ ơ cả đầu ai cũng không nhớ kỹ.

Nàng chỉ để ý ăn uống, ăn cho bụng no tròn, vì thế rì rầm khó chịu. Sư phụ nhà nàng để ý liếc mắt một cái, sau đó sai nha hoàn bên người đem nàng đi dạo trong vườn, thuận tiện đến Ý Hà cư nơi nàng sẽ ở để nhìn xem.

Tô Oản Oản cao hứng vội đi ra ngoài, ở trên bàn ăn nghe những lời khách sáo kia nàng sớm thổ huyết mất .

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Theo Ta Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: CHUÔNG 2

Ỗ Hà cư nghĩa là dựa vào hồ sen mà xây lên, Tô Oản Oản không nghĩ tới nàng được cấp cho một nơi ở lớn như vậy, hơn nữa trong viện còn có một cái hồ sen rất đẹp. Tuy rằng trong Tô phủ nó không rộng nhưng cũng có điểm thú vị riêng.

Nha hoàn của nàng tên là Tiểu Hà mặt mày sáng sủa, bộ dáng thanh tú khiến cho người ta không khỏi sinh hảo cảm. Ban đầu Tô Oản Oản không chú ý đến nàng, sau lại muốn cho nàng ấy đi cùng dạo chung quanh với mình, người ta lại cất lên giọng nói thanh thúy: “Tiểu thư, nô tỳ không nhân rồi như tiểu thư, nô tỳ còn có rất nhiều chuyện quan trọng phải làm, người có thể tự mình đi dạo thông thả.”

“....”

Tô Oản Oản nhìn Tiểu Hà một thân áo màu lục tựa như một chiếc lá sen. Một thoáng ngẩn ngơ, nghĩ đến phải chăng nàng ta mới là tiểu thư còn mình là nha hoàn.

Tiểu Hà nói xong quay người nhanh nhẹn bước đi, chỉ lưu lại bóng dáng lục sắc. Sau đó, nàng tự mình đi dạo trong Tô phủ rộng lớn. Kết quả là đến khi trời tối, người thì mệt, bụng thì đói, lại không có nha hoàn theo bên người, nàng lạc đường...

Sư phụ từng nói qua với nàng, cho dù có đem nàng đến chỗ nào thì con đói cũng không tìm được nàng bởi vì bản lãnh tìm đồ ăn của nàng đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Theo mùi thơm của thức ăn nàng tìm được phòng bếp, đánh chén no nê còn tiện tay cầm thêm bình rượu Lê Hoa Bạch. Nhớ tới bộ dáng ban ngày của sư phụ, nàng lắc lắc bình rượu trong tay, đi tìm hân uống rượu.

Nàng hỏi thăm mọi người, hoặc là không quan tâm tới nàng, hoặc là đều lắc đầu đáp không biết. Tô Oản Oản sờ sờ cái mũi, buồn bực.

Nàng nhìn lên mái nhà cao thấp của Tô gia, tròn mắt xoay chuyển bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, vì thế hướng gian nhà cao nhất Tô gia đi đến. Bay lên nóc nhà, không có gì bất ngờ khi thấy được bóng dáng quen thuộc kia.

Nàng ngồi bên cạnh hắn, ngẩng đầu nhìn ánh trăng, nói: “Sư phụ, đêm đã khuya, chàng còn chưa ngủ sao?”

“Buổi chiều nàng đi đâu?”

“Đi bộ a.”

“Là lạc đường?”

“Ách... Sư phụ, ta cầm theo bình Lê Hoa Bạch đây này, chàng muốn uống hay không?”

Nàng chớp mắt nhìn hắn, thấy được trên mặt hắn đã không còn nét bình thản ung dung như ban ngày, đáy mắt đau thương cùng nỗi mệt không che giấu để mặc cho nàng thấy.

Khóe miệng khẽ cong đầy ý cười.

Tô Mộ Bạch lấy bầu rượu trong tay nàng, mà nàng lấy ra trong lòng hai chiếc chén nhỏ, một cái đem cho hắn, một cái cấp cho chính mình.

Không nói lời nào, hai người nhìn ánh trăng rằm trên đỉnh đầu uống một ly rồi lại một ly. Hương rượu tự nhiên cùng không khí mát lạnh phảng phất một mùi hương dễ chịu, Lê Hoa Bạch cũng sớm bị họ uống hết.

Vẫn đang hưng phấn, nàng cau mày, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, lắc lắc bầu rượu không nói: “Sư phụ, hết rồi.”

Vừa dứt lời, thân ảnh màu trắng xẹt qua trước mắt nàng, miệng nhếch lên, nàng nằm xuống, nhìn lên trời ngắm trăng sao.

Buổi tối hôm nay, nàng cũng không nhớ rõ rốt cuộc bọn họ uống bao nhiêu rượu, có điều nhớ mang máng là sư phụ đưa nàng trở về gian phòng. Ngày hôm sau khi nàng tỉnh lại mặt trời đã lên cao, nàng vội mặc quần áo, vội vã rời giường chạy tới nhà ăn, hôm qua ngay cả cơm trưa nàng cũng không được miếng nào.

Tô Oản Oản không muốn ủy khuất bụng mình, vì thế dùng khinh công trực tiếp chạy tới nhà ăn. Nhưng nhìn đến một bàn ăn lớn đã đầy người ngồi, ngay cả một chút khe hở cũng không có. Nàng ngần ra, đứng ở nơi đó không biết làm sao.

“Ồ, đại tiểu thư đã dậy a, Tuyết Nhi nhà chúng ta cũng không dám dậy muộn như vậy đâu.”

Người nói chuyện là Nhị phu nhân của Tô gia, là mẫu thân của Nhị thiếu gia cùng Tứ tiểu thư, trên người mang đầy trang sức, khí chất so với Đại phu nhân còn lớn hơn.

“Tô tiểu thư tuy là khách, nhưng vẫn phải tuân thủ lễ nghi.”

Nhị thiếu phu nhân đoan đoan chính chính ngồi, dùng tay che miệng, mang phong thái của tiểu thư khuê các khiến cho Tô Oản Oản cảm thấy nắc nẻ ỏi cực

ki.

Tô Mộ Tuyết chán ghét nhìn nàng một cái, nàng ta cũng giống như nương mình dùng loại thanh âm châm chọc nói:

“Người ta đương nhiên ý vào Tam ca là đương gia, cho nên muốn làm gì thì làm.”

Tô Oản Oản đối với giọng nói giễu cợt này thì mắt diếc tai ngo, chỉ nhìn hần. Tối hôm qua uống nhiều rượu như vậy, đến bây giờ đầu nàng vẫn đau, mà hần lại bộ dáng thần thanh khí爽 (thanh thần, nhẹ nhàng).

Một thân tử bào, cao cao tại thượng, khiến cho khuôn mặt ôn thuận như ngọc của hần lộ ra một cổ anh khí. (tử bào: áo màu tím)

Nàng xem hần, hai mắt nhìn xuống, mà hần lại ngay cả mí mắt cũng không buồn nhướn lên một chút, không nhanh không chậm ăn com, coi như nàng không có ở nơi này, coi như những lời này chưa từng nói ra. Nàng cụp mắt, bắt mắt bấu môi.

“Thực xin lỗi Tô tiểu thư, nơi này không có chỗ cho cô, không bằng ta cho hạ nhân đưa đồ ăn đến phòng cô có được không?”.

Đại thiếu gia Tô Nam Duệ nói.

Tô Oản Oản cuối cùng nhìn Tô Mộ Bạch liếc mắt một cái, cắn cắn môi dưới không nói gì, sau đó cũng không quay đầu lại rời đi.

“Hôm nay thời tiết rất tốt, phong cảnh rất đẹp, rất đẹp nha...”

Nàng một bên vui vẻ ca hát, một bên nhảy nhót hướng phòng bếp đi tới, may mắn phòng bếp vĩ đại này là nơi nàng biết rõ.

Ừm, sự phụ quả nhiên rất hiểu nàng, biết nàng không thích cùng ăn com một chỗ với nhiều người như vậy, rất khó chịu. Hiểu được nàng sẽ không ăn com giống như thực nữ, biết người như nàng thích hợp nhất là đến ăn ở phòng bếp.

Tô Oản Oản xoa xoa bởi vì cười rất vui vẻ mà khuôn mặt cứng ngắc, kéo kéo khóe miệng, tiến phòng bếp gọi to: “Đại thúc, ta đói chết rồi, có đồ ăn không?”

Đại thúc phòng bếp là người hôm qua lúc nàng đến ăn vụng mà quen biết, là một người rất tốt, bởi vì thấy nàng đói bụng hần liền chủ động nấu cho nàng ăn, tuy rằng là thức ăn thí nghiệm... Nhưng mà món hần nấu là món ăn ngon nhất Lạc thành.

Tô Oản Oản rất muốn tiến lên sờ sờ cái bụng tròn trịa như có bầu của hần, nhưng lại sợ bản thân sờ soạng như vậy sẽ không được đến nơi này ăn com nữa, vì thế đành phải buông tha. Nàng khịt khịt mũi nói: “Về sau khả năng hàng ngày ta đều đến ăn com với thúc.”

“Được a, nha đầu ta nói với người, ta gần đây đang nghiên cứu món ăn mới, đầu lưỡi người tốt như vậy, vừa lúc giúp ta thử đồ ăn.”

“Tốt tốt!” Vừa nghe có ăn, nàng liền cao hứng vỗ tay.

“Thời gian trước ta đi Tứ Xuyên, bọn họ bên đó tìm được một loại sâu rất béo, ta làm hấp, rán, chiên, xào... người thích kiểu nào?” (Can: óé, gớm quá, ta muốn nôn, com tối của ta... ủa.. ủa..... Oản Oản: ta còn thảm hơn người, ta còn chưa ăn com ạ.....a...a....)

“Ai? Cái kia, đại thúc a, ta nghĩ ta còn có việc phải đi, ta đi trước nha...”

Nàng cười gượng thối lui, lại bị đại thúc cầm tay giữ lại, tay kia thì đưa đĩa sâu đã xào tới miệng nàng, nói:

“Người là người tham ăn, làm sao người lại có thể sợ hãi, mau nếm thử xem, ăn rất ngon...” (Can: kinh dị quá....aaaaa)

“Cứu mạng a...”

Sự phụ vẫn nói, năng lực chạy trốn của nàng là lợi hại nhất, cho nên nàng phần nộ đẩy miếng sâu tới trước miệng đại thúc, nàng chạy thoát thành công, lại bởi vì chạy trốn quá nhanh, đầu đụng vào thân người đang hướng nhà bếp đi tới.

Trước mắt là một mảnh màu tím, ngẩng đầu liền nhìn thấy được gương mặt kia, bỗng nhiên nàng cảm thấy rất xa lạ.

Sự phụ tới là tìm nàng sao?

Tô Mộ Bạch đem thân nàng đỡ dậy, thuận tay sửa mái tóc lộn xộn cùng cây trâm sắp rơi xuống, nói:

“Cả ngày hôm nay ta sẽ ra ngoài, nàng muốn cùng đi hay ở nhà?”

“Cùng đi!”

Nàng không chút nghĩ ngợi trả lời, nói giỡn, nàng có điên mới ở lại nơi quái quỷ này, nói xong lại nhú nhú mày.

“Có thể ăn com trước được không?”

Hắn không nói gì, chỉ nắm tay nàng đi lên phía trước, vì thế nàng nhảy nhót đứng lên, bởi vì trong lòng bàn tay hắn truyền đến hơi ấm khiến một tia lo lắng trong lòng nàng cũng hoàn toàn biến mất

Nàng chọn từ lâu sang trọng nhất Lạc thành để ăn cơm, hạ quyết tâm ăn thật no bù cho bữa sáng, lại bởi vì khuôn mặt kia của sư phụ nàng, ở trên đường đi bị một đám nữ nhân không e dè ngượng ngùng nhìn chăm chú, thậm chí còn có người lấy vật để biểu lộ tình cảm, bất kể cái gì đều hướng trên người hắn ném, làm kéo dài thời gian ăn cơm của nàng.

Nàng suy nghĩ, nếu Phan An * cùng sư phụ nàng đứng chung một chỗ rồi cuộc thi ai sẽ được hoan nghênh hơn, nếu không có Phan An, thành ngữ: “Trích quả doanh xa” người xưa nhất định đem Phan An đổi thành Tô Mộ Bạch

(Chú thích: Phan An – Hoa vương cổ đại của Trung Quốc)

Nhìn nhìn trên tay nàng cùng sư phụ đang cầm rất nhiều thứ, Tô Oản Oản không khỏi cảm khái các cô nương Lạc thành thực nhiệt tình, thực lắm tiền... Cứ như thế này, nàng thấy nàng và sư phụ mỗi ngày không phải làm cái gì, chỉ cần nhàn rỗi đi dạo trên phố tan bộ là sẽ không lo đói bụng. (Mộ Bạch: đúng là cái đồ thấy ăn là bán rở sư phụ... Can: đúng đó Bạch ca à, tốt nhất là đá nàng ta ra xa để ta đi bên cạnh ca a... Oản Oản: *mắt lờm lờm* *tay sờ sờ*... Can: á, đùa tí thôi mà, hắc hắc *chạy*)

Thật vất vả mới đến được từ lâu gọi một bàn đầy thức ăn, tuy rằng cảm thấy thức ăn không ngon lắm nhưng là quá đói nên nàng vẫn ăn rất vui vẻ. Người là sắt, cơm là thép (góc: nhân thị thiết, phạn thị cương. Can: ta không hiểu, tra từ điển thấy thế, nếu ai hiểu giúp ta với nhé), một bữa không ăn đói bụng đến phát hoảng, nàng đã muốn hoảng từ lâu rồi, ăn hết toàn bộ đồ ăn mới cảm thấy vui vẻ đứng dậy, nàng no nê rồi thánh lực sẽ trở nên vô cùng nhạy bén, sau đó liền nghe được cách đó không xa vang lên giọng nói bởi cọt:

“Này, cô nương bộ dáng thật xinh đẹp, đến đây cho đại gia nhìn một cái.”

Tô Oản Oản mắt sáng ngời, buông chiếc đũa trong tay hướng nơi thanh âm phát ra nhìn lại, chỉ thấy một vị công tử ăn mặc sang trọng đẹp đẽ đang dùng quạt nâng cằm một thiếu nữ, nàng kia nhìn lại hắn, trong mắt tràn ngập bi thương nha, sợ hãi nha, ủy khuất nha, lệ quang trong suốt còn mang theo một tia cầu xin, bát điểm đương lí (Can: ta không hiểu, ai giúp ta với nhé) diễn viên chuyên nghiệp so với nàng đều không thể sánh bằng.

Tô Oản Oản hướng bên cạnh nhìn lại, quả nhiên có một vị lão nhân gầy trơ cả xương cầm nhũ hồ quỳ trên đất vẽ mặt đau khổ cầu xin, gã sai vặt bên cạnh mượn oai hùm (chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng) cười mỉa xem kịch vui.

Buồn cười, tiểu thuyết kinh điển đều viết vậy ah! tình tiết cầu huyết nam nhân xấu xa đùa giỡn dân nữ a, hầu hết đều đủ cả! Không đúng, còn thiếu anh hùng nữa.

Tô Oản Oản vui vẻ, ngừng lại tại cổ đại giải trí tinh thần thật ít ỏi, nàng sống ở đây được một thời gian cũng biết được sơ sơ điều này, có thể xem diễn như vậy thật là tốt quá, vì thế hưng trí ngất cao đầu dựa vào lưng ghế nhìn một màn kinh điển, thuận tiện chờ mong lần này là vị anh hùng nào nhàn rồi không có việc gì làm, náo động, cứu mỹ nhân.

Chỉ thấy công tử kia còn nói:

“Gia cho người hai lựa chọn, một là cùng gia về nhà, hai là gia thưởng (cướp lấy) người về nhà.”

Buồn cười, đùa giỡn dân nữ thẳng cấp thành cường thường dân nữ!

Cô nương bị đùa giỡn khóc lê hoa mang vũ (đẹp như hoa lê trong mưa), một đôi mắt đầm lệ tìm kiếm người chung quanh xem ai có thể trợ giúp nàng, mà khách nhân chỉ nói chuyện phiếm, ăn cơm, giả bộ không nhìn thấy – chẳng hạn như sư phụ nàng Tô Mộ Bạch, Tô tam thiếu gia, Hiệp thiếu hiệp đây.

Tô Oản Oản quay đầu hướng Tô Mộ Bạch thấy sư phụ nàng ngay cả liếc mắt một cái cũng không buồn, liền nói:

“Sư phụ, người không cứu nàng sao, nàng đáng thương như vậy..”

“Người xem cao hứng như vậy, sư phụ muốn cho người một cơ hội rèn luyện.”

“Oa, sư phụ, ta cũng không phải nam nhân, làm sao làm anh hùng cứu mỹ nhân được.”

Nàng lớn tiếng, cũng không nghĩ sẽ làm công tử vô si kia chú ý, chỉ thấy hắn không có ý tốt nhìn nàng, buông cô nương đầm lệ trong tay, hướng nàng đi tới.

Phiền muộn, rước họa vào thân.

“Bản công tử không phát hiện ra người, người vừa rồi kêu lớn tiếng như vậy, chẳng lẽ là muốn bản công tử chú ý? Được, bản công tử có ý tốt sẽ thành toàn cho người làm... Ai, tiểu thiếp thứ bao nhiêu?”

“Thiếu gia, là thiếp thứ mười hai.”

“Đúng, là tiểu thiếp thứ mười hai.”

“Này đùa sao? Người nói người cũng đừng ta, ta cũng chưa làm gì, có được tính là đùa giỡn hay không?” Nàng cúi đầu, sau đó chớp ánh mắt nhìn hắn.

Mọi người đều âm thầm lo lắng thay nàng, sao lại động đến người không nên trêu chọc, mà nghe lúc nàng đáp lại cảm thấy đáng tiếc, cô nương đáng thương, thật là ngọc nhi không hiểu chuyện gì cả.

Nàng bỗng nhiên cười nói:

“A ha, ta cũng có người đùa giỡn, đó không phải là chứng minh mị lực của ta tốt sao.”

Công tử kia sừng sốt, sau đó cười gian nói:

“Đúng vậy, cô nương bộ dạng như hoa như ngọc, đều đem lòng của ta câu đi rồi. Nếu không chúng ta tìm một chỗ làm cho bản công tử từ từ thưởng thức người?”

Nói xong nàng chưa kịp phòng bị trên mặt đã bị hắn đưa tay sờ soạng một phen, Tô Oản Oản cúi đầu gạt ra, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn sắc mặt hồng lên. Công tử nhà giàu kia nghĩ là nàng thẹn thùng, trong lòng vui vẻ, lôi kéo nàng hướng khách điểm đối diện đi tới.

Những người khác đều một mảnh thốn thốn, thời buổi này ai cũng không dám chọc vào người có tiền lại có quyền. Công tử kia họ Lục, tên một chữ Nhân, ý vào tỷ tỷ là sủng phi của đương kim hoàng thượng liền muốn làm gì thì làm, ức hiếp dân chúng, không chuyện ác nào là không làm. Quả thật người nào lớn gan cũng không dám chọc đến kẻ có tiền lại có quyền.

Mọi người vẫn thấy người đi cùng nàng ngồi ở vị trí cũ uống rượu, bộ dáng một chút cũng không muốn đi cứu người, không khỏi tiếc hận thay tiểu cô nương kia, ngay cả người đồng hành cũng xem như không thấy, xem ra nàng lạnh ít dữ nhiều.

Bên kia, Tô Oản Oản bị Lục Nhân đưa tới khách điểm đối diện, nàng trước sau đều cúi đầu, khuôn mặt hồng nhỏ nhắn, nhưng không gãy dựa, cho đến khi Lục Nhân đem nàng vào trong sương phòng.

Lục Nhân nghĩ hắn tìm kiếm kiếm, rốt cuộc gặp được cô nương biết điều, nhìn đến Tô Oản Oản thẹn thùng cúi đầu không nói nhưng lại vui vẻ từ lúc đến, hắn khó kìm nổi ý muốn thoát đi y phục của nàng, mà ngón tay còn chưa chạm đến y phục, hắn bỗng nhiên ngửi thấy được một cổ hương vị vô cùng dễ chịu, mê mẩn, giống như nét mềm mại của nữ tử không xương, hắn không kìm lòng ngửi thêm vài lần, cổ hương vị liền theo mũi hắn nở ra, như là một đôi tay nữ tử từ quần đến toàn thân hắn, làm cho cả vật thể thư sướng của hắn lại cảm thấy khô nóng đứng lên (Can: tự hiểu).

Tô Oản Oản thấy Lục Nhân đắm chìm trong đó thì lộ ra vẻ dương dương tự đắc vừa lòng cười, nàng vỗ vỗ mặt hắn làm cho hắn tỉnh lại, hỏi:

“Dễ ngửi sao?”

“Dễ ngửi.”

“Cô nương ta xinh đẹp sao?”

“Xinh đẹp.”

“Biết hương này là cái gì không?”

Thấy hắn mê hoặc lắc đầu, nàng vui vẻ cười nói

“Đây là thăng cấp Xuân dược ta đặc chế đấy.”

Vẫn đắm chìm trong hương thơm kia vừa nghe đến hai chữ lập tức tỉnh ngộ, cười dâm đãng nói:

“Cô nương thực biết hưởng thụ, còn biết đem xuân dược đến trợ hứng. Yên tâm, bản thiếu gia sẽ làm cho tiểu nương tử ngươi thư thư phục phục.” (Can: hình như là hưởng thụ)

Tô Oản Oản hướng hắn cười, mà hắn cũng hướng nàng cười.

Bỗng nhiên, nàng hướng người hắn điểm huyết hai cái, về mặt tươi cười của hắn liền lập tức cứng lại. Mà nàng vẫn là cười:

“Chắc chắn, đùa giỡn tiểu cô nương thì ngươi không có sai, dạo này hoạt động giải trí không đủ chỗ, vừa thấy ngươi lại không có tiền tới nơi hoa nhân (Can: ý là đi gái lầu xanh ý mà), không đùa giỡn tiểu cô nương cũng không có việc gì để làm. Nhưng mà, ngươi đùa giỡn bản cô nương là ngươi không đúng rồi.”

Lục Nhân trừng mắt nhìn nàng, sắc mặt tái biến.

Mà nguyên tắc của Tô Oản Oản là làm gì cũng phải làm đến cùng, nàng lấy ra trong người một viên giải dược, sau đó cầm để trên ghế trước mặt hắn. Dem giải dược đặt ở trên ghế cao, lại cảm thấy không hài lòng, vì thế đem ghế hướng gần hắn một chút, cuối cùng vỗ vỗ tay nói:

“Ai nha nha, đây là giải dược nha. Nhìn lại không ăn bộ dáng có bao nhiêu khó chịu a.... Tuy nhiên huyết đạo của ngươi một canh giờ nữa sẽ tự động giải, đến lúc đó ngươi có thể ăn được.”

Nói xong nàng gọi tiểu nhị giúp nàng mua dưa hấu, sau đó ngênh ngang ngồi ở trên ghế vừa ăn vừa nhìn sắc mặt đã muốn trướng đỏ bừng của Lục Nhân, lại nói:

“Đây là xuân dược mới nhất do ta nghiên cứu, so với các loại xuân dược khác đều lợi hại hơn nha. Ai nha nha, cảm giác có phải rất tốt hay không? Nhưng nó là đặc biệt hơn so với những loại bình thường, tuyệt đối càng gần đến mức cuối cùng làm cho người ta khó chịu.”

Nàng vui vẻ nói, mà toàn thân hần sớm đã thấy khô nóng khó chịu, hô hấp trở nên dồn dập, ngay cả gân xanh trên cổ cũng đã nổi lên. Lục Nhân nhìn nàng từng miếng từng miếng ăn dưa hấu, còn thỉnh thoảng dùng cái lưỡi liếm nước nơi khoe miệng, cánh tay nhỏ bé cầm dưa hấu ở trước mắt hần lúc ẩn lúc hiện, làm cho hần nhìn càng thêm khó chịu.

Tướng ăn của nàng thực bất nhả, luôn làm dưa hấu chảy nước, vì thế dùng đầu lưỡi liếm đi, ăn no dùng đôi môi nhẹ liếm ngón tay ngọc (Can: bản quá ngọc ngà cái gì), một miếng rồi thêm một miếng nữa, nhìn hần hai mắt ngập tràn tơ máu, lại sưng đau khó chịu, lại không thể động đậy làm cho hần có cảm giác khó chịu muốn chết.

Mà Tô Oản Oản thì hồn nhiên không để ý đến, cười hi hi đến gần hần nói:

“Xem ra thuốc này công hiệu cũng không tệ lắm, nhưng ngươi là người đầu tiên dùng thử nha, hần là thấy rất vinh hạnh.”

Nói xong nàng lại há mồm cắn miếng dưa hấu thật to, nước dưa hấu theo khoe miệng của nàng chảy xuống cổ, lại chảy xuống ngực nàng, thật câu dẫn người ta. Cảm thấy như giày vò hần hơi quá, nàng giải huyết cầm cho hần, nói:

“Chắc chắn, có cái gì muốn nói với bốn cô nương?”

Lục Nhân sớm khó chịu đến thống khổ chảy nước mắt, cầu xin nói: “Cầu cô nương tha cho ta đi, ta là có mắt mà không thấy Thái Sơn, lần sau ta không dám nữa. Ngươi muốn ta làm gì ta đều nghe theo lời ngươi, chỉ cần ngươi nói một câu, ta dù lên núi đao xuống biển lửa cũng không từ, cầu cô nương mở lòng từ bi tha cho ta!”

“Như vậy sao được, đùa giỡn dân nữ là nghề nghiệp rất có tiền đồ a, ngươi cứ làm tốt đi, ta cũng không thể cướp niềm vui của người khác.”

“Tiểu nhân sai rồi, tiểu nhân thật sự biết sai rồi, cô nương ngài liền tha cho ta đi, bằng không ta cấp cô nương mấy trăm lượng bạc để dùng?”

“Như vậy sao được, ngươi xem ta là người hám tiền sao?”

“Vâng vâng, là tiểu nhân nói sai. Cô nương ngài nói muốn thế nào mới chịu tha cho ta? Ta đã muốn, đã muốn chịu không nổi!”

Nàng mắng hần: “Ngươi phải nói là hiếu kính cho ta! Đần độn.”

“Vâng vâng, tiểu nhân hiếu kính cho ngài, ngài muốn bao nhiêu tiền ta liền hiếu kính bấy nhiêu.”

“Chắc chắn, thế này mới ngoan.”

Nàng đắc ý đào dạt nói, sau đó giải khai huyết đạo cho hần,

“Giải được phải cách nửa nén hương mới có hiệu quả, ta đã giúp ngươi gọi cô nương của Xuân Phong lâu, coi như là không làm ngươi thất vọng vì hiếu kính bạc cho bốn cô nương, um, nhớ kỹ bạc đem đến Tô gia đưa cho bốn cô nương Tô Oản Oản.”

Nàng cuối cùng liếc mắt nhìn Lục Nhân đang khó chịu lăn qua lăn lại trên mặt đất, mồ hôi đầm đìa, sau đó nhanh nhẹn rời đi.

Hướng từ lâu tìm sư phụ nàng, quả nhiên hần vẫn là về mặt dương dương tự đắc ngồi uống rượu, nàng tiến lại ngồi xuống nói: “Sư phụ, ta đã trở về.”

Mọi người thấy Tô Oản Oản không tổn hại một cọng tóc, vẫn là tâm trạng vui vẻ trở về không khỏi thấy kì lạ, cô nương này thật không đơn giản.

Mà nàng khoe miệng bữu bữu, ủy khuất hướng Tô Mộ Bạch nói:

“Sư phụ, ngươi vì sao không tới cứu ta?”

Hần lấy bạc ra ném, kéo tay nàng đi ra ngoài, liếc mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đang giả vờ ủy khuất nói:

“Ngươi không phải chơi rất vui sao? Ta sợ gây trở ngại cho ngươi.”

Thấy hần liếc mắt một cái đã vạch trần, Tô Oản Oản cũng vui vẻ thừa nhận

“A, cũng không có gì. Chỉ là cho hần ‘Hương nhuyễn mị cốt tán’ bản thăng cấp, điểm huyết của hần. Nhưng mà ta rất tốt, rất nhanh liền giải huyết cho hần, còn gọi cô nương thanh lâu đến, ngay cả giải dược đều hai tay dâng cho hần!”

Hương nhuyễn mị cốt tán dược tính ước chừng bảy ngày bảy đêm cũng không giải được, nàng lần này cho Lục Nhân giải dược có thể thấy có bao nhiêu coi trọng.

Hắn hí mắt nói: “Ngươi khi nào lại có lòng tốt cho hắn giải được?”

Nàng cúi đầu dặt góc áo nói: “Ta chẳng qua chính là ở giải được nào thì tốt như vậy Lí gia điểm không cử được thôi. . .” (Can: cái này ta nghĩ là một loại thuốc giải của thuốc khác)

A, nàng thật là người tốt đúng không?

Tiếp theo nàng đi theo Tô Mộ Bạch đến rất nhiều cửa hiệu, mỗi lần đi chính là nhìn xem, tùy ý hỏi vài câu, cái gì cũng không mua lại tiếp tục đi nhà khác. Cứ thế lặp đi lặp lại mãi tới khi trời tối mới thôi.

Tô Oản Oản bỗng nhiên cảm thấy đi cùng sư phụ nàng cũng là sai lầm, tuy rằng nàng có cơ hội ngồi, nhưng là đi cả buổi chiều chân nàng vừa đau lại vừa nhức. Điểm tâm chưa ăn, cơm trưa chưa ăn, cơm chiều còn chưa bắt đầu ăn, nàng dùng ánh mắt đủ về ai oán hướng về phía hắn.

Hắn vỗ vỗ đầu nàng về nhà, hướng nàng nói: “Những cửa hàng mới đi đều là của Tô gia.”

“Oa, sư phụ, nhiều cửa hiệu như vậy lần sau ta biết cái nào của Tô gia, các ngươi cũng không có kí hiệu gì ở cửa. Đúng rồi sư phụ, ngươi cũng không có lệnh bài hay ngọc bội gì gì đó, làm sao người ta biết ngươi là lão nhân gia.” Nàng hưng phấn nói, hai mắt linh động sáng ngời.

Tô Mộ Bạch xoa đầu nàng, “Nào có mấy thứ ấy, nhưng mà đều có kí hiệu, chính là ngươi không phát hiện mà thôi.”

Bầu môi, quả nhiên đời trước xem nhiều tiểu thuyết, biến thành suy nghĩ như vậy. Có điều, “Như vậy ta xuất môn cũng sẽ không mang nhiều bạc, chỉ có tín vật là tốt rồi, bạc sinh lắm chuyện.”

Hắn lại xoa đầu nàng, “Ngươi xuất môn khi nào thì mang theo bạc?”

Được rồi, lão nhân gia ngài chưa bao giờ để nàng đói.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Theo Ta Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: chương 3

Trải qua bài học ngày hôm qua, Tô Oản Oản hiểu được hôm nay nàng thức dậy sớm cũng vô ích, vì thế nàng ngủ thẳng đến lúc tỉnh. Nhưng ngại cho nàng là một người “Có tri thức hiểu lẽ nghĩa”, “Văn tĩnh nhu thuận” tiểu thư khuê các, vẫn là “Hiền lương thực đức” nên trước giờ cơm trưa liền rời giường (Can: tội nghiệp ty, ngủ nhiều chưa tỉnh nên đầu óc hơi điên một chút).

Nha hoàn bên người của nàng – Tiểu Hà từ sau ngày đó rốt cuộc không xuất hiện trước mặt nàng. Tô Oản Oản không đọc sách nhiều lắm, xem chừng lý giải sai lầm hàm nghĩa hai chữ “bên người”.

Nhưng một mình nàng cũng đã quen, vì thế tâm tình tốt đi bộ đến đại sảnh, lại phát hiện nha hoàn, gã sai vặt đều tránh một bên về mặt hưng phấn mà nhìn nhìn cái gì đó, nàng còn phát hiện bóng dáng của Tiểu Hà. Tô Oản Oản theo tầm mắt họ nhìn lại, thì thấy một đám nữ nhân khoảng bốn mươi năm mươi tuổi đáng người đầy đặn, quần áo thướt tha, sắc thái kiều diễm tươi cười nối đuôi nhau đi vào.

Ai, tuyển tú sao? Không đúng nha, muốn chọn cũng sẽ chỉ chọn những cô gái xinh đẹp như hoa như ngọc, sẽ không tuyển những người có bộ dáng như bà mối như vậy nha.

“Tam thiếu gia thật có mị lực, mới trở về hai ngày đã có nhiều bà mối như vậy tới cửa.”

“Hiện tại tam thiếu gia là người giàu có nhất Lạc thành thậm chí nhất cả nước, hơn nữa bộ dạng Tam thiếu gia nhà chúng ta anh tuấn như vậy, tất nhiên cô nương nào cũng thích rồi. Nếu Tam thiếu gia coi trọng ta thì thật là tốt.”

“Ai nha nha, ngươi thực không biết xấu hổ, ngang nhiên dám nói những lời như vậy.”

“Đúng đúng, thực không biết xấu hổ.” Tô Oản Oản đi qua nghe thấy cũng gật đầu nói phụ họa.

Nha hoàn và gã sai vặt rốt cục phát hiện ra sự tồn tại của nàng, nhanh chóng hướng tiểu thư cúi đầu rồi liền lập tức giải tán. Mà Tiểu Hà phía sau lại nghĩ đến thân phận của mình, đi đến trước mặt Tô Oản Oản cật lực nói:

“Tiểu thư, bà mối đang làm mai cho Tam thiếu gia, nô tỳ cùng tiểu thư đi qua nhìn xem?”

Tô Oản Oản cúi đầu trầm tư, sau đó nói:

“Vẫn là tự ta đi xem, không dám làm phiền Tiểu Hà cô nương.”

Nói xong nàng cũng không quay đầu lại, hướng sư phụ nàng đi đến.

Một đoàn bà mối miếng lưỡi lưu loát hướng Tô Mộ Bạch giới thiệu cô nương của mình có bao nhiêu điều tốt. Nàng ngồi xỏm bên cạnh chơi đùa với con kiến, chăm chú lắng nghe, một chữ cũng không bỏ sót. Sau khi nghe xong bỗng phát hiện hóa ra Lạc thành nhiều mỹ nữ như vậy, người người đều chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, khuynh quốc khuynh thành, hơn nữa đều không ai sánh bằng, nếu không cưới chắc chắn sẽ hối hận cả đời, tiếc nuối vạn năm!

Thờ dài, nàng tinh tế đánh giá dung mạo hắn, phát hiện hắn đã sắp hai mươi tuổi rồi, nếu là nam tử khác sợ sớm đã mê thiếp đầy nhà, có con hậu hạ.

Vì thế nàng đứng lên chỉ một bức tranh trên tay bà mối: “Sư phụ, cái này không tệ, tuy rằng không khuynh quốc khuynh thành nhưng là xinh đẹp động lòng người.”

Đuôi mắt hắn lóe lên, ánh mắt sắc bén liếc nhìn nàng. Nàng hai mắt trong suốt, không chớp nhìn lại hắn.

Yên lặng, yên lặng.

Nhóm bà mối thân hình mập mạp run lên, cảm thấy không khí đột nhiên đông cứng lại, hàn khí khắp nơi. Nhưng dù sao cũng là người lăn lộn mai mối nhiều năm, phía Tô Mộ Bạch không nói tiếp được vì thế quay sang nói với Tô Oản Oản.

“Ai u, cô nương này bộ dáng cũng thật dễ nhìn, năm nay bao nhiêu tuổi, nhà ở đâu, đã thành thân chưa?”

Nàng yếu ớt đáp lại, nhóm bà mối nghe xong lại càng háng hái, “Ai u, cô nương năm nay mười sáu tuổi, lại là đồ đệ của Tam thiếu gia, nhất định có thể tìm được nhà gia cảnh tốt, đến đến đến, nói nói thích cái dạng người như thế nào?”

Tô Oản Oản nhướn mi, thân nhiên hướng Tô Mộ Bạch nói: “Sư phụ, bà mối nói muốn tìm cho ta một nhà có gia cảnh tốt.”

Hắn nhìn nàng trầm mặc thật sâu, bỗng nhiên lạnh nhạt nói:

“Gia muội năm nay vừa tròn mười tám còn chưa gả cho ai, không bằng các người tìm cho nàng một lang quân môn đăng hộ đối thích hợp? Về phần hai thầy trò ta, không cần các người nhọc phiền lo lắng.”

Thờ dài, sư phụ nàng dùng tâm thần thật sự là thuận buồm xuôi gió, ngay cả muội muội cũng lấy ra chán một chút.

Nhóm bà mối nhớ tới sự kiện Tô Mộ Tuyết làm chấn động Lạc thành không khỏi đưa mắt nhìn nhau, vì thế lại chuẩn bị mở miệng tiếp tục khuyên Tô Mộ Bạch, mà lúc này đột nhiên truyền đến một tiếng kêu khóc tê tâm liệt phế.

“Tướng công...”

Một tiếng kêu khóc bao hàm kinh hãi, ủy khuất, bi thương, thống khổ, vui mừng, cảm xúc tầng tầng lớp lớp, phong phú đến cực điểm, đầy đủ cảm xúc, vang dội mà bi thương làm cho người ta choáng váng.

Chỉ thấy một nữ tử mặc áo xanh lục cách một trăm thước (Ngày xưa ko có mét em ah) dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới, đem gãi sai vật đuổi theo phía sau nàng bỏ xa. Trong nháy mắt nàng liền chạy đến bên người hắn, mọi người còn chưa kịp phản ứng lại sau khi “sét đánh bên tai”. Lập tức “Phịch” một tiếng quỳ gối dưới chân hắn, ôm đùi hắn liền khóc cực kỳ bi thương.

Tô Oản Oản bị tiếng khóc kinh thiên động địa làm cho chấn động. Ngay cả lần trước nàng xem một người đã chết tiếng khóc của cả nhà cũng không cực kỳ bi thảm giống như nàng, nước mắt tuôn như mưa.

Nhân tài a....

Nàng cảm thán.

Một lúc lâu sau, nàng kia rốt cục không khóc kinh thiên địa quỷ thần khiếp nữa, ngược lại yên lặng lưu lại nước mắt, còn ai oán ngẩng đầu thâm tình nhìn Tô Mộ Bạch rầu rầu rỉ rỉ nói:

“Tướng công, ta rốt cục tìm được người, ta tìm người thật vất vả. Nhiều lần ta định buông xuôi, nhưng là vì con chúng ta ta lại cố lấy dũng khí, trời không phụ người có lòng, tướng công, ta rốt cục tìm được người! Tướng công.....”

Nói xong nàng nghiêng nghiêng thân mình mềm nhũn hôn mê bất tỉnh.

“Ai nha, Tam thiếu phu nhân té xỉu!”

Gãi sai vật kia vốn muốn giải thích nữ tử này xông vào, mà nhìn đến người đang ngất xỉu, mở miệng nhưng lại thốt ra một câu như vậy.

Vì thế “Vèo vèo” ngân châm lập tức hướng hắn lén bắn tới, làm cho hắn ngoan ngoãn ngậm miệng, nha phi phi, ai nói với hắn người kia là Tam thiếu phu nhân!

Cũng không nghĩ Tiểu Hà phía sau nói:

“Ai nha, hóa ra Tam thiếu gia đã sớm cưới vợ, ai nha, còn không mau đi tìm đại phu tới, lỡ như Tam thiếu phu nhân cùng tiểu thiếu gia bị thương thì phải làm sao bây giờ!”

Gã sai vặt kia nghe xong như ở trong mộng tỉnh giấc liền chạy đi, nha hoàn cùng gã sai vặt hầu hạ một bên cũng vội vàng đem nữ tử đang té trên mặt đất nâng dậy, mà một đoàn bà mối một bên lúi rúi nói cho dù có thế thì cưới thêm mấy thiếp cũng không vương bận, vân vân.

Tô Oản Oản nhìn một đám người ánh mắt nhỉnh nọt, thấy Tô Mộ Bạch như là hoàng đế cao cao tại thượng, mỗi người đều muốn lấy lòng hắn, làm cho nàng đau đầu.

“Đều cảm ơn cho ta!”

Nàng bỗng nhiên hét to, mọi người lập tức im lặng kinh ngạc nhìn nàng, mà Tô Oản Oản lại mỉm cười nói:

“Ta sẽ xem cho nàng!”

Mọi người nhìn từ trên xuống dưới đánh giá nàng một phen hiển nhiên là không tin, sau đó hướng Tô Mộ Bạch nhìn lại, đợi sau khi hắn gật đầu mọi người mới nhìn lại nàng.

Tô Oản Oản bắt mạch cho nàng, phát hiện nàng quả thật đã có thai sáu tháng, hơn nữa trải qua một phen dằn vặt như vậy nhưng thai nhi vẫn rất khỏe mạnh. Nhưng nàng té xỉu tuyệt đối là giả, tưởng lừa gạt Tô Oản Oản, không có dễ dàng như vậy.

Vì thế lấy bao châm trong lòng ra, rút ra một cây ngân châm dài nhất, vừa lòng nhìn đến nó so với ngón tay chính mình còn dài hơn rất nhiều, cùng với nghe được thanh âm thở hắt của mọi người. Nàng nhìn nhìn ngân châm lần lần bấm nói:

“Trị liệu ngắt phương pháp đơn giản nhất, ngoại trừ bình thường chúng ta ấn huyết nhân trung, phương pháp so với ấn huyết nhân trung còn hiệu quả hơn đó là dùng ngân châm cắm ở mười đầu ngón tay, nếu vẫn chưa tỉnh thì làm lại từ đầu, cho đến khi người bệnh tỉnh thì mới thôi. Hắc hắc...” (Can: phương pháp trị người của tỷ tỷ quả là thâm độc hiếm thấy, ta cũng muốn học. Hắc hắc... Oản Oản: được thôi nạp học phí đây... Can: ơ ơ, từ từ, muội chưa có tiền, chưa gì đã đòi học phí rồi... Oản Oản: không có tiền thì không dạy... Can: tỷ tham quá, *lườm lườm* tham thì thâm... Oản Oản: kệ ta)

Bị hai nha hoàn nâng dậy, khoe miệng nữ tử run rẩy hai cái không dễ phát hiện, sau đó giật giật tròng mắt chậm rãi mở mắt, nàng suy yếu hướng Tô Mộ Bạch nhìn lại, một môi mà hạnh phúc cười cười, “Thực xin lỗi tướng công, ta nhìn thấy người quá vui mừng.”

“Tam thiếu phu nhân, ngài đã tỉnh, thật tốt quá!”

“Ai nha, Tam thiếu phu nhân tỉnh lại, thật sự là cảm ơn trời đất.”

“Ông trời phù hộ, Tam thiếu phu nhân nhà chúng ta không có việc gì!”

Tô Oản Oản nhìn cảm xúc kích động của nha hoàn cùng gã sai vặt, tự hỏi nàng kia mới chạy loạn đến liền nhận làm Tam thiếu phu nhân để lấy lòng. Tô Mộ Bạch vừa nói liền giải quyết nghi hoặc của nàng

“Ai nói nàng là Tam thiếu phu nhân?”

Bọn nha hoàn cũng gã sai vặt hít một hơi, nhanh chóng phản chiến, “Nói, người là ai? Tự nhiên dám trèo cao Tam thiếu gia nhà chúng ta!”

Hai nha hoàn vừa nảy giúp nàng bây giờ cũng buông tay, vì thế “yếu ớt” nàng đành phải tự mình đứng. Nàng ta ai oán nhìn Tô Mộ Bạch nói:

“Tướng công, ta biết với thân phận của ta không có tư cách làm vợ cả chính thức của người, nhưng ta chỉ cầu có thể hầu hạ bên người thiếu gia, làm cho đứa nhỏ trong bụng có gia đình.”

“Sư phụ, người ngang nhiên sau lưng sư nương có nữ nhân khác!” Tô Oản Oản đột nhiên chỉ vào Tô Mộ Bạch bị thương nói.

Hắn nheo mắt nhìn nàng, “Sư nương?”

“Đúng!” Tô Oản Oản khẳng định trả lời.

“Sư nương?” Bọn nha hoàn và gã sai vặt hoàn toàn mê muội, rốt cuộc ai mới là nữ nhân của Tam thiếu gia?

“Người nói, người gặp sư phụ tại chỗ nào, khi nào?” Nàng nổi giận đùng đùng hỏi nàng kia.

“Là... sáu tháng trước, ở Dương Châu.” Nàng nửa đường bị người ta phát hiện Trình Giảo Kim có chút ngây ngẩn cả người.

“Người nói dối, sáu tháng trước rõ ràng sư phụ cùng sư nương còn có ta ở kinh thành Hân Tuyết Các xem tuyết, làm sao có thể ở Dương Châu với người?”

Tô Oản Oản lời nói hợp lý, sóng mắt lưu chuyển lại giảm nhẹ ngữ khí, “Người vì cái gì muốn phá hư tình cảm của sư phụ và sư nương ta, sư nương ta

đối với sự phụ tình nghĩa sâu nặng, cam nguyện đi theo hần lang bạt giang hồ, không cần vinh hoa phú quý, chỉ cần người một lòng, mãi mãi không xa rời. Người nói như thế nào có thể hãm hại sự phụ ta bất nghĩa, làm cho sự nương ta không thể chịu đựng được?”

Hốc mắt của nàng ửng đỏ, nha hoàn cùng gã sai vặt dùng ánh mắt trách cứ nhìn nàng kia. Mà nàng kia đột nhiên không giả yếu nữa, nhìn Tô Oản Oản tức giận nói:

“Nha nha phi, xem như ngươi lợi hại!”

Nàng vung tay áo đỡ bụng nhanh rồi đi, được một đoạn còn có thể nghe thấy lời nàng nói:

“Cục cung, ngươi nói nương ngươi trước khi sinh ngươi ra còn có thể hay không lừa cha ngươi trở về?”

Diễn xướng xong rồi, người xem cũng tan cuộc, diễn viên cũng đã chạy lấy người.

“Ngươi muốn đi đâu, hả?” Tô Mộ Bạch nói, âm cuối kéo dài.

Tô Oản Oản dùng cước bộ, xoay người lại nói: “Đi... đi ăn cơm.”

“Nhìn đôi!”

Sự phụ, người như thế nào có thể ngược đãi thiếu nữ vị thành niên?

“Sự nương, ngươi khi nào lại có sự nương, ta là sự phụ ngươi vì sao lại không biết? Còn đối với ta tình nghĩa sâu nặng, cam nguyện đi theo ta lang bạt giang hồ?”

Nàng bỗng nhiên nhìn vào hai mắt hần, hai tròng mắt linh động tràn ngập vẻ nghiêm túc nói:

“Sự phụ, ta biết ta không có sự nương. Nhưng là ta biết có một người đối với ngươi tình nghĩa sâu nặng, cam nguyện theo ngươi lang bạt giang hồ, không cầu vinh hoa phú quý, chỉ cầu ngươi một lòng, mãi mãi không xa rời.”

Một mảnh im lặng, hần nhìn vào mắt nàng, vẻ mặt trầm tĩnh.

Rồi sau đó hần bỗng nhiên véo mặt nàng, “Ngươi cảm thấy đùa ta như vậy thú vị lắm sao?”

Nàng đau nhe răng trợn mắt, “Sự phụ, ngươi một chút cũng không nhập diễn!”

Hần buông nàng ra, liếc mắt một cái sau đó nhanh nhẹn rồi đi, nàng nhìn bóng dáng hần tươi cười biến mất, ngăn người kinh ngạc.

Tiểu Hà không biết từ nơi nào nhảy ra, hướng nàng nói: “Tiểu thư, phu nhân cho mời.”

“Phu nhân?”

“Đúng vậy.”

“A.” Nàng yên lặng cảm thấy có một loại dự cảm không tốt trong lòng.

Đi theo Tiểu Hà tới đình trong hoa viên, xa xa liền thấy được Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Nhị thiếu phu nhân cùng Tô Mộ Tuyết ở trong đình. Thời tiết nóng nực, các nàng ngồi uống nước ô mai ướp lạnh, phía sau nha hoàn phe phẩy quạt mát, ở xung quanh dùng hai khối băng để hạ nhiệt độ.

Bầu môi, đúng là kẻ có tiền xa xỉ.

Tô Oản Oản đến gần, hỏi: “Tìm ta có việc?”

Nhị phu nhân: “Nghe nói Nhất Phẩm lâu có một gánh hát mới đến, chúng ta rảnh rồi thì đi xem?”

Tô Mộ Tuyết gật đầu, “Đúng đó, ở nhà rất buồn chẳng có gì thú vị.”

Đại phu nhân: “Không bằng mời gánh hát về nhà, chúng ta một đám nữ quyến xuất môn cũng bất tiện.”

Nhị thiếu phu nhân: “Vẫn là đại phu nhân suy nghĩ chu đáo, chuyện này để ta an bài.”

Nàng trầm mặc, ở trong lòng đếm tới một trăm. Mà các nàng vẫn là không chớp mắt sôi nổi tán gẫu, vì thế nàng xoay người liền đi, không đến một khắc đã bị gọi lại.

“Tô tiểu thư, Đại phu nhân mời ngươi đến, người như thế nào lại đi rồi? Tốt xấu cũng lên tiếng gọi chứ.” Nhị thiếu phu nhân bỗng nhiên mở miệng.

Tô Oản Oản dừng bước, cảm thấy ánh mặt trời hôm nay ảm áp, ảm áp làm bùng lên cơn tức giận trong lòng nàng. Nhưng nàng là tiểu thư khuê các có tri thức hiểu lễ nghĩa, nàng quyết định không cùng các nàng so đo, vì vậy quay đầu lại hỏi: “Xin hỏi có việc gì sao?”

“Tô tiểu thư, người nói một người ở nhà người khác ăn uống không trả tiền thì có cảm thấy xấu hổ hay không?”

“Đúng đúng.” Nàng cúi đầu trả lời, thăm nghĩ tốt nhất nhanh hỏi xong nếu không nàng sẽ bỏ của chạy lấy người.

“Tô tiểu thư, người nói nếu người này là người, người có thể hay không làm chuyện gì cho chính mình yên tâm?”

“Có có.”

“Một khi như vậy, người từ nay giúp đỡ quét tước Tô phủ đi.”

“....”

“Về sau Tiểu Hà sẽ phân phó công việc cho người.”

“....”

Nói như vậy, Tiểu Hà rút cuộc đứng trên đầu nàng sao? Tuy rằng trước kia Tiểu Hà cũng không vừa mắt nhìn nàng, nhưng lần này nàng có thể không kiêng nể gì mà khi dễ nàng. Tiểu Hà tính háo thắng, mấy ngày gần ngủ chắc sẽ đem cương vị tiểu thư này của nàng đập xuống chân, thật là rất có tiền đồ a.... Tuyệt đối có thể so sánh được với nữ nhân cường đại thế kỉ hai mốt!

Khoan, nàng có nhầm không nhỉ? Không có a, Tiểu Hà thật sự rất lợi hại.

Cầm chổi lên, Tô Oản Oản bắt đầu kiếp sống quét dọn. Đối với loại chổi kì lạ này, nàng cả đời cũng chưa chạm qua một lần, nhưng mà nàng đời trước đối với việc trả thù là quen thuộc, cho nên sử dụng đến coi như là thuận tay.

Nhưng nàng thân là tiểu thư khuê các đâu có thể làm những việc nặng, chẳng phải là rất tổn hại đến hình tượng của nàng sao? Cho nên mỗi lần Tiểu Hà bắt nàng quét dọn nàng đều tìm một chỗ trốn đi ngủ.

Hôm nay Tiểu Hà kêu nàng đi quét tước hoa viên Tô phủ, Tô Oản Oản cầm chổi khua khua, một chút cũng không muốn, mãnh liệt khinh bỉ Tiểu Hà làm cho trước mắt bao người tổn hại hình tượng thực nữ của nàng. (Can: tội nghiệp tỷ tỷ, quét nhiều nên não bị quét sạch rồi... Oản Oản: có giới lại mà quét *liếc đứt người*)

Nàng tức giận, không nghĩ ngợi nhiều, liền tìm một chỗ đi ngủ.

Phía sau nàng nghe được có người nói: “Giúp ta nhặt lên.”

Tô Oản Oản nhìn khăn tay bên chân nàng, lại ngẩng đầu nhìn về mặt ngạo mạn của Tô Mộ Tuyết đang đứng trước mặt, nhìn bốn phía, phát hiện xung quanh chỉ có mình nàng ta. Vì thế nàng chỉ chỉ vào mặt mình nói: “Người nói ta sao?”

Tô Mộ Tuyết hướng nàng hất một cái xem thường, nói: “Không phải người thì là ai.”

Thở dài, Tô Oản Oản tiếp tục công việc quét tước của nàng, làm như không nghe không thấy.

Tô Mộ Tuyết tức giận, nàng đường đường là Tứ tiểu thư Tô gia, tất cả mọi người đều nịnh bợ lấy lòng nàng, hiện tại ngang nhiên có người dám làm lơ nàng? Nàng tức giận đẩy Tô Oản Oản, nói: “Kêu người nhặt người không nghe sao?”

Tô Oản Oản không dừng lại, thản nhiên nói: “Thật ngại, ta chỉ phụ trách quét rác, nhặt đồ không phải do ta quản.”

“Người chỉ là một nha hoàn nhỏ nhỏ ngang nhiên dám nói chuyện với ta như vậy à? Như thế nào, người cho là Tam ca dung túng người gọi hấn một tiếng sư phụ, người nghĩ người có thể có quan hệ với Tô gia ta? Nói cho người biết người chẳng qua chỉ là hạ nhân Tô gia nuôi dưỡng, hừ, còn tưởng rằng mình là tiểu thư?”

Thở dài. Tô Oản Oản tức giận nhìn nàng nói: “Như vậy người là tiểu thư?”

“Ta không phải tiểu thư ai là tiểu thư?!”

Tô Oản Oản nhin cười nói: “Đúng, người là tiểu thư, người là tiểu thư, là tiểu thư đặc biệt xinh đẹp nhất.”

Tô Mộ Tuyết không rõ nàng đang cười cái gì, nhưng khẳng định không phải sự tình gì tốt. Nàng khinh miệt liếc Tô Oản Oản một cái, nói một câu không biết xấu hổ Tô Oản Oản nhìn bóng dáng nàng bước đi, nàng dùng lực bóp cán chổi, cán chổi trúc lập tức xuất hiện vết rách. Nàng yên lặng nghĩ, sư phụ, nàng không làm được yêu ai yêu cả đường đi như thế này! (Can: *mắt sáng ngời* ta đi mách Bạch ca... Oản Oản: *trợn mắt* người dám..)

Không nghĩ ra nàng không thêm nghĩ nữa. Ánh mặt trời nóng như vậy, cho dù là mặc y phục loại tốt nhất nhẹ nhất của cấm tú phường nàng vẫn thấy thật là nóng, vì thế tìm một cây đại thụ cảnh lá rậm rạp, nhẹ nhàng nhún người một cái phóng lên thân cây ngủ.

Nằm trên cao thật mát mẻ, ngủ rất là ngon a.

Mơ mơ màng màng cũng không biết ngủ bao lâu, khi tỉnh lại nàng thấy được màu lam màn đêm đã được khảm ánh lung linh của các vì sao, tinh quang trước mắt làm cho tâm tình nàng phá lệ trở nên sáng sủa. Ở trên cây nhảy xuống, cầm lấy chổi bắt đầu tùy ý quét lá rụng.

“Người đang làm cái gì?” Sau lưng truyền đến thanh âm của Tô Mộ Bạch, nàng xoay người sang chỗ khác vung cái chổi trong tay nói: “Quét rác nha.”

Nhiu mày “Người có biết bây giờ là lúc nào không?”

Nhìn trời “Không biết.”

“Ừm, vậy người tiếp tục đi.” Nói xong hần lạnh nhạt xoay người đi, ánh sáng rực rỡ chiếu vào sắc áo choàng Nguyệt nha (trăng non) tỏa ra cảm giác trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Nàng khước mũi hơi cay cay, nhìn bóng dáng hần hận không thể cầm chổi trong tay hướng hần ném. Mà phản ứng nhanh hơn ý nghĩ, đã cầm chổi dơ lên. Sự phụ nàng bỗng nhiên quay mặt lại.

Tô Oản Oản người hóa đá, gió đêm thổi mạnh, nàng đặc biệt muốn hóa thành tro mà bay theo gió. (Can: ặc, sao lại là tro mà không phải cái gì lăng mạn hơn???.... Oản Oản: người phải thực tế a, bị người ta bắt quả tang mà muốn lăng mạn cái gì *mất khinh thường*, ngu ngốc...Can:: ách...)

“Muốn lấy chổi ném ta?”

“Không có.” Kiên định lắc đầu.

“Giận ta?”

“Thật sự không có!” Nàng lại kiên định lắc đầu.

Hần từng bước một đến gần nàng, nàng lại từng bước một lui về phía sau. Tới khi không thể lui được nữa, trong lòng nàng thầm kêu hần mau tránh ra. Mà hần lại lấy chổi của nàng ném sang một bên.

Nàng hơi ngẩng đầu nhìn hần, trời đầy tinh quang liên ánh vào trong mắt nàng, ánh sáng trong suốt mênh mông. Trên người hần trong trẻo nhưng lạnh lùng tựa hồ như một đóa hoa tinh tế (Can: ta chém nhưng nghe sao sao ý), dặt tay nàng nói: “Dẫn người đi ăn khuya.”

Trong lòng một tia âm áp, Tô Oản Oản nhếch miệng cười: “Ta muốn ăn được ăn!”

Khước miệng hần khẽ cong, mang theo nàng dùng khinh công bay ra khỏi Tô phủ.

Đã là đêm khuya, ngoại trừ kỹ viện chỗ ăn chơi còn vô cùng náo nhiệt buôn bán phát tài, tất cả hàng quán đều đã đóng cửa. Tô Oản Oản dừng lại ở trước cửa Ý Túy lâu không chịu đi, ôn áo nói muốn đi vào uống hoa tửu, còn cùng các cô nương trên lầu vui cười đối đáp, mà các cô nương lại hướng Tô Mộ Bạch chào hỏi.

Hần kéo nàng, bắt động. Hần túm nàng, bắt động. Hần buông nàng ra nói: “Ta cũng đi vào tìm cô nương uống hoa tửu, thế nào?”

“Aha, sư phụ, trời sắp về đêm rồi. Ta đói bụng, chúng ta vẫn là đi tìm đồ ăn đi.”

Hần liếc mắt nhìn nàng một cái, đi lên phía trước. Nàng vội đuổi theo hần, yên lặng lôi kéo góc áo hần đi, còn không quên quay đầu nhìn Ý Túy lâu.

Ý Túy lâu là thiên hạ đệ nhất thanh lâu, không tới nhìn xem rất đáng tiếc. Ừm, nàng nhất định trở lại! Thuận tiện canh phòng nghiêm ngặt người của ta không được tới nơi này. (Can: ai là người của tỷ *mắt long lanh mở to tò mò*)

Hạ quyết tâm yên tâm theo Tô Mộ Bạch, rẽ phải quẹo trái rốt cuộc cũng đi tới một túp lầu, lão bản cùng hần tựa hồ có quen biết, hướng hần chào hỏi. Hần cười nhạt xem như đáp lại, lôi kéo Tô Oản Oản ngồi, hướng lão bản nói: “Hôm nay cho hai bát.”

“Được rồi, Tam thiếu gia, đây là nương tử nhà người hả?”

Oa , lão bản người thật sự là con sâu trong bụng nàng! Tô Oản mặt phỉếm hồng, cúi đầu vụng trộm nhìn hần.

“Toàn Lạc thành đều biết ta chưa có gia thất.”

“Đúng đúng a, ngài xem trí nhớ của ta thật là!” Lão bản ngượng ngùng gõ đầu mình, cúi đầu bận việc chạy đi.

Nàng bĩu môi, âm thầm oán thầm nói: “Sư phụ, người sẽ có thể không làm mình bớt mỉa mai hoặc?”

Cười nhạt không nói.

Gió đêm thổi, hai chân đi qua đi lại, Tô Oản Oản nói: “Sư phụ, người thường tới nơi này sao?”

“Ừm”

“Vi sao vậy, thức ăn ngon lắm sao?”

“Bởi vì chỉ có nơi này mới có thể đến muộn như vậy.”

“....”

Hàng ngày nàng luôn ít thấy hắn, mà mỗi ngày khuya khoắt phòng hắn đèn vẫn sáng. Sư phụ đứng đầu Tô gia trọng trách cũng thực vất vả.

Không bao lâu, lão bản liền đem hai bát lớn mỳ vẫn thán đến trước mặt họ, Tô Mộ Bạch tự nhiên bưng lấy bát của nàng, cầm lấy đũa giúp nàng gạt bớt rau hành đến khi trong bát không còn chút màu xanh mới thôi (Can: tỷ kén ăn giống ta). Sau đó lại thay nàng thêm dăm chua cùng tương ớt, xong xuôi hắn đưa bát tới mặt nàng nói: “Có thể ăn rồi.”

Nàng tiếp nhận liền cúi đầu ăn, hết thấy đều tùy ý tự nhiên như vậy.

Lão bản ở một bên nhìn, cười nói:

“Tam thiếu gia, vị này nhất định là người trong lòng của ngươi, xem ngươi đối tốt với nàng như vậy.”

Tô Oản Oản đang chuyên tâm ăn uống không để ý nhưng nghe thấy câu nói đó liền ngẩng đầu lên nhìn Tô Mộ Bạch, mà sư phụ cũng nhìn nàng, rốt cuộc có chút cười nhạt không nói! Nàng kích động ánh mắt sáng quắc, sư phụ à, bộ dạng ngươi như thế này làm mặt nàng có chút hồng hồng.

“Thì ra cô nương không biết nha, sớm biết như thế vừa rồi ta sẽ không nói, cũng không cần làm phiền Tam thiếu gia.”

“Không sao, như vậy nàng mới biết được ý tốt của ta, không nói với người khác chỉ là sư phụ.” (Can: a...a Bạch ca chăm sóc tỷ thật chu đáo *ngưỡng mộ* *ước ao*)

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Theo Ta Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: chương 4

Một bát lớn mì vẫn thán, Tô Oản Oản ăn đến no căng bụng, rằm rì khó chịu. Nàng cân nhắc trở về sẽ chuẩn bị một viên thuốc tiêu thực, đề phòng bất cứ tình huống xấu nào.

Ăn xong Tô Mộ Bạch cũng không dùng khinh công, cùng nàng tản bộ về Tô phủ. Thẳng đến khi đi đến gần, bọn họ mới dùng khinh công bay vào (Can: oa oa, ta cũng muốn bay a... *ngưỡng mộ*). Dù sao đêm hôm khuya khoắt cô nam quả nữ chuồn êm đi ra ngoài cũng là việc không hay (Can: vậy ở với nhau 8 năm là hay à *cười gian*... Mộ Bạch: chán sống?). Hồi phủ hắn liền trở về phòng nghỉ ngơi, Tô Oản Oản thấy mình vừa mới tỉnh ngủ không bao lâu, nếu bây giờ đi ngủ tiếp chắc chắn sẽ không ngủ được.

Vì thế bay đến nóc nhà đối diện phòng Tô Mộ Bạch ngồi, nâng cảm lắng lắng nhìn phòng của sư phụ nàng (Can: nhìn gì thế cho muội nhìn với *tò mò bon chen*... Oản Oản: người bên không ta móc mắt... Can: không thêm *nhắm mắt ti hí* *hắc hắc*), chớp mắt nhìn xem bóng đen qua giấy nhích tới nhích lui. Nàng vốn tưởng nổi lên một chút cảm xúc sâu não, nhưng nhìn đến bóng đen thoát ngoại bào, trên cửa sổ giấy hiện ra thân hình hoàn nữ (Can: aaaa tỷ tỷ sắc nữ, Bạch ca yên tâm muội không giống Oản tỷ đâu, muội sẽ nhắm... một mắt mở một mắt *hắc hắc* nữ nam a...), nàng yên lặng phóng đoán...

Chỉ chốc lát sau ngọn đèn bị thổi tắt, trong phòng nhất thời một mảnh hắc ám. Nàng hứng thú tiêu tan ngồi trên nóc nhà, không có tâm tình xem sao cũng không có hứng thú ngắm trăng. Thờ dài, đêm dài đằng đẵng nàng cũng chưa muốn ngủ, ngay cả tiểu thâu (trộm) yêu quái hay cái gì đó cũng không xuất hiện.

“Nha, nhị công tử, ngươi nhẹ thôi, làm người ta đau quá.”

“....”

Im lặng, thật sự không thể trách nàng. Chúng ta đều biết rằng đêm dài yên tĩnh, ngay cả tiếng kim rơi trên mặt đất cũng rõ ràng. Chúng ta đều biết cô nhân đặc biệt không chú trọng cách âm nên dễ biết mọi chuyện, các người đều biết, thỉnh lực của nàng lại đặc biệt tốt.

Cho nên thật sự không thể trách nàng nghe lén. Nhưng là đều đã nghe được cái kia, nàng cũng chỉ là biểu quan chúng nhân dân, căn cứ tinh thần chủ nghĩa khoa học, căn cứ tinh thần chủ nghĩa nhân đạo, bản lĩnh chủ nghĩa tinh thần giải trí, thuận tiện nhìn trộm một cái (Can: Oản tỷ là sắc nữ còn bịa lý do gì mà nhân dân với khoa học *cười lẫn lộn*, đúng là sắc nữ).

Dựa vào âm thanh dứt quãng, Tô Oản Oản rất nhanh tìm được chỗ phát ra âm thanh gần phía sau tòa giả sơn. Nàng nhanh bước tới, thật cẩn thận đem thân mình che dấu kỹ, sau đó trong lòng đầy hưng phấn, chờ mong, lo sợ, bất an đi tới phía trước nhòm ngó.

Oa, phi lễ chứ nhìn, phi lễ chứ nhìn!

Chỉ thấy hai thân thể trắng bóng được ánh trăng chiếu rọi xuống càng có vẻ trắng hơn, bọn họ một chút cũng không phát hiện ra quần chúng là nàng, dùng tư thế nhàm chán trên mặt đất dựa vui sướng (Can: vậy tư thế nào là không nhàm chán hả tỷ *cười gian*).

Ở cổ đại sinh sống tám năm, theo Tô Mộ Bạch bốn ba khắp nam bắc, như nàng đặc biệt thích tản bộ, đặc biệt thích nhất là đêm dài yên tĩnh đến một vài nơi làm việc thâu đêm, nhìn xem bộ dáng các nữ nhân công tác vất vả. (Can: tỷ thật là BT)

Thờ dài, nếu không phải nàng vẽ không đẹp lại không nỡ để sư phụ nàng suốt ngày vất vả vẽ tranh, nếu không nàng vẽ xuân cung đồ (tranh abcxzy) nhất định là mọi người sẽ tranh nhau mua như bảo bối, trước lúc động phòng hoa chúc tranh thủ thời gian nhàn rỗi lấy tập tranh tình phẩm này mà giải trí. Nàng chẳng phải nhờ vào nghề vẽ xuân cung đồ mà làm đại phú hào sao! (Can: quá BT ~)

Bên tai truyền đến âm thanh “Vo ve vo ve” một đám muỗi đang vây xung quanh nàng chuẩn bị đốt, bộ dáng vận sức chờ phát động chích chích, nhưng nàng đã sớm chuẩn bị kỹ hương muỗi tự chế, bọn muỗi đừng hòng tới gần nàng.

Tô Oản Oản nhìn hai người kia lần đi lần lại dưới đất thấp phần hoan ái, mùa hè rất nóng, bọn họ lần qua lần lại, không nghĩ là lần sắp lần tới chỗ đám côn trùng rần rết hay sao?

“Nhị công tử, người thật lợi hại.”

Nữ tử bị đặt dưới thân nàng nọ nói một tiếng, Tô Oản Oản trong phút chốc lục lại trí nhớ của mình. Âm thanh kia thực quen tai, nhưng nàng nghĩ không ra rốt cuộc là ai.

Nam tử kia không thể nghi ngờ chính là Nhị công tử Tô Bắc Lăng, mà đầu hán vừa vận ngăn trở nữ tử dưới thân, nàng nhìn thế nào cũng không thấy rõ khuôn mặt kia rốt cuộc là ai.

Tô Oản Oản nhíu mày, âm thanh quen thuộc như vậy nàng sao lại không nghĩ ra là ai, nếu không thấy rõ nàng kia rốt cuộc là ai nàng thật là khó chịu. Tô Bắc Lăng động như thế nào cũng đều chắn tầm mắt của nàng, vì thế nàng đành phải ngồi trong góc chờ, tiếng muỗi kêu, tiếng dế kêu, tiếng ếch kêu, cùng với âm thanh mất hồn của hai người kia lặng lẽ chờ đợi cơ hội.

Theo lý nàng ở Tô gia cũng không quen biết được nhiều người, cảm thấy giọng nữ quen tai lại càng ít, hẳn là đoán ra chứ. Sau đó nàng thấy đầu Tô Bắc Lăng dừng lại, nàng kia quay mặt sang.

Oa , cái mũi kia cái miệng kia, rõ ràng nàng kia là nha hoàn Tiểu Hà!

Kết quả là, Tô Oản Oản búng tỉnh ngộ ra, trách không được người ta lớn tiếng như vậy, hóa ra là có người sau lưng. Nàng bỗng nhiên rất muốn xem Nhị thiếu phu nhân phong phạm khuê các kia nhìn cảnh tượng này sẽ có phản ứng gì.

Phi lễ chứ nhìn, nàng vẫn nên trở về phòng ngủ.

Mơ mơ màng màng tựa hồ mới ngủ không bao lâu, chỉ nghe cửa phòng “Bình” một tiếng bị đá văng không chút lưu tình, theo sát sau giọng nói Tô Mộ Tuyết vang lên: “Các người mau tìm cho ta, một góc cũng không để sót!”

Đang mơ ngủ Tô Oản Oản bị âm thanh này đánh thức, bởi vì thật sự rất buồn ngủ ngay cả mí mắt cũng không mở ra, vừa định xoay người tiếp tục ngủ, lại cảm thấy da đầu đau tê tái.

Tô Mộ Tuyết kéo tóc nàng nói: “Người đứng lên cho ta, nói, có phải người trộm vòng ngọc của ta hay không?”

Dứt lại tóc, xoa xoa đầu, nàng vẽ mặt oán hận trừng mắt nhìn Tô Mộ Tuyết nói: “Người sao lại kéo tóc của ta?”

Phía sau một nha hoàn đột nhiên kêu to lên: “Tứ tiểu thư, tìm được rồi, ở trong hộp trang điểm của nàng.”

Tô Oản Oản cùng Tô Mộ Tuyết đồng thời quay lại nhìn nàng ta, đầu vẫn là một mảnh mơ hồ, về mặt ngây thơ nhìn vòng ngọc suy nghĩ nha hoàn kia có phải ngay cả vòng ngọc vẫn chưa từng nhìn qua, cho nên mới kinh ngạc như vậy. Sau đó trên mặt Tô Mộ Tuyết nở nụ cười thắng lợi, nói:

“Chúng có vô cùng xác thực, Tô Oản Oản ta xem người như thế nào chối cãi.”

Tô Oản Oản mở to hai mắt nhìn, dường như ý thức được chuyện đang xảy ra, mà chưa chờ nàng kịp suy nghĩ liền bị một đám nha hoàn đề ra mặc quần áo qua loa, kéo nàng tới đại sảnh.

Trong đại sảnh có rất nhiều người của Tô gia, Tô Oản Oản nhìn xung quanh một đám ánh mắt sáng quắc nhìn lên người nàng, lau gì trong mắt, bởi vì buồn ngủ mà lười đứng, thân thể hơi nghiêng, quần áo mặc qua loa trên người cũng xiêu vẹo, lộ ra bờ vai trắng nõn của nàng.

Những người phía sau nàng mở to mắt nhìn!

Tô Mộ Bạch lập tức nhanh tay sửa lại quần áo cho nàng, nhìn nàng quần áo đầu tóc hỗn độn không chịu nổi, cả người bộ dạng chật vật không khỏi nhíu mày, mà nhìn đến Tô Mộ Tuyết bộ dạng vênh vao trên mặt lại lạnh thêm ba phần.

Hắn thay nàng sửa lại quần áo thoát nhìn tùy tiện động sẽ lập tức rơi xuống, Tô Mộ Tuyết về mặt oán hận bắt đầu diễn thuyết: “Đại nương, nương, các người phải vì Tuyết Nhi làm chủ. Chính là nàng trộm vòng ngọc ta thích nhất! Thật ra lấy tài lực của Tô gia chúng ta, không cần phải để ý một cái vòng tay, nhưng là ta tuyệt không cho phép Tô gia nuôi trong nhà một tên trộm!”

Tô Mộ Tuyết nói xong, rốt cục khiến Tô Oản Oản bùng tình, nàng giật mình một cái, nói: “Cái gì, ai trộm vòng ngọc của người?”

“Đương nhiên là người, vòng tay là lục soát được ở trong phòng người, người hiện tại đứng hòng chối cãi!”

Tô Oản Oản chỉ chỉ vòng tay trên Tô Mộ Tuyết nói:

“Chính là cái đồ bỏ đi này á? Tặng cho ta ta còn không thèm lấy, ta muốn trộm cùng trộm những đồ thú vị hơn.” (Can: tỷ không lấy cho ta *cười nịnh nọt*)

Tỷ như sách y thần bí gì đó, tỷ như mỹ nam đồ gì gì đó nghe còn được. Tiền tài cái gì, quá tầm thường, nàng không thèm trộm.

“Tô Oản Oản, nhà chúng ta cho người ở, cho người cơm áo không lo, thật không nghĩ người lại làm những chuyện như vậy. Vòng tay này rõ ràng là do người trộm, đã làm, lại bị phát giác, người ngang nhiên lại không thừa nhận? Ta không thể chấp nhận được Tô gia nuôi trong nhà một con người đạo đức bại hoại.”

Tô Oản Oản về mặt dữ tợn nhìn Tô Mộ Tuyết, tìm một vị trí ngồi xuống nói:

“Tiểu thư, người không cho phép cái gì, ta không lấy đồng tiền vô dụng của người.”

“Ta đường đường là Tô gia Tứ tiểu thư, sao lại để ý chút tiền con con đó, chính là bởi vì người là con người như vậy. Người dùng không phải tiền của ta cũng là tiền của Tô gia.”

Nàng thở dài nheo nheo ánh mắt nói:

“Kiếm tiền còn chưa nói, người không kiếm tiền còn gào thét cái gì?”

Tô Mộ Tuyết nhìn bộ dáng nàng cảm thấy giống như chính mình là tên trộm, không khỏi tức giận giáng cho Tô Oản Oản một cái tát, nói:

“Người trộm đồ, đến bây giờ còn không chịu thừa nhận, nếu không thừa nhận, Đại nương, nương, ta thấy chúng ta lập tức đưa nàng lên quan phủ!”

Tô Oản Oản một tay ôm mặt đỏ bừng, tay kia sờ túi phấn độc hận không thể lập tức ném lên người Tô Mộ Tuyết. Nhưng là nàng không thể, vì thế nắm chặt tay cắn răng nghiến lợi nói:

“Người nói ta trộm có chứng cứ gì?”

“Ôi, Tô tiểu thư, vòng tay lục soát được ở trong phòng người còn muốn chứng cứ gì?” Nhị phu nhân phe phẩy cây quạt giễu cợt nói.

“Nếu là người khác vu oai giá họa?” Nàng đứng dậy ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tô Mộ Tuyết.

“Như vậy ta hỏi người, đêm qua giờ sừ người ở nơi nào? Nha hoàn trong viện người nói không thấy người trở về, thẳng đến giờ dần mới về phòng.” Tô Mộ Tuyết tự tin nói.

Tô Oản Oản cúi đầu không nói suy nghĩ, ngày hôm qua khi nàng tỉnh lại cũng đã khuya, khoảng giờ tý nàng và sư phụ đi ăn khuya, sau đó trở về nóc nhà ngồi ngắm người. Về phần giờ sừ... A a a, giờ sừ nàng đang rình coi Tô Bắc Lăng cùng Tiểu Hà lăn lộn trên đất chơi trò dã thú (hứng thú hoang dã)!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lập tức hé ra nét khó xử, mà Tô Mộ Tuyết thấy nàng không đáp tường nàng chột dạ, liền từng bước áp sát nói:

“Người nói đi, giờ sừ người rốt cục đi nơi nào, có phải đi trộm đồ hay không?”

Chuyện tình phiền muộn như vậy làm thế nào nàng trả lời được, khó cho nàng một người văn tinh nhu thuận thực nữ trước mắt bao người nói nàng tối qua thấy được cảnh không nên thấy sao?

Tô Oản Oản liếc trộm nhìn Tô Bắc Lăng một cái, bất chấp đau đớn, cúi đầu trầm tư suy nghĩ nghiêm túc vấn đề này.

“Tô tiểu thư, việc đã đến nước này, không bằng người sớm một chút thừa nhận, dù thế nào người cũng là người Tam thiếu gia mang về, chúng ta sẽ không đem người lên quan phủ.”

Nhị thiếu phu nhân ngữ khí nho nhã lễ độ, trong mắt lại hàm chứa khinh miệt.

“Đúng vậy, Tô gia chúng ta nói như thế nào cũng là danh môn, người kêu Mộ Bạch một tiếng sư phụ, chúng ta cũng sẽ không làm khó dễ người, thừa nhận đi sau đó rời khỏi Tô gia.” Đại phu nhân mở miệng nói.

Mọi người thấy thái độ của Đại phu nhân, âm thanh chỉ trích chửi rủa một tiếng lại một tiếng lọt vào tai Tô Oản Oản. Bị đẩy mạnh, Tô Oản Oản bị người ta xô đẩy, Tô Mộ Tuyết lại thừa cơ hung hăng đập nàng hai cú. Nàng té trên mặt đất không hề động, nhẫn nhục chịu đựng, ngược mắt tìm kiếm thân

ảnh quen thuộc, nàng đợi hán, chờ hán giống như lúc xưa đem những người khi dễ nàng ra giáo huấn, nàng đợi đã lâu, mà hán vẫn như cũ đứng nhìn, bộ dáng lạnh lùng tỏ vẻ không liên quan (Can: a...a ta ghét Bạch ca, tội nghiệp Oản tử, yêu kiều gì thế không biết *tỏ vẻ chán ghét*)

Nàng dõi theo ánh mắt hán, hy vọng có thể tìm ra một tia cảm xúc không giống như vậy, nhưng là không có (Can: oa...oa Oản tử thật đáng thương, sau này phải trả thù gấp trăm lần, kể cả Bạch ca nữa, muội sẽ giúp tỷ *xấn tay áo, thanh giọng chuẩn bị ngoa mồm*)

Tô Oản Oản cười cười, đây là người nhà của hán a, hán như thế nào có thể vì nàng mà động thủ. (Can: Bạch ca không động thủ thì ta giúp tỷ động khẩu *sắn giọng*)

Nàng không hề động thủ, kỳ thật thân là đồ đệ của Tô Mộ Bạch cùng theo Độc Tiên Thánh y đã hơn một năm, chỉ cần nàng xuất thủ thì những người tay trái gà không chặt này lập tức chỉ còn đường chết.

Nhưng là, nàng không thể. (Can: chương này ta thấy ghét Bạch ca quá, may mà chương sau động tác ôn nhu yêu thương Oản tử nên ta tạm tha thứ.)

“Đại phu nhân, có người nói muốn tìm Tô tiểu thư.”

Gã sai vật chạy tới cửa hô, mọi người đều ngừng lại, Tô Oản Oản ngồi xồm ôm đầu không nghĩ đứng lên, đầu óc lại suy nghĩ ai sẽ tới nơi này tìm nàng đây, nói cho cùng sẽ không ai tìm nàng a.

Đại phu nhân nhìn nàng một cái, hướng gã sai vật nói:

“Cho hán vào đi.”

“Vâng.”

Mọi người quay đầu nhìn về phía cửa, tò mò xem là ai đến tìm Tô Oản Oản. Không bao lâu liền có bốn nam nhân đi đến, có lẽ là hạ nhân, còn kiêng hai rương lớn tiến vào. Bọn họ đặt rương xuống, một người lên tiếng nói:

“Vị nào là tiểu thư Tô Oản Oản?”

Nàng nhấc tay, yếu ớt nói:

“Là ta...”

“Tô tiểu thư, là như vậy, đây là của công tử Lục Nhân sai tiểu nhân mang đến.”

Nói xong hán mở nắp rương ra, bên trong lộ ra toàn bạc trắng, hán còn nói:

“Công tử nhà ta nói, đây là dựa theo ước định hiếu kính cho ngài năm trăm lượng bạc, thỉnh ngài thu nhận.”

Trong mắt Tô Oản Oản là hai rương lớn đầy bạc, quả thật nàng đã quên mất chuyện này, nay đột nhiên có năm trăm lượng bạc thật là hạnh phúc biết bao. Nàng lần đầu tiên nhìn thấy nhiều bạc như vậy, trước kia thấy nhiều lắm cũng chỉ là ngân phiếu, tờ giấy mỏng manh, một chút cảm giác đều không có.

Cái tên Lục Nhân kia, cũng không uống nàng đối tốt với hán như thế, ha ha!

Tô Oản Oản nhanh chóng đi lên, lập tức cầm bạc lên nhìn, trịnh trọng nói:

“Cám ơn, thật sự cảm ơn, ta đại diện cho cả nhà chúng ta tự đáy lòng cảm tạ ngài. Nhân tiện nói một chút, cả nhà ta chỉ có một mình ta.” (Sa: phát biểu rất hay)

Nàng lại sờ sờ bạc, ôm một đồng to vào trong ngực, sau đó nhìn Tô Mộ Tuyết nói:

“Thật ngại quá, ta cái gì cũng thiếu chỉ là không thiếu bạc, vòng ngọc chẳng lẽ hiếm? Ngược lại Tứ tiểu thư ngài ngay cả ăn cơm đều phải dựa vào người khác, ngài có cần ta cho ngài bạc để ăn cơm?”

“Ngươi!”

“Ta tốt lắm, không nhọc tiểu thư quan tâm.”

Phía sau có nha hoàn chạy hồng hộc đến nói:

“Tứ tiểu thư, vòng ngọc tối hôm qua tắm người để quên trên bệ.”

Tô Mộ Tuyết nhìn đến vòng ngọc trong tay nha hoàn mặt thoáng biến sắc, mà vừa rồi gã sai vật ra tay với nàng cũng nuốt nước miếng, vội trộm nhìn Tô Mộ Bạch.

“Nếu là hiểu lầm, chuyện này coi như không có gì. Đi ra cả đi, đang làm cái gì thì làm đi.”

Đại phu nhân mở miệng nói xong, nhà hoàn bên người liền đi ra khỏi đại sảnh, những người khác cũng lục đục đi ra.

Tô Mộ Tuyết vẫn là vẻ mặt không cam lòng trừng mắt nhìn Tô Oản Oản, Nhị phu nhân vỗ vỗ vai nàng an ủi, hướng Tô Oản Oản nói:

“Tô tiểu thư, người có bản lĩnh như vậy, tuổi còn nhỏ đã buôn bán lời được nhiều bạc, thế thì lúc rảnh rỗi tới khách điểm mới mở của Tô gia trợ giúp đi.”

Oa này, chẳng lẽ là muốn đổi nơi tra tấn nàng?

Tô Mộ Tuyết đối nàng hừ lạnh một tiếng, sau đó bị Nhị phu nhân lôi đi, những người khác cũng đều đi rồi, toàn bộ đại sảnh chỉ còn lại một mình nàng và hai rương bạc lớn. Tô Oản Oản ngồi bên rương bạc không nói gì, nàng càng xem bạc càng thấy thuận mắt, tiền tài cái gì, mới là thật nhất!

“Đau sao?” (Can: *lờm lờm* hỏi thừa, để muội thử tát ca xem có đau không. Hừ)

Trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói quen thuộc, trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo một tia ôn nhu. Nàng ngẩng đầu lên, đối hán nhếch miệng cười:

“Không đau, sư phụ, thế này có là gì, ta trở về lấy được bồi một chút là tốt thôi. Chỗ ta có không ít thứ tốt đâu.” (Can: sao tỷ lại thế hả? ít ra cũng phải giận dữ chứ, là ta ta quyết không nhìn mặt luôn. ... Mộ Bạch: người. ... Oản Oản: người thì biết cái gì)

Hán nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng trong chốc lát, “Vây là tốt rồi” Cũng không quay đầu lại rời đi.

Khuôn mặt tươi cười của nàng duy trì một hồi lâu, sau đó lắc đầu, lại vỗ vỗ mặt mình, đã quên mặt bị Tô Mộ Tuyết hung hăng tát một cái, vì thế đau đến nhe răng trợn mắt. Nàng lấy ra kim sang được tốt nhất định bồi lên mặt, nhưng lại nghĩ đến câu nói đậm bạc kia của sư phụ nàng như một đao nhọn, trong lòng nhần nhục, lại thu trở về.

Tô Oản Oản nhìn năm trăm lượng bạc này, cảm thấy nhìn bóng trắng bạc quả nhiên tốt, nhưng là rất phiền toái, đi đổi thành ngân phiếu vẫn là tiện hơn. Nhưng là nàng không thể nhắc được hai rương lớn này, muốn tìm gia đình hỗ trợ, không nghĩ tới đạo này đặc biệt thịnh hành ánh mắt thích ngắm xà nhà một đám người không thèm nhìn nàng, xem như nàng không tồn tại, Tô Oản Oản đành phải lấy bạc tới làm cho bọn họ hạ mình đem mất liếc một cái.

Thật vất vả đem bạc đổi thành ngân phiếu, nàng còn tâm tình tốt mua một quả dưa hấu lớn về nhà ăn. Trở lại Tô phủ lúc đi qua hoa viên, lại vừa vặn nghe thấy Nhị phu nhân nói: “Tô Mộ Bạch kia, lâu như vậy cũng không có trở về Tô gia, hiện giờ lại muốn đem gia nghiệp Tô gia cướp đi, không có cửa đâu. Đại tỷ, nói như thế nào cũng chỉ có thể là Đại thiếu gia là trưởng tử kế thừa thôi, đúng không?”

“Nói trưởng tử đã đành, Duệ nhi nhà chúng ta vì Tô gia trả giá nhiều nhất, kế thừa gia nghiệp cũng là đương nhiên.”

“Chính là, Tô Mộ Bạch kia đã làm cái gì cho Tô gia, lúc rời nhà đi học võ vẫn là tiểu hài đồng, thật không nghĩ ra lão gia làm sao lại truyền gia nghiệp lại cho hán. Hừ, trở về còn chưa tính, còn mang theo người ăn uống không trả tiền về, ta không thể hiểu hán thế nào, nhan sắc Tô Oản Oản kia nhìn cũng tạm được.”

Tô Oản Oản không muốn nghe tiếp, đi đường khác về Ý Hà cư ăn dưa hấu. Mà quay người lại, lại thấy khuôn mặt của Tô Bắc Lăng.

“Nhị thiếu gia, có việc gì sao?”

“Oản Oản cô nương, người có muốn không bị người khác khi dễ ?”

“Nhị thiếu gia có cao kiến gì?”

“Ta đường đường là Tô gia Nhị công tử, bảo vệ người đương nhiên là không thành vấn đề.”

“Nhị thiếu gia có yêu cầu gì?”

“Oản Oản cô nương, ta lần đầu tiên nhìn thấy người liền cảm thấy người tựa như thiên tiên...” (Can: sắc lãng cút đi, đừng làm dơ bản Oản tỷ của ta)

“Nhị thiếu gia, ta còn có việc, ta đi trước.” Tô Oản Oản không chút lưu tình ngắt lời của Tô Bắc Lăng rồi bước đi.

Nha nha phi, Tô Oản Oản nàng là người mà sắc ma này có thể mơ ước sao?

Trở lại Ý Hà cư, không thấy bóng dáng Tiểu Hà, Tô Oản Oản vốn là muốn ăn dưa hấu giải nhiệt, nhưng là vừa thấy giường mí mắt của nàng tự nhiên nặng trĩu. Tuy rằng trên mặt còn đau, nhưng nàng mới ngủ vài canh giờ đã bị Tô Mộ Tuyết kéo dậy. Lập tức phi đến giường thân yêu, xoay người hai cái, nghiêng thân mình tìm tư thế thoải mái tìm Chu công đánh cờ.

Oan uổng cái gì, đều là mây bay gió thoảng.

Ngủ mơ mơ màng màng, cảm thấy giống như ai đó ở trên mặt nàng bôi này nọ, cảm giác lạnh lẽo như băng đặc biệt thoải mái. Tô Oản Oản không tự giác cọ cọ cái tay kia, thoải mái mà phát ra một tiếng rất nhỏ “umh”

Cái tay kia gạt lại mấy sợi tóc của nàng, dùng âm thanh dễ nghe nói: “Vì sao không thoa được, là muốn làm cho ta đau lòng, nhắc nhở ta người bị người khi dễ sao?”

“Ta nói rồi ngươi không thích hợp nơi này, lại khẳng khái một mực theo ta, dễ chịu sao?” (Can: yêu ai yêu cả đường đi mà *cười đều*)

Cảm giác được trên mặt có một chút gió thoáng qua, tựa hồ có người phe phẩy quạt cho nàng, lại nghe đến âm thanh kia nói:

“Ngươi ở bên người ta tám năm, chẳng qua là thói quen mà thôi, có hay không nghĩ tới, kì thật ngươi vẫn hiểu lắm loại cảm giác này?” (Can: cái gì, huynh nói thế là sao? Không hiểu tám lòng Oản tỷ thì thôi đành này. .... grừ)

Nàng nghe được một tiếng thở dài rất nhỏ, sau đó không có cảm giác mát mẻ nữa, nghe được tiếng đóng cửa vang lên sau đó tất cả lại im lặng. Tô Oản Oản nghiêng nghiêng người, như trước ngủ thật sự thoải mái.

Thời điểm nàng tỉnh lại, ngoài cửa sổ trời đã tối rồi, bụng đúng lúc phát ra âm thanh “Cò lồ lồ cò lồ lồ”, nàng đoán là mọi người đã ăn xong cơm chiều. Nhưng may mắn là, một ngày ba bữa cơm của nàng tới bây giờ cũng không quan hệ gì với bọn họ.

Sờ sờ mặt, phát hiện trên mặt không còn cảm giác đau, lấy gương đồng ra soi, vết sưng đỏ trên mặt đã tiêu không ít. Tô Oản Oản nhớ mang máng lúc nàng ngủ tựa hồ có người giúp nàng bôi được, người này hình như là sư phụ nhà nàng, ah, sư phụ dường như còn nói gì đó.

Gãi đầu, nàng đã quên.

Đi phòng bếp ăn cơm, cùng đại thúc phòng bếp nói vài câu thuận tiện cầm một đĩa chân gà cắn cắn. Nàng ngày càng có xu hướng giống con cú, luôn ngủ ban ngày, buổi tối thì tỉnh. (Can: tỷ tỷ giống ta, chỉ khác là tỷ được ngủ tự do, ta thì lên ngủ a *khóc sục sùi* ....Oản Oản: ai giống ngươi, trư hay ngủ. ... TY: *giận tím mặt* ta không nhận mình là trư nhưng mà tỷ tự nhận mình là cú, đồ cú mèo...Oản Oản: xéo cho ta ăn cơm. ...Can: hừ). Như vậy cũng tốt, gió đêm phát phơ, lạnh từng cơn, so với ban ngày mát mẻ hơn.

Tô Oản Oản bụng một đĩa chân gà đi chung quanh, tuy rằng đến Tô phủ đã một thời gian, nhưng là nàng vẫn không thể nhớ hết các nơi trong Tô phủ. Vì thế nàng đi bộ một hồi đã hoa mắt, không biết nơi này là nơi nào. Nhưng mặc kệ nó, dù sao cũng là ở trong Tô phủ, Tô Oản Oản phi thân lên nóc nhà nhân nhả ăn chân gà xem sao.

“Hừ, đừng tưởng rằng ngươi là danh môn khuê tú thì giỏi nha, Nam Duê hằng đêm ngủ lại trong phòng ta, nhà ngươi tốt như thế thì sao, Nam Duê thích ta!” một giọng nói khiêu khích vang lên.

“Thích Vi Vũ, ngươi không cần quá phận.” Giọng nữ thứ hai vang lên hiển nhiên nhu nhược hơn rất nhiều.

“Liễu Nhược Li, ta khuyên ngươi vẫn là nên chết tâm đi. Nam Duê đáp ứng với ta, qua mấy ngày nữa liền sẽ hưu ngươi.”

“Dựa vào cái gì hưu ta, ta không tin, tướng công hần sẽ không đối xử với ta như vậy.”

Tô Oản Oản thở dài, nàng chẳng qua chỉ tùy tiện tìm một chỗ ngồi ăn chân gà xem sao, như thế nào luôn gặp được chuyện loạn thất bát nháo như thế này? Làm hại nàng muốn nổi lên một chút cảm xúc sầu não cũng không được.

Một khi đã vậy, nàng đành phải ngồi vào nóc nhà bên cạnh, cắn chân gà xem kịch vui. (Can: sướng còn làm bộ)

Phía dưới nữ tử kêu Thích Vi Vũ xinh đẹp kiều mị, mà Liễu Nhược Li thanh tú động lòng người, hai người kia hần là tiểu thiếp của Đại thiếu gia, nàng từng gặp qua một trong hai người này.

Liễu Nhược Li nước mắt đã rung rung, trong chốc lát đã ướt đầm mặt. Mà Thích Vi Vũ nhìn bộ dáng này thì thừa thắng xông lên đã kích nàng:

“Ta nói tỷ tỷ, ngươi là danh môn khuê tú, nhưng mấy chuyện đối phó với nam nhân ngươi sao có thể bằng ta. Ta khuyên ngươi vẫn là sớm chết tâm, kéo bị người khác chê cười.”

“Thích Vi Vũ, ta bình thường đối với ngươi không tệ, ngươi vì cái gì đối với ta như vậy? Còn bày kế vu oan ta, làm hại tướng công không muốn liếc mắt nhìn ta một cái.”

“Cười chết người, thân bất vi kỉ, chuyện gì cũng có thể làm giúp, cái loại chuyện tranh tương công sao có thể giúp được.”

Tô Oản Oản nhìn Thích Vi Vũ không khỏi muốn vỗ tay, những lời này nói được thật đúng, chuyện gì cũng có thể làm giúp, cái loại chuyện tranh tương công là tuyệt đối không thể, thế sống chết phải giữ được! Tuy rằng nàng kiếp trước sống trong xã hội chế độ một vợ một chồng, nói là vợ nhưng căn bản chỉ là vật bài trí, đàn ông muốn quản đều không quản được.

Thở dài, cả hai chẳng qua đều là tiểu thiếp, muốn tồn tại ở xã hội cũ của nàng thì phải là Tiểu Tam* độc ác. Vì thế nàng nâng cằm ngồi nhìn hai người cãi nhau.

(*)Tiểu Tam: kẻ thứ ba, chuyên phá vỡ hạnh phúc người khác.

“Thích Vi Vũ, ta đối đãi với ngươi như tỷ muội, cho dù ngươi tranh giành với ta, vì cái gì ngươi vu oan cho ta khi dễ ngươi, đoạt y phục, trang sức của ngươi.”

“Hừ, vốn nghĩ coi ngươi là đối thủ, xem ra ngươi căn bản không đáng cho ta xuất thủ.”

Thích Vi Vũ khinh miệt nhìn nàng một cái, cao ngạo rồi đi, chỉ còn lại Liễu Nhược Li đứng một mình ủ khuất trong bóng đêm.

Tô Oản Oản lắc đầu, thở dài một tiếng tức giận. Chân gà còn chưa ăn xong đã phải trở mắt nhìn nó rơi xuống, cứ nhiên còn rơi xuống trong tay Liễu Nhược Li.

Nàng cúi đầu nhìn chân gà trong tay, nói:

“Ô ô, là ai tốt như vậy, biết ta còn chưa ăn cơm, tặng chân gà cho ta ăn.”

“...Cái gì kia, chân gà ta đã cắn qua, nếu người không ngại, ta đổi cho người cái khác?”

Liễu Nhược Li nghe được giọng nói liền ngẩng đầu lên, hai mắt nước mắt lưng tròng nhìn Tô Oản Oản nói:

“Ô ô, người thật tốt, đã cho ta một cái rồi còn cho thêm nữa.”

Nói xong không nhìn đến ánh mắt cổ liệu mạng ngăn cản của Tô Oản Oản lập tức nhét vào miệng.

Được rồi, nếu người ta không ngại ăn nước miếng của nàng, nàng cũng không để ý.

Ăn xong chân gà, Liễu Nhược Li lau miệng hướng nàng nói:

“Muội muội, người đối tốt với ta như vậy, từ nay về sau chúng ta là tỷ muội, người có chuyện gì đều có thể đến tìm nhờ tỷ tỷ giúp đỡ, tỷ tỷ nhất định sẽ làm chỗ dựa cho người.”

Thở dài, là ai vừa rồi còn bị người khác khi dễ nước mắt nước mũi giàn dụa.

“Muội muội, tỷ tỷ phải đi, vạn nhất tướng công tới phòng ta không thấy ta ở trong vậy thì sẽ thảm, cảm ơn chân gà của muội, tỷ tỷ cáo từ đi trước.” (Cạn bà này hồn nhiên ngây thơ thật)

Tô Oản Oản nhìn bóng nàng rời đi lại bắt đầu thở dài, nàng nói khi nào muốn làm muội muội... Tô Oản Oản cũng quyết định trở về phòng ngủ, ngủ không được cũng phải ngủ, miễn cho ở đây gặp được chuyện kì quái.

Thở dài, thế giới này thật lắm phiền toái.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Theo Ta Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: chương 5

Tô Oản Oản cảm thấy vô cùng may mắn tối qua nàng về ngủ sớm, bởi vì sáng sớm hôm sau Tiểu Hà với cương vị là một nha hoàn bảo gì nghe nấy, kéo nàng từ trên giường đứng lên, báo cho nàng biết từ hôm nay trở đi nàng chính thức tới làm việc ở khách điểm mới mở của Tô gia.

Tô Oản Oản cảm thấy cuộc sống không phải của mình lại lật sang một trang văn chương hoa lệ.

Tiểu Hà bắt nàng mặc y phục quy định của khách điểm, nàng xem bộ đồ kia xám không ra xám đen không ra đen, xấu đến ghê tởm giống quần áo của đại thúc trong phòng bếp. Nàng thề sống chết không theo, nàng liều chết phản kháng, y phục khó coi như vậy sao có thể so được với y phục của cấm tú phùng may theo yêu cầu của nàng, nàng không muốn mặc!

Tiểu Hà đem quần áo ném cho nàng, cao giọng nói:

“Tiểu thư, nhị phu nhân cùng tứ tiểu thư nói, người có thể không mặc. Chỉ là về sau đừng nghĩ đến phòng bếp ăn cũng đừng mơ tưởng được ở Ý Hà cư.”

Muốn uy hiếp a, giống xã hội cũ của nàng ở đời trước, bọn họ đây là bóc lột lao động trẻ em! Tô Oản Oản một bên thâm nguyên rủa, một bên yên lặng cầm lấy quần áo thay. Cái gọi là kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, nàng thân là nhân sĩ giang hồ vẫn là một tuấn kiệt.

Khách điểm mới mở của Tô gia có một cái tên vô cùng oanh liệt – Thiên Hạ Đệ Nhất khách điểm.

Tô Oản Oản ngẩng đầu nhìn, bĩu môi, lại âm thầm oán thầm nói: Thật không biết xấu hổ.

Tiểu Hà mang theo nàng hướng phía quầy đi đến, nhìn thấy chương quầy liền thì thầm một lúc, chương quầy béo liếc mắt một cái đánh giá nàng từ đầu đến chân, cuối cùng vung bàn tay to lên, “Rửa chén đi.”

Rửa chén?!

Hắn sao có thể để bàn tay thon dài, non mềm, ngón tay nõn nà khéo léo, còn phiếm hồng nhạt, một chút chai sạn cũng không có, của nàng đi rửa chén?!

(Can: ôi trời, tỳ bị bệnh nặng quá rồi...Oản Oản: hừ, ta chỉ nói sự thật thôi...Can: *cười lẫn lộn*)

Nàng yên lặng không phục, vì thế.

“Bính!”

“Ai nha, ta không cần thận trọng tay.”

“Bính!”

“Ai nha, bát này lớn qua, ta không cầm được.”

“Bính!”

“Ai nha, ta thật sự không phải cố ý, không cần thận trọng.”

“Bính!”

“Ôi Oản Oản!” Chương quỳ béo tức giận quát

“Ngươi là cái loại thân tiên gì, ngươi có biết thế giới này có bao nhiêu tốt đẹp hay không, tiền tài có bao nhiêu trọng yếu. Ngươi cư nhiên vừa mới rửa chén đã làm bể bao nhiêu cái.”

“Chương quỳ, ta sai rồi. Xem ra tiểu nhân không thích hợp công việc này, không bằng ngươi cho ta làm tiểu nhị?”

Nàng chớp ánh mắt nhìn hắn.

“Tiểu nhị?”

Chương quỳ béo lại đánh giá từ đầu đến chân nàng một phen

“Ừ, không sai, không bằng ngươi đổi y phục, rót rượu, tiếp khách ăn cơm đi.”

Trầm mặc, nàng không phải tam bồi*.

* tam bồi: Bồi ăn, bồi uống, bồi trò chuyện.

“Không được, chương quỳ, Nhị phu nhân cùng Tứ tiểu thư nói...” Tiểu Hà vội vàng mở miệng.

“Ngươi là cái gì, không được cái gì? Nhị phu nhân nhà ngươi cũng không phải chủ nhà, nơi này ta làm chủ, ta nói cái gì chính là cái đó!”

Chương quỳ béo thối râu trừng mắt, Tô Oản Oản một bên vỗ tay nói:

“Oa, chương quỳ thật là có khí phách, không khuất phục kẻ ác, vâng theo bản tính thiện lương của mình, quả thật là một người tốt!”

“Hừ, vượt mộng ngựa*. Nhưng mà, những khách nhân đều thích nghe như vậy, ngươi đi thay quần áo cho ta!”

*vượt mộng ngựa: nịnh nọt

“Được rồi, tiểu nhân lập tức đi.”

Tô Oản Oản lập tức chạy đi thay quần áo tốt của nàng, còn thoa ít son phấn, chắc rằng so với bình thường càng thêm xinh đẹp. Nàng đứng ở trước gương đồng, tuy rằng không nhìn rõ lắm bộ dáng chính mình, nhưng là tin tưởng chắc chắn là so với bình thường nhất định xinh đẹp hơn rất nhiều. Bởi vậy có thể thấy được, nàng là một con người có đạo đức nghề nghiệp. (Can: cười chết mất, cái gì mà đạo đức nghề nghiệp hả tỳ, coi chừng thu hút ruồi muỗi lại có người ăn đấm chưa đó *đá lông nheo*)

Chương quỳ béo hiển nhiên cũng cảm thấy vậy, nhìn nàng thay đổi quần áo quả nhiên là thành mỹ nhân, nếu thêm vài năm nữa, sợ là không thể khinh thường.

Cứ như vậy Tô Oản Oản chính thức lên phía trên, Tiểu Hà nhìn nàng ở khách điểm lúc ẩn lúc hiện bộ dáng hết sức nhân nhã tự đắc thì không khỏi cắn răng, cuối cùng nhắm mắt làm ngơ, không quay đầu lại rồi đi.

Tô Oản Oản một chút lại chạy đến bên người vị khách quan này rót rượu cho hắn, một chút lại chạy về vài món ăn cho vị khách kia. Bắt đầu nàng còn thấy vui vẻ, ít nhất so với ở trong phòng bếp rửa bát còn tốt hơn nhiều. Nàng cứ tưởng là cố gắng làm tiểu nhị có thể thấy được nhiều chuyện thú vị phát sinh, ví dụ như bá vương ăn cơm, ví dụ như đùa giỡn dân nữ hay là bê lũ đánh nhau gì gì đó.

Nhưng là việc nàng muốn thấy lại không xuất hiện, ngược lại cả ngày khuôn mặt nàng phải cười, cười đến căng cứng. Nếu nàng trong chốc lát không cười, chương quây béo sẽ trừng mắt lạnh với nàng. Khách nam cười hướng nàng cười không rõ ý tứ cảm xúc, nàng rút cuộc nổi giận, giận nhưng thật sự là phải nhẫn nhịn, loại tức giận mà không dám nói gì kia cũng là một phạm trù.

Người nói nàng dễ dàng sao, một ngày nàng nở nụ cười, chương quây thu về được rất nhiều bạc nha. Nhưng bạc đó lại không có phần của nàng, hơn nữa chương quây béo ngang nhiên còn muốn nàng bồi thường tiền nàng làm bê bát. Kỳ thật nàng cũng không thiếu tiền, nàng không nên đến nơi này làm loại công việc bán rẻ tiếng cười này. Cũng đúng, Tiểu Hà nói nếu nàng không nghe lời sẽ không cho nàng ăn cơm cũng không cho ở Tô phủ. Cái gì, người nói tìm sự phụ nàng hỗ trợ sao? Loại chuyện này đương nhiên sáng sớm nàng đã nghĩ qua, nhưng là, sự phụ nàng cũng không muốn nàng ở lại Tô phủ. (Can: đoạn này ta không hiểu lắm, hình như Oản tỷ đang tự kỉ >.

Phiền muộn.

Trời tối, chương quây rốt cục nói nàng có thể đi rồi. Nàng suy nghĩ có nên tìm chương quây lấy cái gì trích phần trăm linh tinh hay không, nhưng ngắm lại thấy hai chữ keo kiệt hiện trên mặt hán nàng cảm thấy ý tưởng này cơ bản vô vọng.

Đứng suốt một ngày, nàng mệt không muốn đi, vì thế tìm một quán đồ ăn của một đại thẩm ngồi xuống, thuận tiện còn muốn cắn cắn trái dưa leo. Nàng nhìn người đến người đi qua ngã tư không khỏi suy nghĩ, Lạc thành này địa linh nhân kiệt, nàng vì sao tìm mãi không thấy mỹ nam cho nàng dưỡng mắt?

Sau đó, nàng cúi đầu thì thấy một đôi giày khéo léo tinh xảo xuất hiện trước mắt nàng, hơi hơi ngẩng đầu, thấy được vạt áo choàng màu xanh đen, ngẩng đầu lên nhìn đến cái cằm khêu gợi, sau đó là cánh môi mỏng mà hồng nhuận, cái mũi anh tuấn, đôi mắt thật đẹp.

Ah, mỹ nam a, nhưng mà mỹ nam này nàng gặp mỗi ngày.

“Sự phụ.”

“Về nhà.”

“Không đi được.”

“Chạy.” (Sa: có lẽ chỗ này ý anh ấy bảo chị dùng khinh công nhưng bản CV là chạy nên ta giữ nguyên)

“.....Sự phụ, người công ta.”

Nàng ngẩng đầu nhìn hán về mặt đáng thương, thấy hán đứng im, nàng vươn hai tay, bấu môi nói “Sự phụ, công.”

Hán như trước cúi đầu nhìn nàng, khoe miệng mỉm nhẹ, trong mắt tựa hồ không có ý tự dao động.

Tô Oản Oản bấu môi, đứng dậy tự động nhảy lên lưng hán, hán liền lập tức vững vàng bắt lấy nàng, sau đó hướng Tô phủ đi. Đại thẩm bán đồ ăn bên cạnh nhìn xem thiếu chút nữa đem trái cà nhầm thành dưa chuột cho khách.

Tô Oản Oản không chút để ý tới ánh mắt “nhiệt tình” của người đi đường, nhìn cổ hán nhẫn nại trắng nõn hận không thể cúi xuống cắn một miếng. Chờ nàng nghĩ xong, miệng đã muốn không nghe lời thực cắn một miếng (Can: ta cũng muốn cắn, cho ta một miếng *hả mềm nhe răng*...Oản Oản: cắt, là của ta ai cho người động *phất tay rải phần*...Can: á tha cho muội, muội đùa *chạy quãng cả dép*). Chỉ là nhẹ nhàng cắn một miếng, ngay cả dấu răng cũng không lưu lại, nàng lại luyện tiếu vươn đầu lưỡi liếm nơi mình vừa cắn, sau đó cảm giác được lưng người kia bỗng cứng đờ. Nàng cười khẽ, cố ý ghé vào lỗ tai hán thở ra hơi ấm, lại liếm liếm vành tai hán. (Can: Oản tỷ sắc nữ *mơ màng suy nghĩ*, ta cũng muốn làm sắc nữ *cười man rợ*)

May mà trời tối, trên đường không có nhiều người, cũng không thấy rõ hành động của nàng. Nhưng mà, nàng đúng là ý vào như vậy mới dám làm càn.

“Oản Oản, người đùa với lửa.”

“Sự phụ.....”

Nàng nhẹ nhàng vận vẹo thân mình, yêu kiều mềm mại gọi hán, lại dùng khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ vào mặt hán.

Cổ lực đạo nâng người nàng đột nhiên biến mất, Tô Oản Oản lập tức linh hoạt từ trên lưng hán trượt xuống. Tô Mộ Bạch nhìn nàng một cái nói: “Xem ra tinh lực của người rất tốt, vậy tự mình đi về đi.”

“A, không cần như vậy mà, sự phụ....”

Vỗ trán, mỹ nhân kế của nàng thất bại. Nghe nói thổi nhẹ bên tai kiểu này hiệu suất đặc biệt cao, nàng nghĩ thử làm một chút, không cần xem sắc mặt của hán, kết quả sự phụ cũng không cho nàng mặt mũi. Nhưng nàng là ở trên đường phố công khai dụ hoặc hán, kích thích cỡ nào a ! (Can: thêm quá hóa rồi *lắc đầu*, chẹp chẹp.)

Trở lại Tô phủ Tô Oản Oản lập tức trở về Ý Hà cư, nàng thăm nghĩ leo lên chiếc giường rộng rãi của nàng ngủ một giấc là thích nhất. Kết quả chưa đi vào Ý Hà cư liền nhìn thấy tiểu thiếp Liễu Nhược Li nàng gặp tối qua bưng một chén gì đó, khuôn mặt tươi cười nhen nhàng hướng nàng đi tới, nói: “Muội muội, người đã về rồi, ngày hôm nay thật vất vả cho người, tỷ tỷ cho hạ nhân làm riêng cho người một chén tổ yến để người bồi bổ.”

“Ách...” Kỳ thật nàng muốn nói các nàng không quen, có thể không kêu tỷ muội thân thiết như vậy được không?

“Ai nha, muội muội người phát ngốc cái gì. Mau cầm lấy, muội muội người ngày hôm qua đối tốt với tỷ tỷ như vậy, tại Tô phủ này tỷ tỷ cũng không có bằng hữu, về sau có muội muội, ta có thể thường xuyên đến tìm muội trò chuyện.”

Chuyện này, ngày hôm qua nàng không nghĩ qua là rót chân gà trứng tay nàng nàng lại được đối tốt như vậy? A men, nàng có phải là có tiềm chất làm người từ thiện phóng khoáng lạc quan? Oa, nàng không cần!

Biết được ăn miễn phí mà không ăn thì quả là ngu ngốc, Tô Oản Oản vui vẻ lấy bát tổ yến ăn hai ba miếng liền nuốt hết vào bụng (Can: oa, mồm voi dạ dày trâu... Oản Oản: người...ta giết... Can: chạy *quay đầu lè lưỡi lêu lêu*), lau miệng, nói: “Ta muốn đi ngủ, người cứ tự nhiên.”

“Muội muội người đi đi, xem người cũng mệt rồi. Tỷ tỷ ta ngày mai sẽ tìm người chơi a, muội muội, người ngủ ngon.” (Can: hồn nhiên làm Oản tỷ phát điên *cười điên đại*)

Tô Oản Oản như cá trốn vào Ý Hà cư.

Thiên Hạ Đệ Nhất khách điểm khai trương không lâu, làm ăn ngày càng phát đạt, ai cũng biết Thiên Hạ Đệ Nhất khách điểm có một thiếu nữ xinh đẹp nũng nịu làm tiểu nhị, còn biết phóng mị nhãn. Một đồn mười mười đồn trăm, toàn Lạc thành mọi người đều biết.

Tô Oản Oản càng ngày càng trang điểm cho mình thêm xinh đẹp, mình diễm động lòng người, giống như ong bướm tìm hoa chốc chốc lại bay đến bàn này, một lát lại bay đến bàn kia. Bạc tới tay chừng quây béo như nước, hần thường nhìn Tô Oản Oản nói:

“Người là thần tài, ánh mắt của ta quả nhiên tốt, ha ha ha...”

Nàng nhìn bóng bạc toàn chạy vào túi tiền người khác, cảm thấy thật đau lòng a.

Cái gọi là người sợ nổi danh heo sợ béo, Tô Oản Oản này làm người có tiếng tăm một thời gian cũng không dễ dàng, ngoài ánh mắt khinh bỉ của phần đông nữ tử từ tám tuổi đến tám mươi tuổi, còn phải thường xuyên đề phòng bọn heo đực động thủ (Can: *gật đầu lia lia* tỷ nói đúng bọn đàn ông đều là ngựa đực và heo đực). Số lượng heo ngày càng nhiều khiến cho nàng lo lắng nên đi khai trương cửa hàng thịt lợn hay không. (Can: *cười lăn lộn* khụ khụ *sặc nước miếng vì cười nhiều quá*)

Hừ, tưởng chiếm tiện nghi của nàng ư, bọn họ còn không có cửa!

“Tô tiểu thư!”

Âm thanh to rõ xuyên qua đám người ồn ào bay vào tai nàng. Tô Oản Oản xoay người lại thấy được Lục Nhân lệ nóng lưng tròng. (Can: làm như đàn bà ý, ta ghét)

Thần tiên ơi, hần không phải bị nàng chinh đến ngu người chứ? Nàng lần trước chơi hần như vậy, dù thế nào hần cũng không có khả năng thấy nàng như thấy mẹ đã thất lạc nhiều năm a! (Can: cười chết mất, tỷ tỷ lên chức mẹ rồi, sướng nhé...Oản Oản: ta khâu mồm người, ta trẻ như thế này làm mẹ cái đầu người)

“Tô tiểu thư, nàng có biết ta thường nghĩ đến nàng có bao nhiêu vất vả không? Bản công tử chưa từng ngày đêm tương tư nghĩ tới một người như thế này, từ lần trước từ biệt, trái tim của ta tràn đầy hình bóng nàng. Tô tiểu thư nàng có biết ta rất muốn đi tìm nàng không? Nhưng ta lại sợ lần trước ta đối với nàng như vậy nàng sẽ không để ý tới ta, sẽ giận ta, ta rất lo lắng a. Tô tiểu thư nàng có biết ta có bao nhiêu giày vò không? Ta hận không thể vứt hết muôn vạn khó khăn, lập tức đi tìm nàng, cho dù mọi người toàn thế giới phản đối chúng ta, ta cũng muốn cùng với nàng một chỗ. Tô tiểu thư, nàng có biết ta...” (Can: ha ha ha đáng đời Oản tỷ)

“Ta không biết...”

Tô Oản Oản ngắt lời thao thao bất tuyệt của hần, vẻ mặt phiến muộn.

Tiểu tử này, quả nhiên là bị nàng chinh đến hư cả đầu! (Can: nguyên văn chỉ là “choáng váng” nhưng ta thấy thế thì nhẹ quá nên sửa một chút)

“Nàng không biết, nàng làm sao có thể không biết? Từ lúc bắt đầu gặp nàng, trái tim của ta đều chỉ vì nàng mà loạn nhịp. Ta cam nguyện huỷ hết thế thiếp trong nhà, từ nay về sau chỉ yêu một mình nàng. Nếu không có nàng, cuộc sống của ta chỉ là một mảnh hắc ám, nếu không có nàng, ngay cả ánh mặt trời cũng không còn sáng lạn, nếu không có nàng...” (Can: đầu óc thế mà cũng biết tỏ tình hay đấy nhỉ *ghi ghi chép chép học theo dù hơi sến*)

“Người có thể thôi diễn kịch được không?” Nàng cắt lời hần

Lục Nhân nghe xong vẻ mặt oán hận hướng Tô Oản Oản kích động nói: “Diễn? Tình cảm của ta đối với nàng có nhật nguyệt chứng giám, nàng tại sao có thể nói là diễn? Ta biết nàng còn chưa tin ta, nhưng là sớm muộn gì sẽ có một ngày nàng phát hiện ta đối với nàng có tình ý, tình cảm sâu nặng vô cùng. Tô tiểu thư, nàng phải tin tưởng ta, ta đối với nàng vừa gặp đã thương, nhất kiến chung tình!”

Tô Oản Oản bị thương hướng chừng quây nhìn lại, nàng dễ dàng sao, phải có nhiều ý chí quyết tâm khiến cho nàng nhìn nhận không động thủ phát chất bột trong lòng bàn tay! Thân là một cái tam bôi, nàng thật sự là có đạo đức nghề nghiệp, chừng quây, ngài ý tứ như việc lấy tiền đi, mau tới cứu nàng ra khỏi đống lửa này a. (Can: đoạn này ta chém, nói chung ta chém nhiều lắm)

Tô Oản Oản chờ mong rốt cuộc chương quây béo ánh mắt phần nộ buông bàn tính trong tay hướng bọn họ đi tới, hần nổi giận dùng dùng trừng mắt nhìn Lục Nhân, một phen kéo Tô Oản Oản lại, nói: “Ngươi cái thần tiên, trả thù lao!”

Im lặng, nàng đã tìm nhằm người hỗ trợ.

Một bên chương quây còn chỉ vào mũi Lục Nhân mắng:

“Ngươi không biết Oản Oản nhà ta có bao nhiêu đáng giá à? Hừ, ngươi cho là ngươi muốn cầm có thể cầm à, ta nói với ngươi, ngươi nhìn nàng: đưa bạc, ngươi cùng nàng nói chuyện: đưa bạc, ngươi nắm tay nàng càng phải đưa bạc! Bạc, đưa bạc hiểu hay không? Ngươi cái thần tiên, không trả tiền đã cầm tay Oản Oản của nhà ta, ngươi muốn chết à, không muốn chết thì liền đưa bạc!”

Nói, sư phụ nàng rốt cuộc tìm được đầu ra kẻ đỡ hơi yếu tiền như mạng này?

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, Tô Mộ Bạch vừa bước vào cửa liền thấy trò khôi hài này, hai hàng lông mày nhíu lại, sau đó bước chân hướng trung tâm náo nhiệt đi đến. Chương quây béo vừa nhìn thấy hần, lập tức thay bằng vẻ mặt nịnh nọt mang ý cười: “Tam thiếu gia, ngài đã tới à.”

“Cho nàng lại đây hầu hạ ta.”

Hần liếc mắt nhìn Tô Oản Oản một cái, hướng chương quây béo nói xong liền tự mình bước vào một nhả gian.(Can: mùi dấm chua thoang thoảng đâu đây thì phải)

“Được rồi, tiểu nhân lập tức cho phòng bếp đem rượu ngon và thức ăn đến.”

Chương quây béo cúi đầu khom lưng nhìn Tô Mộ Bạch vào phòng, sau đó lập tức thay vẻ mặt hung trọn trừng mắt nói với Tô Oản Oản:

“Ngươi còn không mau đi hầu hạ cho ta! Hầu hạ tốt sẽ có thưởng cho ngươi.”

“Là bạc sao?” Hai mắt nàng sáng lên.

“Được được, tới ngay!”

Tô Oản Oản lập tức hướng Tô Mộ Bạch chạy đến, còn nghe được Lục Nhân phía sau gào thét:

“Tô tiểu thư, ngươi nghe ta nói cho hết lời đã, Tô tiểu thư, ngươi không cần đi à, Tô tiểu thư...”

Cùng với tiếng quát giận dữ của chương quây béo:

“Ngươi cái thần tiên ngươi hét cái gì, trả thù lao, đem bạc trên người ngươi đưa ra hết đây!”

Tô Oản Oản đẩy cửa phòng đi vào, nhìn thấy sư phụ nàng cầm quạt giấy đứng ở trước cửa sổ, hai mắt nhìn ra phương xa, vẻ mặt yên tĩnh, giống như một bức họa xinh đẹp cuộn tròn, càng làm cho người ta không đành lòng quấy rầy. Hần xoay người lại thấy nàng đến, đi đến trước bàn ngồi xuống, cầm quạt giấy trong tay để xuống, hai hàng lông mày nhướn lên, đuôi mắt lóe sáng, cứ như vậy nhìn nàng.

“Sư phụ.”

Nàng ngồi đối diện với hần, ghé vào trên bàn nhìn hần, giọng mới êm ái, còn vươn tay nhẹ nhàng ngoắc một tay hần, lại làm nàng dường như ở trên tay hần vẽ vẽ.

Hần không quan tâm nàng.

Tô Oản Oản đứng lên rót trà cho hần, đi đến phía sau đem chén trà đưa tới sát miệng hần, đôi môi hồng nhuận ghé vào bên tai hần nói nhỏ:

“Sư phụ, uống trà thôi.”

Hần liền cầm tay nàng uống một ngụm, sắc mặt dường như lạnh thêm vài phần.

Nàng không hiểu được nàng làm gì mà hần lại tức giận, rầu rĩ suy nghĩ đối sách. Bạc ơi bạc, vị đại gia trước mắt nàng này nếu không vui, bạc của nàng liền bay nha.

Không bao lâu tiểu nhị đưa rượu và thức ăn đến, Tô Oản Oản đến bên cạnh Tô Mộ Bạch ngồi, nhẹ nhàng bóp vai cho hần, một bên còn rót rượu cho hần, sau đó đưa đến môi hần giọng nói nhỏ nhẹ:

“Sư phụ, uống rượu.”

Thế nhưng kinh nghiệm nàng không nhiều, một giọt rượu không cẩn thận theo bên môi hần chảy xuống, lan tới cằm hần. Nhìn giọt rượu trong suốt long lanh kia, Tô Oản Oản liếm liếm môi, kích động một cái liền nhẹ nhàng tiến đến cầm hần, vươn cái lưỡi dùng đầu lưỡi liếm lấy sau đó lập tức rút đầu trở về, vụng trộm nhìn sắc mặt hần.

Thần tiên ơi, sắc mặt hần càng kém, nàng đều đã làm hết mọi cách rồi a.

Tô Mộ Bạch bỗng nhiên nâng cằm nàng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào mắt nàng nói:

“Mỗi một nam nhân tới ngươi đều làm như vậy sao?” (Can: mùi dấm chua nồng hơn rồi nha)

“Không có , chỉ có sự phụ ta mới như vậy thôi. Ai muốn chạm tới xú nam nhân!”

Nàng bấu môi, nhớ tới ánh mắt soi mói cùng với hàm trư liên đầu đầu. (Can: á, Bạch ca để ý chút, không làm thế với xú nam nhân chứ không có nghĩa là không làm với mỹ nam, Oản tỷ ranh thật)

“Ừm, vậy là tốt rồi.” Hần vỗ vỗ đầu nàng, vừa lòng khê nhếch khóe miệng.

Tô Oản Oản nhìn hần tươi cười đến ngẩn ra, như là một đóa hoa lê nở rộ, thanh nhã mang theo một tia ấm áp, nàng chớp ánh mắt, cảm giác giống như được tắm gió xuân.

“Tiếp tục.” Hần hất cằm chỉ món ăn trên bàn.

Ah, hần thật sự là ngày càng có thói quen sai khiến người khác mà!

Tô Oản Oản một bên hầu hạ sự phụ nàng ăn cơm, cũng hầu hạ cái bụng đói của mình, rõ ràng mặc kệ sự phụ nàng chính mình cũng tự ăn, còn gọi tiểu nhị đồ ăn nhiều hơn hai phần.

Chờ hai người đều com no rượu say, hần hướng nàng nói: “Đưa tay ra.”

“Để làm chi?” Nàng vẻ mặt nghi hoặc, nhưng vẫn là ngoan ngoãn vươn tay ra.

Hần vươn tay hướng lòng bàn tay nàng thả xuống, Tô Oản Oản cảm giác được có một vật gì đó lạnh lạnh ở trong bàn tay nàng, mở ra liền thấy, là một khối ngọc nhỏ nhỏ hình chữ nhật.

“Đây là cái gì?”

Nàng cầm lên xem cẩn thận , khối ngọc này chỉ có một ít hoa văn đơn giản, nhỏ nhỏ nhưng nhìn qua thật ra khá là tinh xảo. Trên đầu có một sợi dây, dưới đáy có khắc ba chữ “Tô Mộ Bạch”. Trong lòng miêu tả một đáp án mơ hồ sinh động, nàng kinh hi nhìn hần, chờ đợi đáp án của hần.

“ Là con dấu, con dấu có thể đại diện cho ta. Toàn bộ các cửa hàng góc dưới bên phải bảng hiệu có chữ ”Tô” ngươi chỉ cần đưa con dấu này ra là dùng được.”

“Thật vậy ư ?!”

Hần gật đầu cười.

Tô Oản Oản hét lên một tiếng, lập tức chạy đến nhảy lên người Tô Mộ Bạch

“Sự phụ, sự phụ, ngươi thật tốt quá, ta yêu ngươi chết mất!”

Nghe được câu đó người hần cứng đờ, nhưng nháy mắt liền trấn tĩnh lại, một tay đỡ nàng ngồi ở trên đùi hần, tay kia thì đưa vào trong ngực lấy ra một con dấu tương tự con dấu trong tay nàng, mở ra trước mắt nàng nói:

“Đây là một đôi.” (Can: mỗi người một cái tượng trưng cho nhau, sao nghe giống như vật đính ước vật nhi. ...Oản Oản: *đồ mặt thẹn thùng*...Can: ta hoa mắt sao? *dụi dụi*)

Nàng cầm lên nhìn một cái, quả nhiên cùng của nàng giống nhau, chỉ là tên đổi thành tên của nàng, hoa văn trên hai con dấu cũng là một đôi. Nàng nhìn con dấu nhỏ nhỏ trong lòng bàn tay, cánh mũi tê tê.

Lời nàng nói qua, hần nhớ rõ.

Tô Mộ Bạch nhanh nhẹn đeo con dấu vào cổ cho nàng, còn nói:

“Như vậy ngươi sẽ không đánh mất.”

Tô Oản Oản chưa kịp hiểu hành vi quái dị của hần, sau đó cúi đầu nhìn xuống, nhắm mắt, ghé sát môi hần. Thừa dịp sự phụ nàng còn chưa đẩy nàng ra phía trước, cái lưỡi lưu loát tiến vào trong miệng hần, cùng hần dây dưa một chỗ. Mà hần áp dụng trạng thái theo đuôi, mặc cho nàng càn quấy, chỉ là bất giác vươn cánh tay ra ôm lấy cái eo thon của nàng, khiến cho nàng kề sát hần không một kẽ hở, tay kia thì đặt lên hông nàng nhẹ nhàng vuốt ve. (Can: á á, hai người tự nhiên muội không làm phiền *chạy ra đóng cửa*, yên tâm nha *nhé cửa ra nhìn*)

Tay nàng cũng không chịu nhàn rỗi, ở trên lưng hần dao động khắp nơi, chờ hần đến khi không thờ nổi, nàng xoay tới hôn cổ hần, liếm liếm vành tai hần, còn cố ý dùng thân mình quay tới quay lui, dùng người nàng cọ cọ trước ngực hần. (Can: nhìn cảnh này ta thắc mắc không biết là đã diễn ra lần thứ bao

hiều trong tám năm đây? Chẳng lẽ như thế này mà Oản tử còn chưa bị ăn ư? *gãi đầu không hiểu*)

Mùa hè trên người chỉ mặc quần áo mỏng manh, nhất là nàng, đặc biệt sợ nóng, mỗi lần đều nhắc cảm tử phụng dùng loại vải nhẹ nhất may xiêm y cho nàng. Hần dường như cảm giác được da thịt mềm mại của nàng, vô cùng thân thiết dán trên người hắn, trên cổ của nàng còn ngửi được mùi hương rất dễ chịu.

Hắn bỗng nhiên đảo khách thành chủ, đem nàng đặt ở trên bàn, khẽ cắn vành tai của nàng, hôn cổ của nàng, một đường lướt xuống phía dưới. Nàng mặc áo ngực làm cho hắn thật dễ dàng ngay tại trước ngực nàng hôn, thậm chí còn lưu lại dấu vết của hắn.

Tô Oản Oản khép hờ ánh mắt, thốt ra một tiếng rên rí rất nhỏ, sau đó bỗng nhiên cảm giác được có vật gì đó cộm lên nàng, nàng mở to mắt vừa vặn bắt gặp ánh mắt Tô Mộ Bạch, trừng mắt nhìn nàng, đột nhiên nàng nở nụ cười, như là một tên trộm ăn trộm thành công.

Thấy nàng nở nụ cười, hắn nhéo vào eo nàng một cái, trừng phạt như vậy dường như còn chưa đủ qua y phục cắn bộ ngực mềm mại của nàng, Tô Oản Oản lập tức thốt ra một tiếng nhỏ, xấu hổ hướng hắn nhìn, mà hắn lại buông nàng ra, một bên sửa lại y phục bản thân, một bên hướng nàng nói:

“Về sau không được mặc y phục như vậy, phải mặc y phục của tiểu nhị.” (Can: bá đạo, nhưng thế mới quản được Oản tử)

Nàng lập tức nhảy dựng lên, “Cái gì, ta không muốn.”

“Không thương lượng.”

“A không cần như vậy mà...” Nàng muốn ôm hắn, lại bị hắn né tránh, tiêu sái đi đến trước cửa, lưu lại cho nàng một câu

“Xong.”

A a~, nàng phải chăng là đang tiến hành giảm lược bớt trọng điểm cần nói....

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Theo Ta Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: chương 6

Tuy rằng bị ép buộc mặc trang phục xấu xí của tiểu nhị, tuy rằng Lục Nhân cả ngày đều xoay quanh người nàng, nói hắn yêu nàng như thế nào, tuy rằng chương quỳ béo nhìn thấy nàng mặc y phục như vậy, cảnh thần tài của hắn sắc mặt lúc nào cũng khó coi, nhưng nàng lại cảm thấy thế giới này thật tươi đẹp, hận không thể ngửa mặt lên trời cười to! Mà trên thực tế, cả ngày khoe miệng của nàng đều cong lên.

Con dấu lạnh lẽo như băng trong ngực kè sát da thịt nàng, mà trong lòng lại cảm thấy đặc biệt ấm áp, cảm giác ấm áp này, làm tiêu tan đi hết toàn bộ rét lạnh nàng cảm nhận được từ khi bước vào Tô phủ, làm cho khoe miệng không thể ngừng cong lên, hôm nay ngay cả khi rời khách điểm về Tô phủ nàng cũng không còn cảm giác không muốn trở về.

Về nhà, trời đã tối, cơm chiều đã sớm ăn no ở khách điểm rồi, vì thế thừa dịp gió đêm mát lạnh không có cảm giác oi bức, Tô Oản Oản lại bắt đầu dạo quanh Tô phủ. Nàng lại chạy vội đến phòng bếp, tìm xem có chân gà để ăn hay không, lại kiểm được một chùm nho chín, thế là nhân lúc không thấy ai nàng cầm luôn.

Vừa đi vừa ném nho vào miệng, thấy tứ tiểu thư Tô gia đi tới, nàng ngẩng đầu, ưỡn ngực, không thèm đếm xỉa. Đi tiếp lại gặp đại thiếu gia, nàng cúi đầu, giấu kĩ chùm nho, chạy lấy người. Rẽ một cái lại gặp nha hoàn Tiểu Hà mang tiếng là nha hoàn thân cận của nàng, nàng ngẩng đầu, ưỡn ngực, coi thường.

Đi mãi đi mãi, chính nàng cũng không biết đi tới đâu, Tô phủ lớn như vậy, nàng lại không hay để ý nhiều đến cảnh vật xung quanh, vì thế nàng lại lạc đường.

Đi tới một gian phòng cửa hé một nửa bên trong bỗng nhiên truyền ra một tiếng cười gian, Tô Oản Oản nghe được tên của mình vang lên, vì thế lập tức hưng trí bưng bưng ghé vào cửa sổ, chốc một cái lỗ nhỏ nghe trộm nhìn lên.

Trong phòng có hai nam nhân, một người là nhị thiếu gia Tô Bắc Lăng, một người là sai vặt của Tô gia. Chỉ thấy Tô Bắc Lăng cầm một gói gì đó màu vàng vàng, nói: “Đây là dược liệu quý nhất người mua phải không, nếu hiệu quả không tốt ta lấy cái mạng chó của người.”

“Gia yên tâm, thuốc này là tốt nhất, ta lấy phương pháp bí truyền ra làm cho ngài, cam đoan ngài cũng Tô cô nương kia dục tiên dục tử.” (dục tiên dục tử: khoái cảm chết đi được)

“Hắc hắc, vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi. Tiểu gia hỏa kia, ta đêm nay nhất định phải có nàng!”

A, mua thuốc cũng không hỏi nàng, dược của nàng mới là tốt nhất! Nhìn Lục Nhân sẽ biết, xem hắn đối với nàng si mê thế nào, a a~.

“Như thế này, ta sai Tiểu Hà đem cho nàng một bát cháo tổ yến, chờ được có tác dụng, ta liền lập tức xông vào. Chờ gạo nấu thành cơm, ta sẽ xin nương cho ta nạp nàng làm tiểu thiếp!” (Can: hừ, chưa đến phần ngươi dùng có mơ, ta gọi điện mách Bạch ca)

Tô Oản Oản không khỏi vì Tô Bắc Lăng thờ dài, kế hoạch thật cũ rích nhưng vẫn có thể dùng được. Chỉ tiếc là mệnh hần không tốt, đối tượng bị hại là nàng những gì không nên nghe đã nghe thấy hết. Nàng về mặt tiếc hận nhìn Tô Bắc Lăng đang cười đến đắc ý mà lắc lắc đầu, sau đó tiếp tục một bên chén nhỏ một bên đi bộ về phía trước, rẽ vào chỗ ngoặt, Tô Oản Oản trông thấy người phía trước lập tức mở to hai mắt nhìn.

Tô Bắc Lăng người thật bi thảm, không chỉ có đương sự là nàng nghe được mà còn bị nương tử của mình nghe không sót một từ. Ai, hần về sau sẽ phiền phức đây.

Nhưng hình như nàng làm thì phải, nàng thấy nhị thiếu phu nhân sắc mặt tái nhợt nhìn hai người trong nhà, quai hàm cắn chặt, đáy mắt có trần ngập sắc thái bi thương, hai tay cầm khăn nắm chặt, lực đạo kia tựa hồ có thể làm cho chiếc khăn tay lập tức rách làm hai nửa. Nhưng mà, nàng lại không đi vào. Không vạch trần hành vi ti tiện của tướng công mình, không mắng tướng công nàng hay bắt hần xin lỗi nàng, không cho hần một cái tát để xả mối hận trong lòng. (Can: aiii. . . phụ nữ cổ đại chồng là trời, đâu có ai dám làm như tỷ nói)

Tô Oản Oản nghiêng đầu, dường như thấy được vẻ mặt nhần nhục của nàng.

Nhị thiếu phu nhân bỗng nhiên quay đầu lại muốn rời đi, lại liếc mắt một cái đánh giá Tô Oản Oản đứng ở cách đó không xa, sắc mặt của nàng nháy mắt liền thay đổi, nhưng mà Tô Oản Oản cũng hình dung không ra biểu hiện như vậy rốt cuộc là nghĩ cái gì.

Thần tiên ơi, đây là loại chuyện xấu hổ đến cỡ nào! (Can: cái gì, tỷ mà cũng biết xấu hổ ư, ta tưởng đứt dây thần kinh xấu hổ rồi chứ... Oản Oản: người...!)

Các nàng cứ như vậy nhìn nhau, Tô Oản Oản còn chưa kịp nuốt trôi quả nho trong miệng, một trận gió thổi xấu hổ xong lại tiếp một trận sau, Nhị thiếu phu nhân cuối cùng lạnh lùng liếc mắt một cái, xoay người rời đi. Tô Oản Oản nhìn nàng thẳng lưng bước đi, cảm vẫn cao ngạo khê khêch.

Tô Oản Oản bất giác bĩu môi, quyết định làm chút gì đó, Tô Bắc Lăng muốn khi dễ nàng đến cùng, nàng nói như thế nào cũng muốn hòa theo một chút. Ah hắc hắc, muốn hạ được nàng ư, như vậy nàng cũng tận tình cho hần hưởng thú vui lạc... (Can: mèo biến thành hổ, sắp có người chết, hắc hắc)

Nàng tránh ở một bên, nhìn Tô Bắc Lăng cũng già sai vật kích động chuẩn bị được cho nàng, sau đó chuồn êm đến bên cửa sổ, ngón tay bắn ra, một viên thuốc nhỏ bay vào chén trà của hần. Nghĩ nghĩ, cho hần xuân dược kia căn bản chính là có lợi cho hần, vì thế ngón tay lại bắn ra, một viên thuốc xô lại bay vào, cùng với viên thuốc kia hòa tan, vô sắc cũng vô vị. (Can: Oản tỷ giỏi quá *tung hoa*)

Vỗ vỗ hai tay, vừa lòng tiếp tục vừa ăn vừa đi dạo đêm.

Một chùm nho dài đã giải quyết xong, cũng vội trở về Ý Hà cư của nàng. Tô Oản Oản cẩn thận nhìn xung quanh, phát hiện không có bóng dáng Liễu Nhược Li mới vui vẻ đi tiếp. Nghĩ đến Tô Bắc Lăng hần là đang tránh ở phía sau Ý Hà cư chờ nàng mắc câu, tâm tình của nàng lại tốt hơn ba phần, miệng còn vang lên tiếng cười khê.

Vừa mới vào phòng không lâu, quả nhiên Tiểu Hà bung một chén cháo tổ yến đi vào, Tô Oản Oản ngồi bắt chéo chân, cân nhắc xem bát cháo này làm thế nào mới tốt. Tròng mắt nhanh như chớp chuyển động, chuyển tới trên người Tiểu Hà.

“Tiểu thư, đây là cháo tổ yến phòng bếp làm, tiểu thư có muốn ăn một chút?” Tiểu Hà khó khăn đối với nàng nói vâng lời.

Tô Oản Oản sờ sờ bụng, “Ai nha, hôm nay ta đã ăn no, nhưng là lãng phí sẽ không tốt, Tiểu Hà không bằng cho người uống đi?”

“Sao có thể.” Tiểu Hà vội vàng xua tay, ngữ khí lộ ra nét kinh hoàng,

“Nô tỳ làm sao có thể uống đồ tốt như vậy, thỉnh tiểu thư uống đi, tùy ý uống vài miếng cũng được, tổ yến rất bổ, tiểu thư gần đây lại vất vả.”

“Làm sao, Tiểu Hà mới vất vả. Có gì đâu, ta không nói người không nói, người ở trong này uống cũng không có người biết nha.” Tô Oản Oản cố gắng không cho bản thân cười đến âm hiểm.

“Muội muội, muội muội” Âm thanh Liễu Nhược Li từ xa vang đến, sau đó “Bính” một tiếng cửa phòng bị đẩy ra, chỉ thấy nàng hoang mang rối loạn vội vàng chạy vào, nhìn bát cháo trong tay Tiểu Hà khẩn trương hỏi: “Muội muội, cháo tổ yến này người đã ăn chưa?”

“Không có a.” Tô Oản Oản nhìn Liễu Nhược Li thờ hồn hên, hai gò má của nàng đỏ bừng, lộ ra một tia kiêu mị.

Nghe được đáp án đó, nàng mới thoái mái thả lỏng người, vỗ ngực nói:

“Vay là tốt rồi vậy là tốt rồi, ta trong lúc vô ý nghe thấy được già sai vật bên người Nhị thiếu gia nói bát cháo tổ yến này bỏ mì được của Lý gia, muội muội nếu là người ăn, sẽ không tốt. tốt quá tốt quá, muội muội người còn chưa ăn.”

.....

Thờ dài, Tô Oản Oản cảm thấy Tô Bắc Lăng này làm việc quá mức ngu ngốc, hạ được sao có thể làm cho nhiều người biết như vậy. Loại chuyện ám muội này sao có thể làm như việc đàng hoàng, ngay cả làm người xấu chỉ số thông minh cũng không có!

Mà ở ngoài mặt, nàng làm như không biết chuyện này, vì thế đành phải làm như giả bộ đáng kinh ngạc nói: “Thật vậy ư?”

“Thật sự.” Liễu Nhược Li về mặt nghiêm trọng, “Người nghĩ tỷ tỷ sẽ lừa người sao?”

“Trời ạ, Nhị thiếu gia sao lại như vậy a. Nếu ta thật sự uống, hậu quả nhất định sẽ không tưởng tượng nổi. Vừa rồi ta còn muốn cho Tiểu Hà uống, may mắn chúng ta ai cũng không uống.”

Tô Oản Oản nói xong, còn nhìn sắc mặt Tiểu Hà, chỉ thấy nàng cúi đầu, nhìn chăm chăm vào bát cháo tổ yến kia.

Tiểu Hà định thần nói:

“Đúng vậy, ta còn khuyên tiểu thư uống, rất may tiểu thư không uống. Nhị thiếu gia xưa nay phong lưu, sao có thể làm ra chuyện này với tiểu thư.” (Can: hừ con bé này rõ ghét, biết mà cứ làm bộ)

“Muội muội, người nói việc này nên làm sao bây giờ?”

“Nhị thiếu gia không thể ngờ lại làm ra chuyện như vậy, nếu ta thật sự bị hấn làm vậy bản thì làm thế nào bây giờ. Hấn sao có thể như vậy!”

Nàng cảm xúc dâng trào. (Can: Oản tỷ diễn trò cũng giỏi nha, sau này không cần phải khen người khác nữa nhé)

“Muội muội đừng chọc tức hấn, hấn là người nhị phu nhân yêu quý nhất, chúng ta không có chứng cứ không thể làm gì được hấn.”

Tô Oản Oản thuận thế cúi đầu,

“Đúng vậy, bằng không chuyện này cho qua đi. Dù sao ta cũng không bị thương tổn gì, chúng ta ai cũng đừng nói ra.”

Liễu Nhược Li cùng Tiểu Hà gật đầu đồng ý, sau đó đều lui ra ngoài.

Tô Oản Oản một mình ngồi trên ghế, hai chân thoải mái đặt trên bàn, trong đầu nghĩ tới Tô Bắc Lăng uống trà nàng cố ý vì hấn điều chế xong sẽ như thế nào. Thuốc xỏ thêm xuân dược, cũng chỉ có nàng mới nghĩ ra được, a ha ha.

Nhị thiếu phu nhân biểu hiện ân hận xẹt qua trước mắt nàng, im lặng, quả thật nàng không muốn thương tổn người nhà của hấn, chỉ là Tô Bắc Lăng thật sự hơi quá đáng.

Một năm bắt đầu từ mùa xuân, một ngày bắt đầu từ sáng sớm, Tô Oản Oản mặc trang phục tiểu nhị chuẩn bị tới Thiên Hạ Đệ Nhất khách điếm. Một tay cầm bánh bao một tay cầm túi đồ ăn, khước miệng còn dính một ít thức ăn, trong túi còn rất nhiều thứ khác.

Nàng vừa bước qua đại sảnh hướng đại môn (cửa lớn) của Tô phủ đi tới, liền nghe được toàn bộ Tô phủ người người hoang mang rối loạn khẩn trương nói là Nhị thiếu gia trúng độc, gã sai vặt đi mời đại phu liền đụng trúng Tô Oản Oản một cái rõ mạnh.

Nàng xoa xoa ngực buồn bực nghĩ: tối hôm qua nàng thật ra chỉ đối Tô Bắc Lăng hạ xuân dược cùng thuốc xỏ, nhưng bởi vì hấn là nhị ca của sư phụ, cho nên Tô Oản Oản hạ lượng rất nhỏ, nhiều lắm chỉ khó chịu một ngày cũng sẽ không có việc gì, huống hồ xuân dược cùng thuốc xỏ cũng không xung đột, hòa chung với nhau cũng sẽ không biến thành độc nha, càng đừng nói là kịch độc.

Nghĩ như vậy, nàng cũng nhanh chóng chạy tới phòng Tô Bắc Lăng, lớn bé trong nhà Tô gia đều đang ở đó, nhị phu nhân khóc như đứt từng khúc ruột. Tô Oản Oản lại liếc nhìn Nhị thiếu phu nhân một cái, thấy nàng mặt mày bình tĩnh cũng không có chút biểu hiện bị thương.

“Sư phụ.” Tô Oản Oản đi đến bên người Tô Mộ Bạch, nhẹ nhàng gọi một tiếng.

“Cứu người.”

Hấn cũng không quay đầu lại đối nàng nói, mọi người quây xung quanh giường tản ra, nàng gật đầu, đưa tay để bánh bao sang một bên, đi đến bên giường xem tình trạng của Tô Bắc Lăng. Mặt xanh mét, môi tím ngắt, nha hoàn còn nói là phun ra máu đen, Tô Oản Oản bắt mạch cho hấn, sau đó quay đầu nhìn Tô Mộ Bạch cau mày nói:

“Sư phụ, nghiêm trọng rồi, độc này gọi là ‘Đoạn hồn khử phách’

“Có thể giải không?”

“Hắc hắc, có thể a, thực ra độc này vốn gọi là ‘Li Diêm Vương bất viễn’*, là tên ta đặt. Độc này là lúc ta mới theo học dụng độc điều chế ra. Lão độc vật nói thứ này rất nguy hiểm, không cho phép ta dùng nữa, nhưng không hiểu thế nào lại lọt ra ngoài, trên giang hồ gọi là ‘Đoạn hồn khử phách’.”

(*)Li Diêm Vương bất viễn :Cách Diêm Vương không xa

Tô Oản Oản vừa nói vừa lấy trong người ra một bình sứ nhỏ, lấy ra một viên thuốc nhét vào miệng Tô Bắc Lăng.

Lại gọi nha hoàn đứng một bên đem giấy bút cho nàng, xiêu xiêu vẹo vẹo viết ra một đồng tên dược, sau nói:

“Đây, chiếu theo đơn thuốc này mà uống, điều trị thêm một tháng sẽ khá lên. Thế nhưng, do là kịch độc, phát hiện lại quá muộn, có khả năng sẽ để lại di chứng.”

“Cái gì, sẽ để lại di chứng gì?” Nhị phu nhân nói.

“Ách, là đầu óc không minh mẫn cùng thân thể suy nhược.”

“Nói vậy, người không phải là đại phu, đại phu đâu vì sao còn chưa tới, Lãng nhi nhà ta nhất định sẽ khỏe mạnh, một chút cũng không có chuyện gì. Ta sẽ không tin lời người, một tiểu nha đầu lừa đảo thì biết cái gì?!”

Nhị phu nhân trừng mắt nhìn Tô Oản Oản kích động nói.

“Đại phu tốt nhất Lạc thành này không bằng một cái móng tay của nàng.”

Tô Mộ Bạch liếc mắt nhìn Nhị phu nhân một cái nói.

Nghe nói như thế, Tô Oản Oản đắc ý khê hất cằm. Mà Nhị phu nhân một bên lại khóc rống lên:

“Rốt cuộc là ai nhẫn tâm như vậy, sao lại hãm hại con ta. Nếu như ta biết được, ta nhất định sẽ không tha cho người kia!”

“Đúng như vậy, Nhị ca xưa nay không giao thù kết oán với ai. Mọi người chỉ muốn lấy lòng Tô gia, vì sao còn có người hạ độc thủ.”

Tô Mộ Tuyết cũng oán giận lên tiếng.

Nhị phu nhân đột nhiên nghĩ tới cái gì, bắt lấy vạt áo nhị thiếu phu nhân mắt đang đỏ hồng:

“Có phải là người hay không, là người hạ độc muốn giết con ta có phải không!”

Nhị thiếu phu nhân hiển nhiên bị hành động của nhị phu nhân dọa đến sắc mặt tái mét, nói thẳng:

“Ta không có, nương, ta sao có thể hạ độc hại chết tướng công?!”

“Không phải người thì còn ai, nhất định là người oán Lãng nhi nhà ta không gần gũi người, cả ngày tâm hoa vẫn liễu. Còn oán Tô gia nhà chúng chèn ép nhà các người buôn bán, làm hại người không thể không gả cho Lãng nhi. Người nhất định là ghi hận trong lòng, cho nên hạ độc muốn giết Lãng nhi!”

Nhị thiếu phu nhân liều mạng lắc đầu:

“Ta không có, ta không có, nương, ta tuyệt đối sẽ không muốn giết tướng công!”

“Muội muội, người đừng kích động, ta nghĩ việc này sẽ không phải do nàng làm.”

Đại phu nhân đối nhị phu nhân nói, sau đó phân phó triệu tập mọi người Tô phủ đến đại sảnh, cẩn thận tra xét.

Người của Tô gia ngoại trừ Tô Bắc Lãng tất cả đều tập hợp ở đại sảnh, trên dưới một trăm người lú lú ờn ờn, trông rất là náo nhiệt. Tô Oản Oản sờ sờ bụng, nhớ tới điểm tâm mình còn chưa ăn xong, vì thế cầm hai miếng điểm tâm tìm chỗ ngồi, bộ dáng nhàn nhã như xem kịch.

Cũng phải thôi, tình cảnh này giống như đang diễn phim truyền hình.

Đại phu nhân đơn giản rõ ràng tóm tắt lại chuyện đang xảy ra, nhị phu nhân hốc mắt đỏ hồng nửa uy hiếp nửa bức bách đe dọa vài câu. Tô Oản Oản nhàn hạ từng chút từng chút quan sát sắc mặt của từng người, đặc biệt nàng chú ý nhiều đến nhị thiếu phu nhân, phát hiện mặt nàng tái nhợt, đầy mắt cảm xúc phức tạp, vẫn cúi đầu đứng bên cạnh nhị phu nhân.

Đại thiếu gia Tô Nam Duệ bắt đầu đề ra nghi vấn, hất ra lệnh cho nhóm nha hoàn và gã sai vặt có thể làm chứng cho nhau đứng ra trước, trong lúc họ đưa ra bằng chứng hần hỏi thêm vài vấn đề, cảm thấy không có gì liên cho qua. Kỳ thật những gia đình giàu có, nhóm nha hoàn gã sai vặt phần lớn đều là sinh hoạt tập thể. Ví dụ như nha hoàn ở phòng bếp đều cùng nhau làm việc, sống và ngủ cùng nhau trong phòng, phần lớn có thể chứng minh lẫn nhau.

Nhưng mà, hạ độc thì có cần bao lâu?

Nàng tùy tiện chuẩn ra trước một lát cũng có thể đem toàn bộ mọi người trong Tô phủ hạ độc chết. Nếu thật sự có người muốn giết Nhị thiếu gia, tùy tiện hạ độc vào cốc trà như nàng làm tới hôm qua thì căn bản trong nháy mắt cũng có thể làm được.

Tô Oản Oản thầm đánh giá, Tô Nam Duệ không hỏi đến nguyên nhân nhưng có thể làm lòng người càng hoảng, kẻ hạ độc cũng có thể để lộ ra dấu vết.

“Muội muội, người nói độc này sẽ là ai hạ nha.”

Liễu Nhược Li không biết từ khi nào xuất hiện bên cạnh nàng, nàng cảm thấy tiểu thiếp này như là bóng ma, luôn dường đột xuất hiện bên cạnh nàng.

Tô Oản Oản không quan tâm nàng, trong lòng âm thầm oán nếu nàng biết thì sớm đã nói, còn chờ đến bây giờ sao? Huống hồ nàng còn chưa phân biệt

được hết toàn bộ người trong Tô phủ. Mỗi thiên dám đem tiểu thiếp sủng ái nhất thành nha hoàn, người ta tức giận đến xem nàng là người xấu.

Cầm một khối bánh đậu xanh bỏ vào miệng, chẹp chẹp, ăn thật sự rất ngon, Tô gia xuất phẩm quả nhiên không giống người thường, so với bánh đậu xanh nàng ăn bình thường thì ngon hơn nhiều.

“Muội muội, người nên nhận đi.”

Liễu Nhược Li âm thanh không cao không thấp vang lên, lại giống như một cái kinh lôi (tiếng sét kinh hoàng), khiến cho ánh mắt mọi người đều dừng lại trên người Tô Oản Oản, toàn sảnh một mảnh yên tĩnh.

Tô Oản Oản cả kinh nói không ra lời, nhìn Liễu Nhược Li giống như đang nhìn ET *, nàng nuốt nhanh miếng bánh đậu xanh xuống, run run nói: “Nhận cái gì cơ?”

(*)ET: người ngoài hành tinh.

“Muội muội, người sao lại hồ đồ như thế. Nhị thiếu gia muốn đùa bốn người, người cũng không nên có ý niệm giết người trong đầu!”

Liễu Nhược Li nhìn nàng nói về tình chân ý thiết, về mặt đau lòng tiếc hận.

Nghe đoạn đối thoại như thế, tất cả mọi người hiểu được ba phần, Nhị phu nhân nổi giận đùng đùng hướng nàng quát: “Tô Oản Oản, hóa ra là người!”

Phiền muộn, sao lại nói là nàng, nàng chưa có làm gì ai mà?

“Này tiện nhân nhà người, ta biết người lòng dạ độc ác, cả Tô phủ chỉ có người là người duy nhất biết dụng độc, độc nhị ca trúng lại do chính người nghiên cứu chế tạo ra, người hạ độc không phải người còn có ai!”

Tô Mộ Tuyết trừng mắt nhìn Tô Oản Oản, ánh mắt kia quả thực hận không thể đem nàng lột da rút gân.

Tô Oản Oản phui tay, ngáp một cái rồi đứng lên nói: “Ta khùng à, nếu ta thật sự muốn giết Tô Bắc Lăng thì cần gì phải hạ độc, cho dù có hạ độc cũng sẽ không ngốc đến nỗi dùng chính độc được do ta nghiên cứu chế ra, còn nói cho các người. Hơn nữa, người như thế nào giải thích người giải độc cho Nhị ca người là bốn cô nương ta.”

“Muội muội, chuyện đã tới nước này người cần gì phải không thừa nhận.” Liễu Nhược Li lôi kéo Tô Oản Oản, một đôi mắt linh động mang theo chút bi thương, nàng nói: “Muội muội, ta biết người trong lòng chịu khổ sở, dù thế nào đó cũng là một mạng người, muội muội sao lại có thể hạ thủ. Người có điều gì ủy khuất thì nói cho Đại phu nhân, phu nhân chắc chắn sẽ làm chủ cho người mà.”

Tô Oản Oản nhìn Liễu Nhược Li mà muốn vỗ tay, hiện trường diễn xuất căn bản có thể hạ bút thành văn, xem nàng ta dù là ánh mắt hay biểu hiện đều cẩn thận cân nhắc, không đi làm diễn viên thì thật là phí phạm.

Nhưng là nàng ta chẳng qua chỉ là một kẻ đóng vai phụ, vai diễn của này của nàng ta quả thật không đúng chỗ rồi rồi!

Cứ như vậy quy kết cho người ta, Tô Oản Oản suy nghĩ bản thân có nên thừa dịp nghỉ ngơi một chút.

Nàng vờ run run nói:

“Chuyện này, ta thực sự không nghĩ tới hạ độc Tô Bắc Lăng nha, hẳn cũng không làm gì ta cả....”

Nàng chẳng qua là hạ xuân được cùng thuốc xổ mà thôi a...

“Muội muội lời này không đúng rồi, ngày ấy ở hoa viên Nhị thiếu gia có đúng đôi muội có ý bốn cột hay không?”

“Đúng thế.” Bối bối, nàng sao ngay cả chuyện này cũng không nhớ.

“Đúng rồi, còn có tối hôm qua, Nhị thiếu gia còn sai đưa cho muội một chén cháo tổ yến đã hạ được? Tiểu Hà cũng có thể làm chứng đúng không, lúc ấy muội còn rất tức giận.”

Nói xong Liễu Nhược Li hướng một bên Tiểu Hà nhìn lại, mọi tầm mắt cũng rơi xuống trên người Tiểu Hà, chỉ thấy nàng vẻ mặt khiếp sợ, mọi người thấy ánh mắt lại không giống với Tô Oản Oản.

“Muội muội, tỷ tỷ không có nói sai chứ?”

“Đúng.....” Nàng sao lại cảm thấy nàng như đang ở trên vũng bùn ngày càng lún sâu, nàng gầy dựa vào nhỏ nói “Nhưng mà, nếu ta hạ độc hẳn, hôm nay lại cứu hẳn làm chi?”

“Muội muội, người vì sao vẫn không chịu thừa nhận, quay đầu lại là bờ. Ai, muội muội người coi mọi người đều là gốc tử (người gốc) hay sao, người làm như vậy chính là muốn thoát khỏi hiềm nghi, tuy rằng người vì Nhị thiếu gia giải độc, nhưng là chỉ cần di chứng cũng có thể hủy cả đời Nhị thiếu gia...”

Liễu Nhược Li là chỗ rơi lệ.

Dục gia chỉ tội chính là cái dạng này. (Can: =.=’)

Tô Oản Oản sắc mặt không khỏi tái nhợt vài phần, ánh mắt gắt gao nhìn Liễu Nhược Li nói:

“Người nói độc là ta hạ, có chứng cứ gì không?”

“Muội muội, thật là uổng công ta đối đãi với người như chị em ruột, người thật sự là làm ta thương tâm. Việc xảy ra trước mắt, muội muội người vì sao vẫn khẳng khái một mực không nhận.”

“Tô Oản Oản, không biết sao lại có giống hoang giả như người, ngang nhiên hạ độc hại Nhị ca ta! Đừng tưởng rằng người là đồ đệ của Tam ca mà muốn làm gì thì làm!”

Tô Mộ Tuyết vọt tới trước mặt Tô Oản Oản, hận không thể cho nàng một cái tát.

Lòng của nàng run lên, hai tay nắm lại gắt gao dưới tay áo, dường như muốn nắm đến bật máu.

Nha nha phi, đây là lần thứ hai Tô Mộ Tuyết nắm nàng hai chữ kia!

Nhị phu nhân cũng hướng Tô Oản Oản vọt tới, hai tay cầm bả vai nàng hung hăng lắc mạnh, còn mắng:

“Cái tiểu hoang dã nhà người, người dựa vào đâu mà đối xử với Lăng nhi nhà ta như vậy?! Người xem người là cái gì, được Lăng nhi nhà ta để ý là phúc khí của người, còn dám làm càn, ngang nhiên hạ độc hại Lăng nhi của ta, nếu hấn xảy ra chuyện gì, ta sẽ không tha mạng cho người!”

Tô Oản Oản bị Nhị phu nhân lắc đến hoa cả mắt, đầu óc choáng váng, nàng vừa buông tay ra liền ngồi xồm xuống, cảm thấy trên đầu mình có một đồng sao nhỏ đang quay quay. Nhưng không biết tại sao, sao nhỏ quay quay trong mắt nàng liền biến thành tinh quang lóe sáng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Theo Ta Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: chương 7

Một bóng dáng quen thuộc tới gần nàng, Tô Oản Oản ngẩng đầu, hai mắt mông lung đắm lệ thấy hấn bình tĩnh cúi đầu nhìn nàng.

“Ta nói rồi người không thích hợp với nơi này, đây là nhà của ta, trần ngập người lừa ta gạt, cho dù ở lâu, người cũng sẽ không thể đem nơi này trở thành nhà của mình.”

Hấn nói “Người có hối hận?”

Nước mắt rốt cục tràn ra hốc mắt, nàng mạnh mẽ đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt hấn nói:

“Ta không hối hận không hối hận! Chúng ta ở cùng một chỗ lâu như vậy, người muốn ta đi nơi nào? Nếu chỉ có một mình ta thì ở đâu cũng không phải nhà của ta. Người vì sao phải bức ta đi, cố ý đối xử với ta lạnh lùng, cho dù bọn họ khi dễ ta người cũng không hề liếc mắt nhìn ta một cái, cho tới bây giờ chỉ có thái độ khó khăn của người đối với ta. Sư phụ, người không cần đối xử với ta như vậy có được không?”

“Oản Oản, cuộc sống nhà cao cửa rộng như vậy không hợp với tính tình của người, cuộc sống mỗi ngày đều là người lừa ta gạt người cũng nguyện ý sao?” Hấn ôn nhu hỏi

“Ta chưa từng nói qua ta không muốn, dù là nơi nào, chỉ cần có người ở bên...”

Nàng nhìn hấn, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Đáy ánh mắt hấn rốt cuộc lóe lên một chút ý cười, dường như có một chút hương vị giả dối. Hấn lau nước mắt trên mặt nàng, nói:

“Được rồi, người sẽ không hối hận, là tự nguyện ở lại Tô phủ.”

“Vâng!” Nàng trịnh trọng gật đầu, sau lại có chút cảm thấy có chút gì đó không đúng...

Hấn vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận của nàng, cười nói: “Ừm, đồ đệ ngoan.”

Tô Oản Oản có chút mơ hồ, nàng rốt cuộc có bị sư phụ nàng tính kế hay không?

“Oa...” Âm thanh bộn nhả hoàn sai vật phát ra, Tô Oản Oản nhìn mọi người chung quanh liếc mắt một cái, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn vẻ rối rắm, tình cảm của nàng vừa diễn ra như liều thuốc chữa sinh hoạt nhằm chấn cho mọi người.

“Hừ, ngươi còn muốn ở lại Tô gia, ta xem là nên báo quan đem ngươi bắt lại!”

Tô Oản Oản nhìn nhị phu nhân không hề giữ hình tượng mắng vào mặt nàng nhưng nàng cũng không tức giận, ngược lại còn thấy buồn cười, xem trên người bà ta toàn là thịt, trên đầu lại mang đầy vật phẩm trang sức, nàng thực hoài nghi có phải bà ta tùy tiện cúi người một cái có thể rớt xuống một đồng trăm còi hay không.

Tâm tình tốt hơn nàng lại cảm thấy đã đói bụng, đem điểm tâm vừa bỏ xuống tiếp tục cầm lên ăn, miễn cưỡng đứng ở bên người Tô Mộ Bạch, nói:

“Sự phụ, bà ta nói ta độc hại Nhị ca con bà, làm sao bây giờ?”

“Loại việc nhỏ này tự mình giải quyết.”

“Được rồi.”

Nàng lau miệng, nhìn Nhị phu nhân nói:

“Đưa con bảo bối của ngươi tình quý như vậy, nhưng là ta cảm thấy ‘Li diễm vương bất viễn’ của ta còn tình quý (tình túy cao quý) hơn, dùng trên người của hần chi lãng phí được liệu. Ngươi còn nói dài dòng, cẩn thận ta đem độc được gì đó lại đút cho hần ăn nữa giờ.”

Nói xong nàng hướng Tiểu Hà vẫy vẫy tay, nói nàng đem một đĩa điểm tâm đến, chờ Tiểu Hà lấy đến đây nàng chỉ có thể gương mặt nhìn Nhị phu nhân tiếp tục nói:

“Thực ra, hung thủ cũng rất dễ tìm. Nàng cũng thực ngu ngốc, tùy tiện dùng Hạc đỉnh hồng hay cái gì gì đó có phải tốt hơn không, cố tình muốn dùng loại độc được ‘Đoạn hồn khử phách’ hiểm thấy này. Loại độc được này ở hiệu thuốc bình thường không mua được, chỉ có một số ít nhân sĩ trên giang hồ mới có. Mà theo ta được biết, toàn bộ Lạc thành chỉ có Thương Khung đường mới có, hiện tại nên tra xét xem người nào có thể cùng Thương Khung đường lui tới.”

Tô Oản Oản xoay người sang nhìn Liễu Nhược Li, cười nói:

“Ai nha, tỷ tỷ ngươi đã coi ta là muối muối ta đây cũng gọi ngươi là tỷ tỷ. Tỷ tỷ ngươi đối với ta tốt như vậy, ta nói cho ngươi biết một bí mật. Sự phụ luôn luôn không thích ở nơi mà hần không biết cái gì, dù sao đây cũng là nhà hần, cho nên chúng ta sớm đã đem mỗi người trong Tô phủ đều tra nhất thanh nhị sở *. Tỷ tỷ, cần ta tiếp tục nói không?”

(*) Nhất thanh nhị sở: bao quát hết cả.

Liễu Nhược Li sắc mặt trắng vài phần, nói:

“Muối muối, ngươi đang nói cái gì a, tỷ tỷ nghe không hiểu.”

“Ah, tỷ tỷ sẽ không ngay cả việc mình là muối muối của Thương Khung đường đường chủ cũng đã quên chứ?” Nàng nháy mắt mấy cái.

“Thế thì thế nào, ngươi có chứng cứ gì nói ta là người hạ độc.”

Cầm miếng bánh bỏ vào trong miệng, Tô Oản Oản mồm miệng không rõ nói: “Tuy rằng Nhị thiếu gia đối với ta không có an phận chi tướng, nhưng là hần không có cơ hội thực hiện được, nhưng là tỷ tỷ ngươi lại...”

(*) an phận chi tướng: suy nghĩ không an phận

“A – không cần nói nữa!” Liễu Nhược Li đột nhiên hô lớn, ngồi xổm xuống lấy tay bịt tai lại.

Tô Oản Oản không thèm nhắc lại, chỉ là có chút không đành lòng nhìn Liễu Nhược Li, sau đó lại quay đầu nhìn Tô Mộ Bạch, cắn cắn môi dưới. Hần sờ đầu của nàng nói: “Là nàng ta gieo gió gặt bão.”

“Hóa ra là tiểu tiện nhân nhà ngươi, ngươi thế nhưng nhẫn tâm hạ độc! Uống cho Tô gia đối đãi với ngươi không tệ, ngươi lại muốn giết con ta!”

Nhị phu nhân biết được hung thủ là người khác, vọt tới trước mặt Liễu Nhược Li cho nàng một tát.

“Ngươi cũng không nhìn xem con ngươi cả ngày làm chuyện tốt gì, chết một trăm lần cũng không đủ! Hần làm nhục ta như vậy, ta hận không thể cho ngươi mã phanh thây hần!”

Nàng nén nước mắt khàn giọng quát, lại lạnh lùng liếc mắt nhìn Tô Oản Oản một cái

“Ngươi như vậy biết dụng độc, lại trùng hợp bị ta nhìn thấy Nhị thiếu gia muốn khi nhục ngươi. Giết Nhị thiếu gia giá họa cho ngươi, ít nhất có thể giải mối hận trong lòng ta, cũng có thể giúp tướng công ta trừ bỏ một đối thủ, còn có thể cấp cho Tam thiếu gia một cái cảnh cáo.”

Tô Nam Duệ nghe xong, đi đến bên người Liễu Nhược Li, mềm nhẹ thay nàng lau đi nước mắt, cau mày đau lòng nói: “Người sao lại ngu ngốc như vậy, ta làm sao lại để cho người vì ta làm việc này.”

“Trống công, ta thực xin lỗi người...” Nàng khóc ngã vào lòng hắn.

Thật là thâm tình... Tô Oản Oản nghiêng răng nghiêng lợi muốn vỗ tay tán thưởng.

Đại phu nhân nhìn hai người đứng một chỗ ôm nhau, nói: “Cái gọi là việc xấu trong nhà không thể truyền ra, cũng may là Nhị thiếu gia đã được cứu sống, về phần Liễu Nhược Li, sẽ đem nàng trục xuất khỏi Tô phủ.”

“Điều này sao có thể được!” Nhị phu nhân nói “Tỷ tỷ, người cũng không thể là vì người của người liền che chở nha, trục xuất khỏi Tô phủ chính là tiện nghi cho nàng!”

Tô Oản Oản kéo kéo góc áo của Tô Mộ Bạch, hắn cho nàng một cái ánh mắt yên tâm (Can: đoạn này lung củng quá, ta chẳng biết làm thế nào, ta dốt văn a > ,

“Liên theo ý đại nương đi, dù sao việc làm của Nhị ca cũng là quá phận, chuyện này cũng có thể giáo huấn cho hắn một chút.”

“Như vậy sao được, hắn là Nhị ca của người!”

Tô Mộ Bạch ánh mắt lạnh thêm vài phần, khoe miệng khẽ nhếch, giọng nói lạnh như băng:

“Nhị nương, hiện tại người quyết định ở Tô gia là ta. Người là không phải muốn ta nhất nhất so đo việc làm của các người trong những năm gần đây chứ?”

Bên ngoài đồn đại hơn phân nửa là người trong Tô gia muốn độc chiếm tài sản, giấu diếm không báo, may mắn hắn có sắp xếp người ở Tô gia mới có thể biết được ít chuyện cha hắn qua đời. Nhiều năm trước Đại phu nhân cùng Nhị phu nhân, còn có một vài thị thiếp đều khi dễ mẫu thân hắn, cho nên mẫu thân hắn lúc còn nhỏ đã qua đời, Tô lão gia trời sanh tính phong lưu, nhưng đối với mẫu thân hắn lại nặng tình nhất, coi như là không đành lòng cho hắn ở lại Tô phủ chịu khi dễ, liền đưa hắn đến bãi Đông Phương Vũ Lương làm sư phụ học võ.

Nguyên là trước đó dáng vẻ của hắn vẫn ôn nhuận như ngọc đột nhiên hắn lại trở nên lạnh lùng, nhìn đôi mắt hắn, lộ ra vẻ lãnh đạm lạnh cả người, mí mắt hơi hơi rũ xuống, hiện lên một tia đau thương... Tô Oản Oản nhìn nhìn, khoe miệng còn chảy cả nước miếng, sư phụ nhà nàng vẫn là đẹp nhất.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới ngày ấy hắn cùng nàng ở trên nóc nhà uống rượu, từng chén từng chén Lê Hoa Bạch, khi đó nàng tình tường cảm nhận được đau thương của hắn, chỉ có trước mặt nàng hắn mới có thể toát ra cảm xúc chân thật. Ngày thường hắn đều phải dùng lý trí mạnh mẽ để chống đỡ, ai biết được rằng hắn tang phụ thân chỉ đau, huynh đệ tương tàn chỉ đau.

Hắn cúi đầu nhìn nàng. Bởi vì những việc này, hắn mới không hy vọng nàng ở lại Tô phủ, cũng may nàng cùng mẫu thân không giống nhau, cũng may nàng kiên định như vậy nguyện ý ở lại bên người hắn.

Nghe lời nói của Tô Mộ Bạch, Đại phu nhân Nhị phu nhân cùng mọi người mặt biến sắc lại nghĩ tới lời nói vừa rồi của Tô Oản Oản – đem mỗi người tra nhất thanh nhị sở. Vì thế Đại phu nhân tìm cơ rồi đi, Nhị phu nhân cũng kéo Tô Mộ Tuyết phát áo ra ngoài, bọn hạ nhân cũng yên lặng tan.

Người ngoài đều đi hết, tại đại sảnh chỉ có hai người bọn họ, Tô Mộ Bạch kéo lỗ tai Tô Oản Oản nói:

“Hừ, ta khi nào đi đem mọi người đều tra nhất thanh nhị sở?”

“Đau đầu đau, hù dọa là hù dọa bọn họ thôi!” Nàng xoa xoa lỗ tai cười hi hi đối hắn nói “Ta chỉ cảm thấy Liễu Nhược Li có điểm kì lạ, sau đó tùy tiện tra xét nàng thôi, những người khác ta không rảnh quan tâm bọn họ.”

“Nếu đã sớm biết, ngay từ đầu vì sao còn không nói, hà? Còn giả vờ đáng thương.” (Can: Ta biết Oản tỷ thâm hiểm mà, diễn kịch không ai bằng còn tán dương người khác làm gì... Oản Oản: kệ ta, ta thích... Can: TKKBT *thần kinh không bình thường* hắc hắc)

“A , sư phụ, hôm nay thời tiết thật là đẹp nha...”

Hắn buồn cười nhìn nàng làm bộ nhìn trời, thật ra là ngắm trần nhà.

“Độc Tô Bắc Lăng trúng thật sự sẽ có di chứng sao?” Hắn hỏi

“Ah, ta chỉ hù dọa bọn họ thôi. Ai bảo bọn họ dám đối xử với ta như vậy...” Nàng cúi đầu kéo góc áo “Thật ra di chứng cũng có, nhưng mà chỉ cần chú ý điều trị là tốt rồi.”

“Vậy điều trị chậm một chút, đỡ cho hắn nhàn rồi.” Trước mắt hắn hiện lên một đạo tinh quang, nhớ tới nàng thiếu chút nữa uống báo cháo tổ yến có xuân dược kia trong lòng hắn liền khó chịu.

“Được rồi.” Nàng mặt mày hớn hờ.

“Về sau không được náo loạn nữa.” Hắn cẩn thận lau đi chút điểm tâm vẫn còn dính trên miệng nàng, sau đó rồi đi.

“Vâng.” Nàng gật đầu nhìn theo bóng dáng của hắn, nàng hiểu mà

Cơ nghiệp của Tô lão gia để lại rất lớn, Tô Mộ Bạch vừa tiếp nhận sản nghiệp không lâu, bận rộn thu xếp hầu như là không thấy bóng dáng. Đại phu nhân, nhị phu nhân trải qua chuyện lần trước bị Tô Mộ Bạch hù dọa như vậy, đều ngoan ngoãn đem sản nghiệp trong tay con mình nhất nhất chuyển giao cho hắn, vì thế hắn càng bận rộn.

Tô Oản Oản nhìn chằm chằm trang phục Tiểu nhị trên người mình, thờ dài, hắn bận rộn thì cứ thu xếp đi, vì sao còn có tâm tình tranh thủ chạy tới nói cho nàng biết, nếu muốn bước ra khỏi cửa nhất định phải thay trang phục tiểu nhị?

Nàng vô cùng bất mãn.

Ăn mặc như thế đi trên đường làm sao mà câu dẫn được mỹ nam đây!

Tô Oản Oản cũng đã thử chống đối hắn, rút cục hậu quả là con dấu khắc tên Tô Mộ Bạch đột nhiên ở khắp các cửa hàng của Tô gia một cái cũng không dùng được.

Nàng ngồi trên lầu hai của Xuân Phong Lâu, một tay chống cằm tựa vào lan can, nhìn cảnh sắc phía xa xa về mặt rầu rĩ.

“Tiểu nhị, mang cho ta một ấm trà.”

Nhìn trời, Nghĩ đến nàng đường đường Tô Oản Oản không ngờ lưu lạc đến nước này, đau lòng đau lòng a ~

“Tiểu nhị, gọi người đấy, có nghe thấy không?”

Nhìn trời, sự công* của nàng dù sao là Đông Phương Vũ Lương tiếng tăm lừng lẫy, sự phụ của nàng là Tô Mộ Bạch, ngay cả Y Thánh Độc Tiên cũng mang tuyệt kỹ cả đời ra truyền thụ cho nàng.

(*)Sự công: sự phụ của sự phụ

“Này, ta gọi người đấy người làm sao thế hả, còn ngại ngần cái gì!”

Nhìn trời, người nào lại nhai bên tai nàng vậy, ồn ào quá đi mất.

“Ba”, Tô Oản Oản vai bị hung hăng vỗ một cái, nàng đau đến mức nhe răng trợn mắt. Xoay người lại, thấy người đánh nàng là một nam tử trung niên cao lớn vạm vỡ, trang phục sang trọng. Mà ở trong đầu nàng, tự động liên tưởng tới gã nhà giàu mới nổi.

“Có chuyện gì vậy?” Nàng xoa xoa bả vai nói.

“Ta bảo người lấy trà cho ta, người điếc à!”

“Vì sao ta phải mang trà cho ông?”

“Người là tiểu nhị phục vụ người không mang trà thì ai mang hả, ta nói Xuân Phong lâu sao lại thế này hả.”

“Cái gì, ai nói cứ mặc y phục tiểu nhị thì là tiểu nhị, người là đồ không có mắt, có tiểu nhị nào xinh đẹp như ta không?” Nàng khinh thường nói.

“Chường quày, chường quày người mau rút lại đây cho ta, phản rồi, bổn đại gia muốn xem người thật ra là cái dạng gì vậy!”

Chường quày giật mình ngã lộn nhào vội vàng từ dưới lầu chạy lên, nhìn nhìn Tô Oản Oản, lại nhìn nam tử kia, vẻ mặt khó xử. Lục lão gia là đại phú hào, nữ nhi hiện nay là sủng phi của đương kim Thánh Thượng. Còn Tô tiểu thư này, đừng nhìn nàng mặc y phục tiểu nhị, nhưng lại có con dấu của tam thiếu gia. Tam thiếu gia đã sớm can dặn qua, thấy con dấu cũng giống như trông thấy hắn.

Chường quày lau mồ hôi, nói: “Lục lão gia, vị cô nương này không phải tiểu nhị nhà chúng ta, tiểu nhân cũng không có cách nào. Xin mời Ngài ngồi xuống đây, tiểu nhân sẽ nhanh chóng dâng trà cho ngài.”

“Không phải tiểu nhị của các người, mặc như thế để làm gì?”

“Không ai quy định không phải tiểu nhị sẽ không được mặc.”

“Ai nha! Tô tiểu thư, người xem chúng ta thật có duyên bao nhiêu, nơi này ngàn vạn biến người bên trong ta lại gặp nàng!” giọng nói của Lục Nhân bay đến bên tai nàng, sau đó Tô Oản Oản liền thấy một khuôn mặt vẻ vô cùng hoan hỉ xuất hiện.

“Con trai, làm sao con cũng tới đây vậy?” Lục lão gia nói.

“Cha, người cũng ở đây ah, cha nhìn coi, đây là Tô tiểu thư mà ngày đêm con mong nhớ.”

“Thật sao, nha đầu quê mùa này có gì hay?”

“Cha, cha chưa biết đấy thôi. Người chưa được thấy thời điểm Tô tiểu thư xinh đẹp , đương nhiên, nàng như bây giờ cũng rất đẹp.”

“Con trai, không phải lần trước con bị người ta chinh thành lú lẫn đấy chứ, tiểu nha đầu này làm sao so với được với các cô nương Ý Túy Lâu đây hả? ”

“Cha, người sao có thể lấy Ý Túy Lâu cô nương so sánh với Oản Oản , cha chưa từng thấy qua mị lực hấp dẫn của nàng.”

.....

Tô Oản Oản trên đầu hắc tuyến, thân thủ liền điểm á huyết của hai phụ tử đang trò chuyện, sau đó phát phát tay ra hiệu cho chương quầy đem bọn họ ném đến nơi nào thì ném. Nàng về mặt xám xịt nhìn y phục tiểu nhị trên người mình, quyết định đêm nay sắc dụ sư phụ nàng, làm hấn sửa miệng cho nàng mặc lại quần áo của mình!

“Hừ, ta xem người bất kể mặc y phục gì cũng chỉ là một bộ đáng hạ nhân.”

Tô Mộ Tuyết phe phẩy phiến quạt về mặt khinh thường bước tới chiếc bàn ở đối diện Tô Oản Oản ngồi xuống, còn cố ý vron tay để lộ ra trên tay vòng ngọc tinh xảo, thoạt nhìn cũng rất đắt tiền. Lại vron tay vuốt vài sợi tóc bên tai làm lộ ra một đôi bông tai mã não.

Quay đầu, Tô Oản Oản xem như không nhìn thấy.

Trang sức gì gì đó, tất cả đều là mây bay gió thoảng!

Dù sao gia sản của nàng cũng không ít, vào Namra Bắc, thấy thích cái gì sẽ hướng trong ngực sư phụ sờ sờ, sư phụ nàng cái không thiếu nhất chính là ngân phiếu. Hơn nữa đôi khi cái gì vô lâm tiền bối nha, cái gì trang trang chủ nha, cái gì bảo bảo chủ nha, cũng thường thường cấp nàng những thứ tốt .

Hơn nữa đồ của cấm tú phùng là tốt nhất, đừng tưởng rằng cấm tú phùng là cửa hàng nhỏ bình thường y phục của cấm tú phùng có tiền chưa chắc đã mua mua được. Nhưng nàng và sư phụ là ngoại lệ, bất kể bọn họ ở nơi nào, người ở cấm tú phùng sẽ tự đưa đưa đến.

Đang mãi suy nghĩ, tiếng ồn ào huyền ảo của đám đông hình như càng lúc càng lớn, Tô Oản Oản lắng nghe, hóa ra là tân nhiệm Tri Phủ đại nhân hôm nay sẽ nhận chức. Nghe nói còn là tân khoa Trạng Nguyên, không muốn làm quan trên triều, liền trở lại Lạc thành làm quan phụ mẫu của dân chúng

Lúc này dưới lầu truyền đến một mảng tiếng động âm ỹ , Tô Oản Oản cùng Tô Mộ Tuyết đều rời khỏi chỗ ngồi ló đầu xuống nhìn xem, lại chỉ nhìn đến một đám ló nhỏ toàn đầu người đang di chuyển, cả con phố dường như chật kín người, cẩn thận nghe âm thanh bàn tán sôi nổi, hóa ra Tri Phủ đại nhân lát nữa sẽ đi qua con phố này.

Tô Oản Oản nhòai ra phía trước lan can hình dung Tri Phủ đại nhân mới nhận chức này là một ông già vừa lùn lại vừa béo, vẫn là một cái diện mạo thanh niên đáng khinh. Mà lúc này trước mắt lại xuất hiện một màu đỏ diễm lệ, một vị nam tử khuôn mặt tinh xảo khá tuấn mĩ cười một con bạch mã chậm rãi đi đến, y phục màu đỏ giữa đám người càng chói mắt.

Hắn, chính là Tri phủ đại nhân sao.....

“Ồi trời, đây là Tri Phủ mới tới sao!”

Tô Mộ Tuyết nhìn nam tử vận hồng y dưới lầu lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mắt sáng, mặt như hoa đào. Nàng nhăn nhó còn nói:

“Vị Tri phủ đại nhân này so với thiếu bảo chủ Lâm Gia Bảo còn tuấn mĩ hơn ấy chứ, so với Tam ca còn có vẻ tương xứng, thật khiến cho người ta ngưỡng mộ.”

Nói đến đây, nam tử vận hồng y kia vừa vận đi qua phía dưới Xuân Phong Lầu, Tô Mộ Tuyết nóng lòng nghĩ cách làm thế nào để có thể kết giao với nữ nam Tri Phủ tài năng này, cúi đầu nhìn cây quạt trong tay, nhanh trí liền thuận tay ném xuống.

Tô Oản Oản nhìn quạt giấy rơi xuống, nghĩ Tô Mộ Tuyết này sao không ném cái khăn tay gì gì đó, ném loạn đồ vật này nọ cho dù không rơi vỡ đầu người ta thì cũng đập nát hết cây cỏ.

Kia nam tử trên đỉnh đầu dường như có thêm con mắt, khẽ vron tay liền nhẹ nhàng tiếp được cây quạt, hấn ghim cương ngựa dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt lúng liếng đong đưa, miệng hấn khẽ mỉm cười, sóng mắt dập dòn, nụ cười này, ánh mắt này, sao mà yêu nghiệt a~~ yêu nghiệt.

Tô Oản Oản nhất thời cảm thấy gió xuân tấp vào mặt, cảnh xuân vô hạn, xuân về hoa nở.....

Nữ nhân ở đó ai nấy nhất thời đều cảm thấy như nàng

Mà nam tử kia lại cầm trong tay cây quạt xuống ngựa bước đến, Tô Mộ Tuyết không thể tin được che miệng của mình, phấn khích khiến hai gò má đỏ bừng, vội hướng phía cầu thang lầu về mặt chờ mong.

Phút chốc, đã trông thấy nam tử kia xuất hiện ở trước mắt nàng ta, chỉ thấy hấn tay áo phiêu phiêu một thân hồng sam làm tôn thêm đáng người điêu đặc (điêu đặc là cái gì ta) , đôi mắt phượng hẹp dài lộ ra ý cười, từng bước một đến gần, hấn đứng ở trước mặt Tô Oản Oản cùng Tô Mộ Tuyết, ôn nhu nói:“Tô tiểu thư, quạt giấy này có phải của nàng không?”

Tô Mộ Tuyết không kịp nghĩ ngợi vì sao hần lại biết được mình họ Tô, nhanh chóng trả lời:

“Vâng, là của ta, đa tạ công tử.”

Cũng không tưởng nổi nam tử kia hướng Tô Mộ Tuyết liếc mắt một cái, nói:

“Ồ, ta có nói chuyện với nàng đâu?”

“A?” Tô Mộ Tuyết mở to hai mắt nhìn.

Hần nhìn Tô Oản Oản, đôi mắt phượng hẹp dài, lộ ra ý cười mỉa hoặc, lại hỏi một lần nữa:

“Tô tiểu thư, quạt giấy này đúng là của nàng chứ?”

Tô Oản Oản lắc đầu: “Không phải của ta.”

“À, vậy quên đi.”

Vừa dứt lời, hần thuận tay ném cây quạt ra bên ngoài, sau đó về mặt nhanh chóng là cái bộ dáng như sự tình gì cũng chưa từng phát sinh.

Nhìn trời, mấy người này sao giống nhau cứ thích ném loạn đồ vật ah. Rơi vào người khác thì không hay, không rơi vào người mà lại đập nát hoa hoa cỏ cỏ thì cũng không nên.

“A a ~~~”

Cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng thét kinh hãi, ngay sau đó lại truyền đến một giọng tức giận

“Là ai ném quạt giấy bậy bạ vậy hả!”

“Người người người. ....”

Tô Mộ Tuyết nhìn đến hần đối Tô Oản Oản thái độ không khỏi giận từ giữa đến, tức giận đến độ nói không ra lời. Nàng đường đường là tứ tiểu thư Tô gia, thế nhưng còn so ra kém như vậy một cái nha đầu hoang dã, nàng thật không cam lòng.

Hần bỗng nhiên tiến sát vào gần Tô Mộ Tuyết, hại nàng ta một trận tim đập chân run, đỏ mặt ngại ngùng, đang còn mơ tưởng hão huyền lại nghe thấy hần nói:

“Người còn tiếp tục dài dòng, liền ném người đi như chiếc quạt giấy kia đây.”

“Ha ha ha ha!”

Tô Oản Oản nhin không được chột cười thành tiếng, nàng nhìn hần cố gắng nén cười nói:

“Ôn Nam Thế, ta còn nghĩ đến người tính tình thay đổi, đột nhiên mặc hồng y, còn biến thành một bộ dáng yêu nghiệt, rút cục vẫn là lòng dạ như trước mà thôi!”

Hần cứ thế ngồi xuống, uống trà, sau đó nói:

“Hừ, Tô Mộ Bạch suốt ngày đều mặc bạch y, rõ ràng mặc không đẹp bằng ta, hần còn sống chết không chịu đổi qua, ta mới không cần cùng hần ăn mặc giống nhau!”

“Hừ, sự phụ nhà ta mặc cái gì so với người đều đẹp hơn!”

Nàng vòng vo đảo mắt hạt châu, cao thấp đánh giá hần.

“Đúng rồi, người trước kia rõ ràng một bộ dạng thư sinh sắp chết, bây giờ vì sao trở nên yêu nghiệt như vậy. A, không phải người rốt cục có ngày giác ngộ mình không sánh bằng sự phụ ta, cho nên đổi thành cái dạng này chứ?”

“Khoan, lão nam nhân Tô Mộ Bạch này, có cái gì tốt chứ.” Hần về mặt khinh thường, lại che dấu ánh mắt.

Ôn Nam Thế nhớ lại thời điểm hần đang muốn đi lên kinh dự thi, kết quả ở trên đường gặp thổ phi, bị cướp hết tiền bạc không nói, còn bị chém hai nhát đao. May mắn nàng cùng Tô Mộ Bạch vừa vặn đi ngang qua liền cứu hần, khi đó nàng cùng sự phụ cũng là muốn lên kinh thành, nhân tiện mang hần theo. Bởi vì có người bị thương tích hơn nữa Tô Oản Oản này là quý đại lười, lúc đi ngang qua thị trấn bọn họ liền mua một chiếc xe ngựa xa hoa rộng rãi, trên đường đi là nàng trị thương cho hần.

Lần đầu tiên nàng nhìn thấy Tô Mộ Bạch lúc ấy hần mặc một thân bạch y, một màn từ trên trời giáng xuống khiến nàng đến nay vẫn còn in đậm trong trí nhớ. Nàng lần đầu tiên nhìn thấy Ôn Nam Thế hần cũng mặc một thân bạch y, khuôn mặt tuấn tú, dáng người hơi gầy cùng khí chất non nớt lập tức khiến cho nàng nghĩ tới một màn kia, nhin không được nói một câu “thật là đẹp mắt”.

Vì thế một hồi y phục đại chiến như vậy bùng nổ.

Tô Mộ Bạch tuy rằng cũng mặc y phục màu sắc khác nhau, nhưng màu trắng vẫn là chiếm đa số. Mà tên thư sinh Ôn Nam Thế cũng thiên về bạch y, hẳn so với Tô Mộ Bạch nhỏ hơn ba tuổi, tuy rằng hai người mặc bạch y bộ dạng đều cũng không sai khác mấy, nhưng Ôn Nam Thế luôn khiếm khuyết một chút hương vị.

Lòng tự tin của Hần bị bị đả kích sâu sắc, bởi vì hần vẫn cảm thấy bản thân mặc bạch y là đẹp mắt nhất. Vì thế trên đường đi hần rất hy vọng Tô Mộ Bạch thay y phục màu sắc khác với hần, mà Tô Mộ Bạch lại cố tình không theo ý hần, vẫn mặc một thân áo trắng, còn thường thường ở trước mắt hần đi qua đi lại. Có đôi khi chọc giận Ôn Nam Thế, hần liền đem câu nói kia của Tô Oản Oản ra, lí sự rằng nàng nói hần rất đẹp mắt.

Sau đó, sư phụ nhà nàng đã đem bạch y Ôn Nam Thế cùng bọn họ tách ra từ ngày đó.....

Kỳ thật bọn họ hai người mặc một thân bạch y mỗi người mỗi vẻ, sư phụ nhà nàng thường thường đem mái tóc dài trên đầu tùy ý xoa trên vai, hoặc là dùng dây cột tóc buộc hờ lại, những sợi tóc thừa ra theo gió mà phiêu động, lộ ra trên khuôn mặt vẻ hờ hững ung dung, không khác gì thần tiên. Mà Ôn Nam Thế có vẻ tuấn tú chút, cái hơn chỉ có lẽ là tuổi trẻ

“Hóa ra tiểu tri phủ mới nhận chức là vị này.” Tô Mộ Bạch hướng bọn họ đi tới, nghiêng qua Ôn Nam Thế liếc mắt một cái liền tới bên cạnh Tô Oản Oản ngồi xuống, ánh mắt liếc nhìn mấy chiếc chén nhỏ trên bàn, nói “Khát.”

Tô Oản Oản nhớ tới nàng đêm nay còn phải sắc dụ Tô Mộ Bạch thay cho nàng thân phục tiểu nhị này, vì thế không dám có chút chậm trễ, lập tức rót trà về mặt tiểu tức phụ đưa tới gần miệng hần. Hần cho nàng một ánh mắt cái khen ngợi, sau đó liền đem trà trên tay nàng uống cạn.

Ôn Nam Thế nhìn màn quần quýt bày ra, nghiêm mặt nói:

“Hừ, tuy rằng cơ nghiệp nhà các ngươi rất lớn, nhưng hiện tại ta là Tri phủ, tốt nhất đừng để cho ta tra được nhược điểm.”

Tô Mộ Bạch cười

“Bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh Ôn Tri phủ tới cửa hiệu Tô gia

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Theo Ta Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: chương 8

Sau một phen giương thương múa kiếm, Tô Mộ Bạch cùng Tô Oản Oản dắt tay nhau về phủ ăn cơm, Ôn Nam Thế chạy trở về nha môn của hần nhận chức, Tô Mộ Tuyết đứng ở Xuân Phong Đắc lâu tiếp tục hóng gió.

Ăn xong cơm chiều, kế hoạch của Tô Oản Oản là đêm nay đem sư phụ nhà nàng bắt lại, từ nay về sau nàng có thể ăn mừng thay đổi kiếp nông nô! Khụ, chuyện này có vẻ khó khăn, thế thì nàng vẫn là quyền rũ đòi lấy quyền tự do ăn mặc là được rồi.

Nàng đem hết thầy loại xuân dược chuẩn bị đầy đủ, khẽ ngâm nga ca hát hướng thư phòng tìm Tô Mộ Bạch. Tô Oản Oản nhìn từ cửa sổ lọt ra ánh sáng màu vàng ấm áp khẽ cười trộm, nàng đầu tiên lấy ra xuân dược trộn khói mê, ngón tay dính dính nước miếng chọc trên giấy cửa sổ một cái lỗ, sau đó lấy một ống trúc nhỏ đưa tới cửa sổ thổi một hơi, việc làm đơn giản gọn gàng.

Đợi một lát, nàng vụng trộm hương qua lỗ nhỏ nhìn lại, chỉ thấy Tô Mộ Bạch vẫn hoàn hảo ngồi bên án tiền chăm chú nhìn sổ sách trong tay.

Tô Oản Oản nghi hoặc, xuân dược của nàng hít phải một ít tác dụng rất nhanh, sư phụ nàng sao một chút phản ứng đều không có? Sau đó nàng nhìn lại thấy trên án tiền có một cái lư hương đang cháy, nàng ngửi ngửi, phỏng chừng là mùi hương kia đem xuân dược của nàng hóa giải.

Nàng buồn bực nha, đành phải dùng phương án thứ hai. Vì thế chạy đi một lát từ phòng bếp bưng lên một bát canh, lại đem thủy trạng* xuân dược vô sắc vô vị đổ vào trong bát.

* thủy trạng: dạng nước

Tô Oản Oản cười gian hai tiếng, sau hướng tới của phòng hần, đem bát canh đặt ở trước mặt Tô Mộ Bạch, về mặt chân thành nói:

“Sư phụ, người gần đây thực vất vả, chú ý thân thể một chút. Dem cái này uống đi, rất tốt cho cơ thể đó.”

“Ừm, cứ để đấy đi.” Hần ngay cả mí mắt cũng không thèm nhấc lên một cái.

“Được rồi.”

Nàng miễn miễn cưỡng cưỡng đáp ứng, bởi vì nàng sợ càng thúc giục càng lợi bất cập hại, sự phụ nàng càng dễ dàng nhìn ra mánh khóc của nàng. Vì thế đành phải một bên làm bộ lục lợi giá sách, một bên chờ Tô Mộ Bạch uống bát canh kia, cho dù chỉ là một ngụm nhỏ thôi như vậy cũng là đủ rồi, a~~~~.

Nhưng mà đợi hơn nửa ngày cũng không thấy Tô Mộ Bạch động tới bát canh, nàng gấp đến độ đứng ngồi không yên, trên trán đã toát ra một đồng mồ hôi, cầm trên tay thư án nhưng ánh mắt vẫn len lén vụng trộm nhìn hần. Nếu không phải sự phụ nàng vô công rất cao cường, nàng đã sớm có thể đắc thủ.

Nghiến chặt răng, Tô Oản Oản quyết định xuất nôt chiêu cuối cùng.

Xoay người sang chỗ khác, đem bột phấn màu trắng trong chiếc bình nhỏ đổ vào lòng bàn tay, chỉ cần đưa tay hất lên, bột phấn sẽ bay đến trước mặt Tô Mộ Bạch, đến lúc đó chỉ cần hần hít một ngụm khí là sẽ trúng phải xuân dược. Tô Oản Oản cười trộm nhìn khuôn mặt hơi nghiêng nghiêng của Tô Mộ Bạch, cánh tay hướng trước mặt hần giương lên, bột phấn vô sắc vô vị liền phiêu tán trong không trung, theo hướng nàng định sẵn mà bay đi.

Nhưng đúng lúc này, theo cửa sổ mở ra bay đến một con gió, bột phấn trắng lập tức theo hướng của nàng thổi ngược lại, Tô Oản Oản cả kinh, không khỏi hít một hơi thật sâu !

Lệ rơi, khóc ròng! Nàng cố ý cấp Tô Mộ Bạch là không có chuẩn bị giải dược a..... Nàng nghĩ muốn đem bản thân biến thành bột phấn kia, sau đó theo gió mà bay đi!

Thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Tô Oản Oản liền cảm thấy theo bụng lan đến một cổ khô nóng, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhăn lại, hóa ra cái gọi là lấy đá tự đập chân mình là như vậy sao?

Tuy rằng hít vào lượng không nhiều, nhưng bởi vì dược hiệu vô cùng tốt, Tô Oản Oản hiện tại ngoại trừ cả người khô nóng thì giác quan trở nên đặc biệt nhạy cảm, một chút cọ sát nhỏ nhỏ đã làm cho nàng nhìn không được, ngâm thành tiếng. Trong lòng nàng thâm rên rĩ, sau đó từng bước từng bước nhỏ lên ra bên ngoài, ở đây thêm chút nữa có lẽ nàng sẽ ở trước mặt Tô Mộ Bạch biểu diễn màn thoát y vũ mất.

“Oản Oản, lại đây mài mực cho ta.”

Đúng lúc nàng đang định đưa tay mở cửa, hần bỗng nhiên mở miệng nói.

Nhìn trời, chẳng lẽ ông trời muốn đêm nay nàng nhất định phải dụ dỗ hần sao?

Nàng cứng ngắc xoay người lại, tay đã nhìn không được muốn cời hết y phục trên người. Ánh mắt bị bờ môi hần hấp dẫn, rốt cuộc không rời đi được. Nàng cố gắng khắc chế bản thân, chính là vẫn đứng ở tại chỗ một bước cũng không động dẩy. Vẫn biết là dược này chỉ cần hít vào lượng nhỏ liền có tác dụng vô cùng, nhưng hóa ra tự trải nghiệm cảm giác là như vậy. Thật sự là rất..... Mất hồn !

Thấy Tô Oản Oản chậm chạp không nhúc nhích, Tô Mộ Bạch ngẩng đầu lên nhìn nàng, lại bất ngờ thấy nàng cả người cứng ngắc, sắc mặt ửng hồng, một đôi thủy linh mâu từ nhuộm đầy một cỗ mị ý, tản mát ra cùng ánh mắt trước kia bất đồng.

Khẽ liếc mắt một cái tới bát canh nhân sâm, hần lộ ý cười tự nhiên, đứng dậy đi tới phía trước, hơi thở ấm áp phả ra bên tai của nàng, “Sao vậy, trời nóng quá hay sao mà mặt ngươi lại hồng như vậy”.

Thân thể của nàng nhìn không được run nhẹ, nếu không phải ép buộc bản thân kiềm chế, Tô Oản Oản đại khái sẽ liều lĩnh đem sự phụ nàng hạ gục, dù sao mục đích của nàng vốn là như thế. Thế nhưng muốn đem sự phụ nàng gục loại này yêu cầu cao độ chuyên tình khởi là dễ dàng như vậy có thể làm được.

Tô Oản Oản đưa tay ôm lấy cổ hần, đem bột phấn trắng giấu ở ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, một cỗ hương vị mơ hồ liền phiêu tán. Mà nàng sớm đã ngừng hô hấp, lặng lẽ quan sát nét mặt Tô Mộ Bạch, sau đó thấy được sắc mặt hần khẽ biến, mi tâm nhíu lại.

“Sự phụ, người cũng nóng giống ta.”

Nàng cười nói, nhưng là khi da thịt va chạm vào da thịt hần sinh ra một loại cảm giác kỳ diệu, khiến cho nàng kim lòng không đậu lại hướng trên người Tô Mộ Bạch cọ cọ. Rồi sau đó càng trở nên không thể vãn hồi, toàn thân của nàng dường như đều kêu gào, cơ thể càng tiến sát hần, cả người cảm giác khô nóng, dường như chỉ có gần hần thì cỗ nhiệt khí trên người mới có khả năng thoát ra.

Ánh mắt hần híp lại, nhìn Tô Oản Oản giống con mèo nhỏ quấn lấy hần, cảm thấy luồng khí nóng trong cơ thể đã xâm nhập khắp tứ chi. Cánh tay hần ôm lấy cái eo thon nhỏ của nàng, cúi đầu, bao phủ lên đôi môi của nàng.

Tô Oản Oản nhắm mắt lại hưởng thụ, đôi môi hần như xoa dịu bớt cỗ xao động, sau đó lại càng thêm khao khát, nàng không an phận vịn vào thân mình, y phục trên người giờ phút này cảm thấy vô cùng trói buộc.

Tô Mộ Bạch thu hết tinh thần đang dần suy yếu mới nhìn xuống cỗ khao khát trí mạng kia đem nàng đẩy ra, mà nàng cũng không vừa ý trừng mắt nhìn hần, bàn tay nhỏ bé kéo lại y phục của mình, bộ dáng hết sức mê người.

Giống như củi khô bén lửa, sơn băng địa liệt (núi lở đất dời), thời điểm tình ý nặn nồng thế nhưng hần lại muốn dùng nội lực ngăn chặn cỗ nhiệt khí khô nóng trong cơ thể! Tô Oản Oản tức giận, sau đó lập tức ngăn hần lại. Lúc này dược tính đã phát huy hoàn toàn, nàng còn chưa mở miệng, âm thanh

ngâm nga đã theo khoe miệng của nàng thoát ra. Một bên thở gấp, một bên nói:

“Không thể dùng nội lực, bằng không sẽ..... Sẽ càng thêm nghiêm trọng.”

“..... Giải được đâu?”

“Không có.....”

Hắn nhếch khoe miệng một cái, một phen nắm lấy chiếc cằm nhỏ của nàng, “Như vậy liền như người mong muốn, tốt lắm.” (Can: Hắc hắc, Bạch ca đã chờ lâu lắm rồi còn làm bộ)

Nàng ngơ ngác nhìn hắn, như thế nào cảm thấy như là hắn mong muốn vậy? Tô Oản Oản bỗng nhiên cảm thấy rõ ràng bản thân mình không công đưa tiểu bạch thỏ lên miệng.

Đúng lúc này tiếng đập cửa vang lên, ngoài cửa Đại thiếu gia Tô Nam Duệ nói:

“Tam đệ, ta có việc tìm người thương lượng.

Trong phòng hai người đồng thời đông cứng, Tô Oản Oản bám lấy Tô Mộ Bạch cả người nàng yếu đuối sắp ngã xuống mặt đất, nàng bỗng nhiên cảm thấy sau này mở một cửa hàng lớn giữ độc quyền về xuân dược cũng không sai, dù sao dược của nàng hiệu quả thật quá tốt.....

Hiển nhiên Tô Mộ Bạch cũng sớm không chịu nổi nữa, hai hàng lông mày hắn nhíu lại, ôm thắt lưng khẽ bên tai nàng nói “Đi”. Liền nhanh chóng mang theo nàng nhảy ra ngoài cửa sổ, trước khi Tô Nam Duệ còn chưa kịp phản ứng hai chân nhanh chóng điểm xuống mặt đất, một cái nhún người đã không thấy bóng.

Hắn mang theo Oản Oản trở về phòng của nàng, sau đó..... Sau đó Tô Oản Oản mới hiểu được sâu sắc đạo lý người không thể nhìn tướng mạo, nước biển không thể đo lường, sư phụ nàng không thể chỉ nhìn đạo lý bề ngoài ấy.

Hai mắt nhắm chặt hơi hơi động đậy, rồi sau đó trên người lập tức truyền đến cảm giác đau nhức. Tô Oản Oản vận vẹo hai cái, sau đó tìm đập thật nhanh, ngượng ngùng mở mắt. Vừa mở mắt liền đối diện một đôi mâu tử tựa tiểu phi tiểu, lúc này lại mang theo một chút mỉa ý (quyến rũ). Có lẽ mặt trời đã lên cao, bởi vì nàng nhớ rõ thời điểm mặt trời mới thiếp đi, sắc trời đã dần sáng. (Sa: Oản Oản bị ăn rồi sao? Vậy H của ta đâu?? Bạn thề là chỗ này bạn không cắt xén tí gì mà hu hu, Can:Oa, oa... tại sao chỉ có như vậy thôi a~~~~ *cùng Sa tỷ ôm nhau khóc ròng*, mắt công ta chuẩn bị camera quay lại cảnh này)

Thần tiên ơi, đều là do dược của nàng công hiệu thật quá tốt!

Nhắm mắt lại một lần nữa tựa đầu đầu ở trong ngực hắn, sau đó bỗng nhiên nghĩ đến nàng cô lẽ đã quên mất chuyện quan trọng. Đúng lúc này cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra, người mới tới một bên bước nhanh một bên hô:

“Tô tiểu thư, Tô tiểu thư, không thấy tam thiếu gia đâu cả, tìm khắp nơi cũng không thấy, tối hôm qua đã không thấy rồi.....”

Nghe được thanh âm đó nàng ngẩng đầu lên, cảm còn tựa trước ngực Tô Mộ Bạch Tô Oản Oản nhìn đến Tiểu Hà bước vào giọng nói càng kêu càng thấp, mắt tròn trũng, miệng có thể nhét vừa một quả trứng.

Nàng khoe miệng co rút, mí mắt run run, lập tức chui rúc vào trong chăn, không dám lộ đầu ra nữa.

“Đi đem bữa trưa đến đây, làm việc nhiều một chút, bớt nói đi.”

Trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói của Tô Mộ Bạch, sau đó đến Tiểu Hà “Vâng” một tiếng liền đi ra ngoài. Chấn ở trên đầu bị kéo xuống, lộ ra cái đầu tóc tai bù xù rối loạn của nàng, Tô Oản Oản ngẩng đầu lên, xoay mặt nhìn nhỏ nhìn hắn.

Hắn nghiêng qua nàng liếc mắt một cái:

“Bây giờ đã biết xấu hổ?”

Nàng đột nhiên nhớ tới mục đích của chính mình, tối hôm qua thời điểm máu chốt nàng cứ nhiên lại đem chuyện này cấp đã quên, chỉ mong bây giờ vẫn còn kịp. Tô Oản Oản ghé vào ngực hắn vẽ vòng tròn, nịnh nọt nói:

“Sư phụ, về sau ta không mặc trang phục tiểu nhị có được không?”

Hắn chớp mắt, xoay người mang nàng đặt ở dưới thân đem nàng hôn thật điên bát đảo, nhìn thân hình nàng kiều diễm, trên mặt tràn đầy thoả mãn vân đạm phong khinh ném xuống hai chữ “Không được” sau đó đứng dậy mặc quần áo.

Quá đáng..... Thật quá đáng! Nàng làm việc tốt như vậy, hắn thế mà còn không chịu đáp ứng. Tô Oản Oản cắn cắn ngón tay, về mặt oán hận trừng mắt sau lưng Tô Mộ Bạch. Cái đầu nhỏ nhanh chóng hoạt động, tròn mắt đảo quanh, bỗng nhiên mặt mày hơn hờ nhảy xuống giường, hài cũng không kịp mang cứ như vậy nhón chân trần lao đến trước người Tô Mộ Bạch, nhẹ nhàng nhảy lên liền giống như bạch tuộc bám chặt trên người hắn.

“Sư phụ, người xem y phục Cẩm Tú Phường tốt như vậy đưa tới không mặc thật đáng tiếc. Có câu lãng phí là đáng xấu hổ, tuy rằng nhà chúng ta cũng

không thiếu tiền, nhưng là cũng không thể lãng phí không đâu?”

“Nếu như thế, vậy thì đưa cho người khác mặc, cũng không uổng phí một phen tâm tư của Cẩm Tú Phụng.”

Nàng hít một hơi, vội vàng nói tiếp:

“Ta không muốn mà, có người nào khác mặc đẹp hơn ta. Y phục Cẩm Tú phụng là nghìn vàng khó cầu, sự phụ ta chỉ mặc cho người xem được không? Còn nữa a, trước đó vài ngày ta dặn bọn họ làm hai bộ y phục đặc biệt đưa lại đây, là một đôi đấy.”

Tô Oản Oản từ trên người Tô Mộ Bạch nhảy xuống, trong buồng lấy ra hai bộ xiêm y một lớn một nhỏ đặt ngay ngắn ở trên giường. Cũng bởi vì là những đồ mặc lúc bình thường, hẳn chủ yếu là chuộng đồ màu trắng, chỉ là dùng kim tuyến ở vạt áo cổ tay áo chỗ thêu chút đa dạng. Hai kiện quần áo thượng còn dùng kim tuyến thêu một con rồng một con phượng, cái chính là trải qua tay nghề tinh xảo của cẩm tú phụng, long phượng một lớn một nhỏ ở trên hai kiện y phục lại như ẩn như hiện, tinh mỹ dị thường.

Miệng nàng giác mang ý cười nhìn về phía hắn, khoe miệng hắn cũng cảm ý cười theo, Tô Oản Oản nói:

“Sự phụ, chúng ta hôm nay sẽ mặc y phục này nhé?”

Hắn nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “Người xác định?”

“Ta xác định!”

Đã là đầu thu, ánh mặt trời so với lúc trước ôn hòa hơn một chút, Tô Oản Oản cùng Tô Mộ Bạch mặc y phục giống nhau cùng nhau nghênh ngang bước ra khỏi Tô phủ. Bởi vì đã quá trưa, Tô Mộ Bạch lại vội vàng đi làm việc, mặc dù có Đại thiếu gia giúp đỡ một chút, nhưng là Nhị thiếu gia thì lại hoàn toàn bỏ bê, cho nên hắn vẫn bận đến mức chân không chạm đất.

Nàng cúi đầu đi ở bên cạnh hắn, ngoắc ngoắc ngón tay út của hắn, nói:

“Sự phụ, người chừng nào thì mới có thể không bận bịu như vậy nữa?”

Qua mấy ngày nay tình hình ổn định sẽ không bận rộn như bây giờ nữa.”

“Được rồi.” Nàng bắt đầu hoài niệm những ngày tháng trước kia du sơn ngoạn thủy, tiểu ngao giang hồ.

“Hối hận sao?” hắn mở miệng châm chọc “Hối hận cũng vô ích, lúc trước là người kiên quyết nói sẽ không hối hận.”

Hóa ra là bấy nàng ở chỗ này. Tô Oản Oản chu cái miệng nhỏ nhắn nói:

“Không có hối hận.”

Tô Oản Oản cảm thấy như mình tự rơi vào cạm bẫy của Tô Mộ Bạch, nhưng hết lần này đến lần khác vẫn là bản thân cam tâm tình nguyện, một phen nước mũi một phen lệ khóc cầu yếu rơi vào đi. Vì thế không muốn theo hắn công tác, thừa dịp hắn bận bịu không để ý, nàng hướng huyện nha nhảy nhót đi tới, định bụng tìm Ôn Nam Thế chơi đùa một lát. Nàng một bên nhảy nhót một bên còn đang mãi suy nghĩ, nghĩ nghĩ, cảm thấy hắn hóa ra là muốn giữ nàng ở bên cạnh hắn liền vui mừng hơn hớn.

“Này, người một mình ngây ngô cười cái gì vậy?”

Trước mắt xuất hiện một màu đỏ chói mắt, Ôn Nam Thế hòa mình trong đám người huyện náo về mặt mang ý cười nhìn nàng, bình thường chung ra về mặt bất cần đời, lúc này lại hiện ra một vẻ hứng thú phong hoa tuyết nguyệt.

“Ôn công tử.....”

Hay cho một tiếng e thẹn ngưng ngưng, thắm đẫm tình ý, tràn ngập tình yêu cùng sùng bái “Ôn công tử”, theo miệng Tô Mộ Tuyết nói ra hiệu quả càng thêm cao, miễn cưỡng thốt ra khiến cho Tô Oản Oản nổi hết cả da gà.

Quay đầu nhìn về phía Tô Mộ Tuyết không biết khi nào đã xuất hiện, nàng cũng mặc một thân màu đỏ, nước da trắng nõn tinh tế, phối hợp với đó là chiếc hồng tâm mã não cùng đôi bông tai san hô màu hồng, xinh đẹp diễm lệ.

Chỉ thấy nàng định nói tiếp nhưng còn ngừng lại nhìn Ôn Nam Thế, lại chỉ thấy Ôn Nam Thế khoe mắt tùy ý hướng nàng liếc một cái, khiến Tô Mộ Tuyết sắc mặt hơi hơi phấp phồng, cuối cùng Ôn Nam Thế về mặt khinh thường nói:

“Không có phong cách riêng của bản thân người chẳng có chút gì thú vị.”

“Ôn công tử, người sao có thể nói như vậy!” tiểu thư Tô Mộ Tuyết nổi giận.

“Oản Oản, mẫu thân có nói không được cùng người lạ nói chuyện, chúng ta đi thôi.”

Hắn lôi kéo Tô Oản Oản cũng không thèm ngoảnh đầu lại cứ thế bước lên phía trước, mặc cho Tô Mộ Tuyết khôi phục bản tính đại tiểu thư, vừa chửi

vừa mắng .

“A thực ra, cũng có khuôn phép .....”

Nàng nhìn Tô Mộ Tuyết kia chưng ra khuôn mặt hỏn hỏn không khỏi cười trộm.

“Vón là vậy.” Hắn vẽ mặt đắc ý, tuy rằng không biết rốt cuộc là nàng nói cái ý tứ gì, tóm lại là lời hay là được rồi!

“Tô Oản Oản!”

Tô Mộ Tuyết tiến đến một phen túm chặt tô Oản Oản, đem nàng xoay người lại tức giận hướng nàng nói

“Ngươi nói, có phải ngươi nói với hắn cái gì bấy bọ về ta hay không? Tô Oản Oản, ngươi tại sao có thể làm loại chuyện này!”

Tô Oản Oản run run khoe miệng, nói:

“Kỳ thật, ta rất bẽ bộn nhiều việc .”

“Thế là có ý tứ gì?”

“Ý tứ là không nhân rồi đến mức ăn cơm no xong đi làm loại chuyện nhảm chán này.....”

“Ngươi!”

“Tránh ra tránh ra tránh ra —” Cùng với tiếng bánh xe chuyển động nhanh chóng, một tiếng quát lớn kèm theo bay đến. Hóa ra là một chiếc xe chở đầy cá muối không khống chế được lao tới, đằng sau là đại hán đẩy xe một bên đuổi theo một bên hô to .

“Cẩn thận!”

Ôn Nam Thế kéo tô Oản Oản qua một bên, nhân tiện đem nàng ôm vào trong lòng mình, ôn hương nhuyễn ngọc (1) trong ngực, không khỏi khẽ nhếch khoe miệng.

(1) ôn hương nhuyễn ngọc: thân hình mềm mại hương thơm dễ chịu

Tô Mộ Tuyết nhìn chiếc xe phía trước đang đến gần nhất thời há hốc mồm, còn chưa kịp phản ứng liền bị xe đâm vào. “Rầm” một tiếng, cả đồng cá muối từ trên xe trút xuống , nàng chỉ kịp phát ra một tiếng kinh hô ngăn ngại đã bị cá muối bao phủ .....

Cả con phố bỗng nhiên im lặng, mọi người đều nhìn đến cái đồng tủa ra hương vị nồng đậm kia, đem tiểu thư Tô Mộ Tuyết bao phủ bên trong. Sau đó, đồng cá kia hơi hơi động đậy, Tô Mộ Tuyết bỗng chốc ngồi dậy, đồng cá muối trên người nàng lại “Rầm” rơi xuống.

“Phốc —” Mọi người không khỏi cười ra thành tiếng, nhìn nàng trên đầu gắn đầy chu sai ngọc trâm, cao cao tại thượng nhìn xuống mọi người từ ..... Cái đồng cá muối kia.

Tô Oản Oản nghĩ đến Tô Mộ Tuyết sẽ nổi bão, mà nàng ta lại im lặng, trong chốc lát bỗng nhiên bật ra một tiếng khóc “Oa”, gọi to “Nương —”

“Phốc —” Vì thế, Tô Oản Oản lại không màng tiểu thư khuê tú cười phun ra.

Vị đại hán đuổi theo xe cũng rút cục cũng chạy tới, hắn vẽ mặt kinh sợ đối với Tô Mộ Tuyết xoay người cúi đầu, gập đầu nói xin lỗi. Tô Mộ Tuyết ngồi ở bên trong đồng cá muối, khóc đến nổi nước mắt chảy thành sông.

Tô Oản Oản lấy khữu tay tay huych huych Ôn Nam Thế nói: “Ngươi không đi tới giúp nàng, dù sao cũng là người ái mộ của ngươi.”

“Thiệt, nghĩ tới ta đường đường là Tri phủ đại nhân, sao có thể lấy dính cái loại hương vị này, còn mặt mũi gì, tôn nghiêm ở đâu?”

“A phi, ngươi định để cho ta đến chắc.”

“Chẳng lẽ ngươi muốn đi cứu?”

“Không muốn.” Trả lời tương đối rõ ràng.

“Chạy lấy người?”

“Chạy lấy người.”

Một đỏ một trắng hai thân ảnh xoay người tiếp tục đi bộ, mà còn chưa đi được xa liền nghe được cách đó không xa truyền đến một giọng nói

“Tô tiểu thư — đã lâu không gặp, ngươi có thể có nhớ ta không!”

Nghe giọng nói quen thuộc nàng không khỏi mắc ói, vì sao lại đụng phải Lục Nhân .....

Lục Nhân hưng phấn vọt tới trước mặt Tô Oản Oản mặt đầy hồng quang nói: “Tô tiểu thư, ta đối với nàng một ngày không thấy như cách tam thu. Cho dù nhắm mắt lại hay là mở mắt trong đầu của ta đều là của nụ cười của nàng.”

“Cái này, Tri phủ đại nhân, ta có thể báo quan hay không, ta muốn tố cáo hắn, ưm. .... Cáo hắn quấy rầy?” Tô Oản Oản kéo góc áo Ôn Nam Thế nói.

Lục Nhân liếc liếc mắt một cái nhìn Ôn Nam Thế, từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh khinh thường nói: “Một tên Tri Phủ nhỏ nhố tính cái gì, Lục Nhân ta không để ở trong mắt.”

“Thật không. ....” Nàng vẻ mặt sùng bái nhìn Lục Nhân, suy nghĩ rốt cuộc là ai đem hắn dạy dỗ thành loại đức hạnh này.

“Oản Oản, người đi theo hắn làm cái gì? Nhanh đến bên cạnh ta, ta thấy làm Tri Phủ phu nhân có cái gì tốt, làm phu nhân của ta đi, ta cam đoan với nàng một tiếng ăn mặc suốt đời không bao giờ hết. Quan trọng là, Oản Oản, cả đời này ta chỉ yêu một mình nàng!”

Hắn dùng ánh mắt tràn ngập yêu thương nhìn nàng, nhìn tới mức nàng tóc gáy dựng đứng, vẻ mặt phiền muộn. Được được, hắn vì cái gì yếu đuối nàng Oản Oản? Hảo hảo, nàng như thế nào liền cảm thấy theo miệng hắn thảo luận ra Oản Oản hai chữ như thế nào liền như vậy. .... Như vậy. ....

Ôn Nam Thế tùy ý nhìn Lục Nhân liếc mắt một cái, miễn cưỡng nói: “Bay đầu tới đây, ta nghi ngờ Lục Nhân đùa giỡn dân nữ, đánh lộn đã thương người, cường mua cường bán, nhân tiện tra xét vấn đề thuế má nhà hắn. Trước mang về tra xét hỏi cho tốt, nếu như không chịu thừa nhận, cho đóng cửa vài ngày.”

“Là!”

“Là!”

Tô Oản Oản há hốc mồm nhìn hai sai nha đột nhiên xuất hiện, bọn họ cung kính hướng Ôn Nam Thế chấp tay hành lễ, sau đó mỗi người một bên thoát cái đã đem Lục Nhân đi mất.

Thần tiên, bọn họ là từ đâu chui ra vậy?

Nàng vẻ mặt phiền muộn nhìn Ôn Nam Thế: “Ta cảm thấy dân chúng Lạc thành thật đáng thương, nói cách khác ta thật đáng thương, hóa ra Tri Phủ có thể làm như vậy sao?”

“Có cái gì không đúng, ta nói mấy tội danh của hắn tám chín phần mười đều phạm phải. Dân chúng Lạc thành hắn là may mắn có một vị quan anh minh thân vô lại phong lưu phóng khoáng như ta.”

“..... Được rồi.”

Hắn vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nói: “Cái gọi là tân quan thượng nhâm tam bả hỏa (2), thừa dịp cái đồng lứa này còn chưa có đốt tới ngôi, nhanh chóng lấy lòng ta đi.”

Nàng đầu đầy hắc tuyến, “Người đây là lạm dụng tư quyền!”

Hắn cười đến mặt mày sáng lạn, “Hoan nghênh lúc nào cũng có thể tố cáo ta.”

Người xấu! Người xấu. ....

Một lúc lâu sau, nàng vẻ mặt nịnh nọt nhìn hắn cười nói: “Ôn đại nhân.”

“Nghĩ lấy lòng ta như thế nào xong rồi hả?”

“Ah hắc hắc, chính là vừa mới tặng người chút ít thứ này mà thôi. ....” Nàng cười gian nói.

Hắn xem nàng vẻ mặt gian xảo thấy nghi hoặc, vừa định mở miệng bỗng nhiên cảm giác được mu bàn tay dâng lên cảm giác đau nhức nóng rát, đưa tay ra thì thấy hai tay mình rõ ràng biến thành màu đỏ, nóng bỏng chưa từng có, màu sắc trên tay không ngừng biến đổi. Từ hồng đến cam rồi đến vàng tiếp theo là đến lục. .... ừm, tốt lắm, sắc mặt hắn cũng biến tái rồi.

“Ha ha ha, là vậy, ta dâng lễ vật người thích chứ?” Tô Oản Oản ngồi xổm xuống ôm bụng cười lớn, ngửa đầu nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trong mắt có tinh quang linh động.

Hắn cảm thấy chung quy nàng hôm nay dường như có chút không giống với bình thường, xinh đẹp hơn rất nhiều, cả người thoát nhìn thần thái linh động hơn, tuy rằng ngày trước cũng là như thế nhưng hôm nay hình như hơn một chút. .... quyến rũ?

Hắn kim lòng không được vò vò mái tóc của nàng, làm bộ tức giận nói: “Lá gan người lớn thật, dám đối với Tri phủ đại nhân mà hạ độc thủ?!”

Nàng vỗ vỗ tay hắn, cười hi hi nói: “Hắc hắc, ta dâng cho người lễ vật tốt như vậy, là biến bảy màu đỏ.”

Tô Oản Oản trong đầu xuất hiện một màn Ôn Nam Thế dùng đôi tay biết đổi màu lúc ở trên công đường cầm lấy kinh đường mộc mà gõ, vì thế kinh ngã bộ khoái, kinh ngã phạm nhân, cảnh tượng kinh ngã (3) một đồng người.

(3) kinh ngã: khinh sợ mà té ngã

Nàng xem tay hấn vẫn đang ở biến sắc cười đến rữ rượi, kiến cả những người chung quanh cũng phải hướng hấn nhìn tới, rồi phát ra tiếng kinh hô bất khả tư nghị, rồi sau đó cứ thế kháo nhau, vì vậy người đến xem càng lúc càng đông.

Ôn Nam Thế nín lấy nàng nhỏ giọng nói:

“Nhanh lên đem giải được cho ta, bản quan tốt xấu cũng là Tri Phủ.”

“Hắc hắc, ngươi cảm thấy ta đem giải được sao? Một canh giờ sau sẽ tự động giải.”

Hấn bắt đắc dĩ nhìn tay mình, nói:

“Cái này tốt lắm, Tri Phủ mới nhận chức như ta chưa gì đã làm ra động tĩnh lớn như vậy.”

“Thật tốt nha, đề cao danh tiếng của ngươi.” Nàng cười.

“Cái này thật đúng là làm phiền ngươi.”

“Không dám không dám, vì Tri phủ đại nhân cống hiến sức lực là vinh hạnh của ta.”

Hấn lườm nàng, nàng lại cười đến hai mắt cong cong như vàng trăng khuyết.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Theo Ta Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: chương 9

Người chung quanh tụ tập càng ngày càng nhiều, Tô Oản Oản lòng bàn chân đi đi muốn chườn gập, lại bị Ôn Nam Thế túm lại phía sau. Nàng buồn bực nói:

“Buông ra buông ra, cẩn thận ta lại hạ độc với ngươi nha.”

“Hắc hắc, ngươi thử lại xem, cửa hiệu tô gia nhiều như vậy, dù sao ta cũng nhàn rồi, rảnh phải đi mới được.....”

“Quan báo tư thù!”

Hấn vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nàng đang nhích tới nhích lui nói:

“Thật thông minh, ngươi còn muốn thử xem không?”

Ôn đại nhân, ngươi không thể lấy oán báo oán. Nhớ ngày đó nếu không có ta cùng sư phụ, ngươi không chừng hiện tại đã ở trong bụng con vật nào rồi.”

Hấn kẻ sát vào nàng nhẹ giọng nói: “Kỳ thật ngươi không có phát hiện, ta căn bản chính là một kẻ..... xấu xa.”

Phốc – được, bây giờ nàng đã thấy rồi.

Bên này Tô Oản Oản cùng Ôn Nam Thế tranh cãi âm ỉ, bên kia mọi người vây xem người người đều thần thái sáng láng tinh thần bát quái tán gẫu tui bụi.

“A ha, vị cô nương này không phải thường ngày đi theo bên cạnh Tô tam thiếu sao.”

“Vậy à, hóa ra cô nương này cùng tân nhiệm Tri Phủ là một đôi uy. Chắc chắn phải này Tô gia buôn bán là sẽ càng làm càng lớn sao, đã có quan lão gia làm chỗ dựa.”

“Có điều ngươi xem xem người ta vợ chồng son thật tốt a”

“Ta thấy là sắp thành thân chứ?”

Tô Oản Oản nghe được một đầu hắc tuyến, mà Ôn Nam Thế hơi hơi hơi nhếch lên khóe miệng, trong lòng lại thầm chua xót. Hấn chỉ là muốn được ở một chỗ cùng nàng nghe được mấy câu giả tưởng này sẽ cao hứng sao?

“Ah Ôn đại nhân! Ta từ xa nhìn thấy không biết là ai khí độ bất phàm, anh tuấn tiêu sái như vậy, hóa ra là ngài ôn đại nhân ư.”

Giọng nói nịnh nọt bỗng nhiên vang lên bên cạnh, nàng quay đầu liền thấy được một vị cuốn trong tơ lụa như cái bánh chưng lớn, hơn nữa đại bánh chưng đông cổ một khối thịt béo tây cổ cũng lại một khối.

Phía sau xuất hiện một vị cũng bọc trong tơ lụa gầy như cây gậy trúc, hần lách lên phía trước bánh chưng bự nói với Ôn Nam Thế:

“Ôi Ôn đại nhân, thế nào ở nơi này lại gặp gỡ được ngài thật sự là phúc khí của tiểu nhân. Phủ tiểu nhân vừa mới mời tới một vị đầu bếp cũng không tệ, đại nhân ngài có thể nể mặt tiểu nhân để cho tiểu nhân mời ngài một bữa tiệc rượu?”

“Không không không, đại nhân, vẫn là tới nhà của ta tốt hơn. Nhà của ta đầu bếp là ngự trù truyền nhân, hơn nữa tiểu nhân còn chuẩn bị lễ mọn đưa lên ngài.”

Bánh chưng bự cướp lời gậy trúc còm cười nói, thịt trên mặt còn rung rung lên, Tô Oản Oản kim lòng không được liên tưởng tới lớp mỡ trên miếng thịt nướng.

“Tới nhà của ta, đầu bếp nhà ta rất tuyệt, cho dù bất kể món ăn gì đều có thể làm được, bảo đảm đại nhân ngài sẽ thích.”

“Tới nhà của ta, đầu bếp nhà hần cũng không phải ngự trù. Đại nhân ngài là người tinh tường, tiểu đầu bếp bình thường gì đó sao thể lọt được mắt ngài!”

Gậy trúc còm tức giận, thở phì phì nói với bánh chưng bự:

“Mập mập ngươi ráp tâm theo ta đối nghịch phải không?!”

“Gậy còm ngươi mới ráp tâm cùng ta đối đầu phải không, ta mời Tri phủ đại nhân tới nhà của ta vì hần mở tiệc rượu ngươi xem náo nhiệt gì!”

“Mập mập ngươi bảo an cái gì tâm!”

“Quan thương cầu kết tâm.....”

Tô Oản Oản ở một bên nhỏ nhẹ nói, nàng xem bọn họ nói chuyện hăng say như vậy, không cam lòng làm một cái người qua đường giáp vì thế quyết định sắm một vai phụ có lời thoại.

“Không không không, tiểu thư xin chỉ giáo cho, sao có thể nói là quan thương cầu kết.”

Bánh chưng bự nhanh chóng lắc đầu, trên mặt thịt cũng nảy lên nảy xuống như một con đạ trăn.

“Chính là chính là, chúng ta chẳng qua là muốn thỉnh ôn đại nhân ăn bữa cơm tiếp đón mà thôi.”

Nàng đang mãi nghịch góc áo, như trước nhỏ giọng nói: “Hừ, vô sự hiền ân cần phi gian tức đạo (1). Các ngươi nhìn xem sự phụ nhà ta còn chưa có đến một động tác nhỏ, hừ, rõ ràng chính là các ngươi chột dạ.”

(1) vô sự hiền ân cần phi gian tức đạo: Không có việc gì lại đến xum xoe không phải kẻ gian trá cũng là phường trộm cướp.

“Không không không, chúng ta là một lòng hảo tâm.”

“Chỉ là chỉ là, một bữa tiệc nhỏ mà thôi mọi người kết giao bằng hữu mà.”

“Là.....” Nàng vẫn về mặt khinh thường muốn nói cái gì, lại bị Ôn Nam Thế giữ chặt ở bên tai nàng nói nhỏ nói: “Ngươi còn nháo loạn nữa cẩn thận ta tới cửa hiệu Tô gia quan báo tư thù nha.”

Nàng lập tức mặt mày hớn hở

“A ha ôn đại nhân a, ngài thực là thanh quan tốt hiếm thấy, nếu không tiểu nhân tới thiên hạ Đệ Nhất tửu lâu vì ngài đặt một bàn tiệc rượu mời khách?”

Bánh chưng bự cùng gậy trúc còm tròn to mắt nhìn Tô Oản Oản “Ngươi” nửa ngày chưa nói ra được câu thứ hai, Ôn Nam Thế nhìn nàng khuôn mặt nhỏ nhắn biểu hiện phong phú không biết nên buồn hay là vui. Không muốn bị mọi người nhìn giống như xem trò vui vậy, vì thế lôi kéo Tô Oản Oản bước nhanh tới phía trước, nàng vừa vận cũng đã chơi đùa âm ỉ không muốn tiếp tục bị vây hãm, liền thi triển khinh công mang theo Ôn Nam Thế lập tức bay thật xa.

Đợi đến lúc nàng dừng lại bản thân cũng không biết bay tới nơi đâu, lại ngửi thấy một cổ hương vị đặc biệt, nàng thêm ăn đến nổi nước miếng đều rót hết cả xuống. Cái mũi như con chó nhỏ ngửi ngửi đánh hơi khắp nơi, rốt cục ở cách đó không xa phát hiện một cái quán nhỏ bán đậu hũ hoa (2).

Hần buồn cười hướng nàng liếc mắt một cái, nói:

“Tô Oản Oản ngươi kiếp trước là đối chết à, hay là Tô phủ ngược đãi ngươi không cho ngươi ăn cơm, xem biểu hiện của ngươi kia.”

“Hừ, người thật không có phẩm vị, đậu hũ hoa này thật thơm a. Ta chưa bao giờ biết hóa ra đậu hũ hoa cũng có thể thơm như vậy.” Miệng nàng vừa nói xong, ánh mắt lại trông mong nhìn tới bát đậu hũ hoa rắc chút hành xanh nhạt, bộ dáng thèm nhỏ dãi.

“Ai nha vậy thôi, ta đây không có phẩm vị vậy không thể mời người ăn cái gì rồi.” Hắn cố tình hai tay ôm ngực không nhìn tới nàng, cánh môi mòng nhếch lên ý cười rạn rở, đáy mắt mang theo nét khôi hài sớm để lộ ra cảm xúc chân thật của hắn.

Mà nàng lại hoàn toàn không có chú ý tới, thậm chí đậu hũ hoa mình không thể không ăn. Nàng lại không thói quen mang bạc, sự phụ lại không có ở bên cạnh, cái quán nhỏ này cũng không phải sản nghiệp Tô gia, cho nên con dấu kia cũng không dùng được. Nhanh chóng giữ chặt hồng y của hắn, vẻ mặt nịnh nọt nhìn hắn nói:

“A này, người tốt nhất, mời ta ăn đi. Cùng lắm thì ta bây giờ liền giải độc trên tay người a.”

“Được thôi, hóa ra là có giải được.”

“Cái kia..... Vốn là không có, nhưng mà bây giờ có.”

Nàng cười hi hi, hắn thấy nàng đi đến ven đường chỉ tùy ý hái vài cọng chu thảo đưa cho hắn, hắn hoài nghi nhìn nàng một cái, không tin một cọng cỏ hái tùy ý như thế nào có thể giải độc. Vì thế Tô Oản Oản lại phải tự mình động thủ, đem chu thảo vò nát lấy chất lỏng bôi lên tay hắn, kỳ tích thật, chỉ cần là chất lỏng bôi đến chỗ nào màu da trên tay liền khôi phục bộ dáng ban đầu.

“Bây giờ có thể đi rồi chứ, ta muốn ăn đậu hũ hoa!”

“A chắc chắn, người kêu về sau lại đối với ta hạ độc. Người nói xem ta có nên thay đổi chủ ý.....?” Hắn còn chưa nói hết câu Tô Oản Oản sớm chạy tới ngồi xuống, gọi ông chủ cho hai chén đậu hũ hoa, dãi cổ chờ đợi.

Đầu bị gõ hai cái, sau đó nàng thấy cái người thân toàn hồng y ngồi xuống bên cạnh, hương vị kia thật sự rất mê người, hai người cũng không nói tiếp, chờ đợi bát đậu hũ thơm ngào ngạt.

Khụ khụ, có lẽ là tối hôm qua quá mệt mỏi, hơn nữa đậu hũ hoa thật sự rất ngon, Tô Oản Oản liên tục ăn vài bát mới bằng lòng. Nàng đang chén bát thứ sáu, cúi đầu thật cẩn thận đem mấy cọng hành trên mặt bát bỏ đi, cho tới khi không còn thấy màu xanh nào của hành mới vừa ý.

Hắn nhìn xem vẻ thú vị, lấy tay lau lau khóe miệng nàng đương dính vụn đậu hũ, nàng ngẩng đầu lên hướng hắn thản nhiên cười rồi lại cúi đầu ăn.

“Ta vốn nghĩ đi tìm người tới nơi này ăn đậu hũ hoa, không nghĩ là người thật hăng hái, sớm đã ăn trước.” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, Tô Oản Oản trong lòng thầm kêu lớn không ổn, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Tô Mộ Bạch lộ ra khuôn mặt không chút thay đổi, hắn liếc xéo nàng, giống như đang nhìn một người xa lạ.

Nàng nhanh chóng đứng dậy lon ton đến bên người hắn, hí mắt nói:

“Sự phụ đậu hũ hoa này ăn rất ngon đúng không, cho nên người mới nghĩ đi tìm ta đến ăn sao? Sự phụ người tốt nhất, nhanh lên đến đây cùng nhau ăn, ta đã ăn tới bát thứ sáu rồi.”

Nàng kéo hắn ngồi xuống, thay hắn gọi một bát đậu hũ hoa, bát đậu hũ hoa vừa đặt phía trước Tô Oản Oản nịnh nọt múc một thìa đưa tới gần miệng hắn, hắn trông nàng liếc mắt một cái không buồn há miệng, nàng chu chu cái miệng dùng thanh âm ngọt ngào nói: “Sự phụ—”

Thấy hắn há mồm ăn, mặt mày nàng mới hớn hở lên, lại múc một thìa bỏ vào miệng mình, đậu hũ mùi thơm ngát lập tức tràn ngập toàn bộ khoang miệng, nàng chưng ra vẻ mặt no nê thỏa mãn, giống như con mèo nhỏ tí hi mắt.

Hắn nhìn bộ dáng của nàng, không khỏi cong cong khóe miệng, trong mắt đầy sùng nịnh.

Ôn Nam Thế nhìn y phục bọn họ giống hệt nhau không khỏi ngẩn ra, lại thấy nàng nhu thuận như vậy ở bên cạnh Tô Mộ Bạch, trong mắt ngoại trừ hắn rốt cuộc nhìn không thấy người thứ hai.

Bọn họ, hình như rất tốt.

Ôn Nam Thế không biết từ đâu lấy ra một chiếc quạt giấy, phe phẩy như có như không, tay kia thì chống lên trán, vạt áo hơi hơi mở rộng lộ ra làn da trắng nõn trước ngực, một bộ dáng thật là yêu nghiệt.

Hắn ngẫu nhiên liếc Tô Mộ Bạch một cái, dường như hai hàng lông mày hơi nhíu nhíu lại, sau đó lại nhìn Tô Oản Oản nói: “Oản Oản, người lúc trước đã cứu ta ta còn chưa hướng người đáp tạ. Nay chúng ta hữu duyên gặp lại, chỉ bằng đề ta lấy thân báo đáp được không?”

“Phốc—” Miệng đầy đậu hũ bao hoa đều phun phun ra hết, bởi vì luyện tiếu bộ tình lữ trên người bị dơ, Tô Oản Oản túm lấy y phục của Ôn Nam Thế xoa xoa miệng, nói “A thế, trước khi người nói những lời cầu huyết như vậy phiền người nhìn xem ta có đang ăn thứ gì hay không đã, ngộ nhờ ta sặc chết ngoài ý muốn như vậy ta thật oan uổng nha.”

Hắn thu hồi cảm xúc, lại thay vào đó là một bộ dáng bất cần, dường như chẳng quan tâm nói: “Ai chà, cho dù vui mừng đến thế, người cũng không cần phản ứng kịch liệt như vậy chứ?”

“Làm sao mới chỉ cách có hai canh giờ, Tô Oản Oản người trong lòng người nhanh như vậy đã thay đổi rồi?” Tô Mộ Bạch liếc Tô Oản Oản, vẻ mặt không biến sắc bình thản nói.

“Có lẽ là vậy, ngay cả dân chúng lạc thành mới vừa rồi còn nói ta cùng Oản Oản rất xứng đôi đũa. A này Oản Oản, bộ sư đồ trang của ngươi và Tô Mộ Bạch nhìn rất đẹp mắt, hôm nào chúng ta cũng đi làm một bộ tình lữ đi?” Ôn Nam Thế nói.

“A, hay là thế này. Không bằng để ta rút lại để làm Cẩm Tú Phưởng kkkhoong phải làm mấy bộ ‘Sư đồ trang’ nữa, thay vào đó đổi thành làm tình lữ trang cho các ngươi tốt.” (Sa: ăn đậu hũ đi anh đừng mãi ăn dấm chua thế) Tô Mộ Bạch quấy quấy đậu hũ trong bát, thần thái rất tự nhiên nói.

“Không được —” Oản Oản từ nãy vẫn chưa tìm được cơ hội chen vào rốt cục kinh động thốt lên.

sư phụ yêu quý của nàng mới vừa nói cái gì vậy? Hắn nói đặt ở Cẩm Tú Phưởng mấy bộ thầy trò trang ư, những mấy bộ cơ à! Chẳng lẽ nhờ cô gắng của nàng đêm hôm qua, sư phụ nhà nàng rốt cục rốt cục thông suốt rồi sao?!

“Không được, vì sao lại không được? Ngươi tối hôm qua vất vả như vậy mới có thể coi kia thân tiểu nhị trang, không phải là vì hôm nay tới gặp người trong lòng của ngươi sao, không phải hẳn là chính hợp tâm ý của ngươi?”

Ngữ khí bình thản của hắn, lại khiến cho Tô Oản Oản càng cảm thấy kinh hãi. Sư phụ nhà nàng tứ giận ư, nàng thật cao hứng !

Lập tức nhích lại gần ôm lấy cánh tay hắn, nàng nhanh nhẹn nói: “Sư phụ sư phụ, ta chỉ cùng sư phụ mặc sư đồ trang nhé. Những người khác gì đó, ai cũng không thể thuyết phục ta. Ta chỉ tốt với một người thôi, rất toàn tâm toàn ý ! Chúng ta đặt Cẩm Tú Phưởng về sau chỉ làm sư đồ trang cho chúng ta được không?”

“Như vậy đâu có được, ôn đại nhân người ta sẽ thương tâm đấy. Phụ tử lòng người khác là không tốt nha.”

Nàng xụi cái mũi, lấy tay quệt lên mắt, một giọt nước mắt bỗng rơi xuống rồi lại rơi xuống, nàng khóc nức nở: “Sư phụ, ngươi sao có thể như vậy chứ. Tối hôm qua đối người ta làm chuyện tình như vậy, hôm nay lại không muốn ta nữa sao? Sư phụ oa, người ta thật đáng thương mà, ngươi cứ như vậy dễ dàng đem ta giao cho người khác. Sư phụ oa — ngươi đối với ta bội tình bạc nghĩa sao?!”

Hắn nhìn nàng bi thương khóc lóc, ánh mắt trong trẻo tựa hồ còn hàm chứa ý cười mơ hồ, khóe miệng nhin không được hơi hơi nhếch lên. Mà ở bên kia bàn Ôn Nam Thế giận đến nổi cơ hồ gân xanh nổi hết cả lên, hận không thể làm cho Tô Mộ Bạch lập tức biến mất ở trước mắt hắn.

Không, tốt nhất là trước khi hắn biến mất phải bóp chết hắn đã!

Tô Mộ Bạch nheo nheo khuôn mặt của nàng, nói: “Ngoan, tuy rằng ngươi khinh công không tệ. Nhưng loại chuyện trèo tường này vẫn rất là nguy hiểm, cho nên vẫn là không cần làm như điệu. Hiểu được chứ?”

“Hiểu được hiểu được, sư phụ ta tuyệt đối cam đoan sẽ không trèo tường.” Nàng cười tủm tỉm.

“Có lẽ ngoài tường phong cảnh rất tốt chăng?” Ôn Nam Thế nói, lại bày ra một tư thế vô cùng quyến rũ, “Ngươi xem ngươi cho tới bây giờ cũng chưa vượt quá tường, làm sao biết được phong cảnh ngoài tường có đẹp hay không?”

Nói xong ánh mắt nhẹ nhàng phiêu đến chỗ Tô Mộ Bạch, nhìn thấy hắn trầm xuống, trong đôi mắt ý cười lại càng thêm phóng túng, một thân hồng y lay động, lộ ra hương vị phong tình vạn chủng .

Đây là Tri phủ đại nhân sao, thật là Tri phủ đại nhân sao? Có Tri phủ đại nhân không cần mặc quan phục mà là mặc một thân hồng y nhàn nhã đến chỗ hạt tăn bộ sao?

Tô Oản Oản cực kỳ muốn biết lão nhân gia Hoàng Thượng hắn có phải hoa mắt hay không.

“Công tử, công tử ngươi không thể như vậy mà. Ta đây làm ăn buôn bán nhỏ, ngươi không thể không trả bạc cho ta.” Từ quán nhỏ bên cạnh truyền đến giọng nói của ông chủ.

“Bản công tử nói không trả tiền là vì bạc của ta đều bị trộm hết, qua mấy ngày nữa chờ ta tìm được rồi sẽ tự động đem trả ngươi!”

“Đúng đó, công tử nhà ta giống kẻ không có bạc à, một chút phân biệt cũng không có!”

“Hai vị công tử này, mấy ngày nữa tôi biết đi đâu tìm các vị đây. Chúng tôi chỉ buôn bán nhỏ, một ngày kiếm chẳng được bao nhiêu tiền. Các vị không phải muốn tôi chết đói đây chứ.”

“Thần tiên ơi, bộ dạng hai vị công tử. kia. .... Hảo tiểu chịu!” Tô Oản Oản nhin không được mở miệng, nhưng là không nghĩ tới mình nói hơi lớn, vì thế lại thu hút sự chú ý của “Tiểu chịu” .

“Nam thế!” tiểu chịu Kia dung mạo xinh đẹp tuấn tú tuyệt trần đột nhiên thốt ra tiếng khinh ngạc vui mừng, chỉ hai ba bước liền vọt tới trước mặt Ôn Nam Thế ôm lấy cổ hắn nói “Nam thế, ta rốt cục cũng tìm được ngươi !”

Ôn Nam Thế còn chưa trông rõ người tới đã bị ôm lấy cổ, theo bản năng bèn đẩy ra, “Này, ngươi là ai vậy!”

“Chắc chắn, A thế người cũng thật là, đối với người ta bội tình bạc nghĩa còn chưa tính, lại mạnh tay mạnh chân như vậy với hân.” Tô Oản Oản trên ghẹo nói, nhanh chóng bởi móc sự việc.

Hân trừng mắt với nàng, “Tô Oản Oản người đừng thêm phiền phức cho ta!”

“Namthế, ta rốt cục tìm được người, ta tìm người thật là vất vả! Không biết kẻ nào có mắt như mù, ngang nhiên dám trộm hầu bao của bản công tử, nếu như để ta tóm được, ta nhất định đem cả nhà hân sao trăm*!” Tiểu chủ kia bộ dạng như hoa như ngọc nói “Namthế, kính thành tốt như vậy người không ở, lại muốn chạy đến nơi xa như vậy ! A này, người sao lại không mặc y phục màu trắng !”

Ôn Nam Thế nhún mày, mang theo khẩu khí chán ghét nói: “Người sao lại đuổi đến tận đây!”

“Sao vậy, người ta muốn gặp người thôi!” Cẩm sát chân dậm mạnh, đôi môi hồng nhuận cong lên, tức giận nói.

Tô Oản Oản lại nuốt chút nữa phun hết đậu hủ trong miệng ra, cẩm sát nhìn bộ dáng hưng phấn của nàng, chỉ vào mũi mắng: “Này, người nhìn cái gì vậy, dám chê cười bản công tử!”

“Phải đó, công tử nhà ta nhà người có thể tùy tiện chê cười sao?!”

Tô Oản Oản cũng không tức giận, khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng nhìn Ôn Nam Thế nói: “A Thế, người làm sao quen biết được hai vị kẻ dở hơi này vậy, rất xứng đôi với người nhà, thế nhưng quả thật ta cảm thấy người cũng cứ chịu ai, cái này rốt cuộc là ai ở trên ai ở dưới đây, hay là thay phiên nhau, hay là.....”

“Tô Oản Oản!”

“Ta ở ngay bên cạnh người, không cần kêu lớn như vậy.”

“Namthế, nữ nhân này là ai? Chẳng lẽ người có niềm vui mới?!” Cẩm sát chỉ vào Tô Oản Oản tức giận nói.

Ôn Nam Thế sửa lại mấy sợi tóc, gọi lên nét cười nói: “Vị công tử này, có phải người không phải nhận sai người chứ, ta cho tới bây giờ chưa từng gặp qua người.”

Trở mặt thật là nhanh, rõ ràng vừa rồi còn vẻ mặt chán ghét hỏi người ta vì sao đuổi tới.

Cẩm sát tức giận, hai tay chống thắt lưng, “Ôn Nam Thế, người đừng có giả bộ không biết, ta là Cẩm Sát a!”

“À, ta thật ra cũng có quen biết một người tên Cẩm Sát. Nhưng mà, người ta là cô nương chứ không phải công tử.”

“Ta chính là cô nương đây!”

“Thật không, ta như thế nào lại cảm thấy người là công tử vậy?” Tô Oản Oản đảo đôi mắt hạt châu, lộ ra ý cười giảo hoạt “Nếu không thì, coi ra nghiệm chính bản thân.”

“Ha ha ha, này chủ ý không tệ!” Ôn Nam Thế cười vỗ tay, Tô Oản Oản nhìn Cẩm Sát sắp tức giận ra mặt cũng cười ngả vào trong lòng. Tô Mộ Bạch

Chắc chắn, ai bảo nàng hung hăng như vậy. Nàng Tô Oản Oản còn chưa có hung hăng đâu.

“Nghịch ngợm” Tô Mộ Bạch điểm cái mũi của nàng, nhưng nét mặt cũng mang ý cười.

“A này!” Cẩm Sát bỗng nhiên kêu to một tiếng, ánh mắt sững sờ nhìn Tô Mộ Bạch Ngẩn người.

Tô Oản Oản không rõ nguyên nhân, nhưng mơ hồ có thể nghĩ thấy được một cỗ hương vị nguy hiểm

Cẩm Sát vọt tới ngồi bên cạnh Tô Mộ Bạch, lộ người ra tiến đến trước mặt hân chớp chớp đôi mắt tràn đầy tình cảm mãnh liệt hỏi: “A vị công tử, xin hỏi tôn tính đại danh, nhà ở nơi nào, đã có vợ chưa hay là có hôn phối.

“Người muốn làm gì?” Tô Oản Oản một phen lời kéo Tô Mộ Bạch gắt gao ôm lấy cánh tay hân, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy đề phòng.

Cẩm Sát nhìn Tô Mộ Bạch cùng Tô Oản Oản đang dựa sát vào nhau quát:

“Người nữ nhân đáng ghét, nam nhân này ta đã chọn rồi, Ôn Nam Thế nhường cho người !”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Theo Ta Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: chương 10

Oản Oản thấy thật may mắn vì sư phụ đã dạy nàng khinh công, nếu không nàng thật không biết phải làm thế nào để thoát khỏi Cẩm Sát da mặt còn dày hơn nàng.

Thi triển khinh công chạy được một quãng xa nàng mới chợt nhớ ra khi sư đồ nàng bỏ của chạy lấy người còn chưa kịp trả tiền đậu hũ hoa, Cẩm Sát chăm chăm đuổi theo Mộ Bạch chắc chắn chẳng quan tâm gì đến việc tiền bạc, mà nha hoàn của Cẩm Sát là Tiểu Lộ thấy tiểu thư nhà mình đột ngột phóng đi cũng vội vàng chạy theo hẳn là không còn tâm trí đâu mà quản chuyện khác. Nói như vậy chỉ còn một mình Ôn Nam Thế bị bỏ lại.

Chà, tuy rằng không biết Tri phủ đại nhân lương bổng thế nào nhưng chỉ hơn mười bát đậu hũ hoa hẳn là không làm khó được hẳn. Aiz, Ôn đại nhân coi như ngài vì dân chúng mà cống hiến vậy.....

Oản Oản cùng Mộ Bạch, hai thân ảnh nhanh như gió, nhẹ như mây sóng vai nhau bay qua rất nhiều làng xóm. Không biết là vô tình hay cố ý mà đến khi dừng lại thì họ đã đặt chân đến một địa danh nổi tiếng của Lạc thành – hồ Mặc Nhân.

Mặt hồ trong suốt sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, mỗi cơn gió thoảng qua lại làm mặt nước lăn tăn xao động. Xa xa vài chiếc thuyền nhỏ chở khách nhân lướt qua nhẹ nhàng. Hàng bờ liễu ven bờ nhảy múa cùng gió, cùng sóng nước tạo nên bản đồng ca kỳ diệu của thiên nhiên. Tháp thoáng dưới hàng liễu là các tiểu quán nằm rải rác chờ đợi những đôi uyên ương ghé lại thưởng trà hay dùng chút điểm tâm. Phong cảnh nơi đây thật thơ mộng mà tràn đầy tình ý

Oản Oản bị mê hoặc bởi cảnh sắc nơi đây. Nàng nắm lấy tay Mộ Bạch, đầu hơi nghiêng dựa sát vào người hắn, nói: “Sư phụ, chúng ta đi du hồ được không?”

“Ta còn có việc phải làm, đáng lẽ đã phải đi từ lâu rồi” Mộ Bạch dịu dàng vuốt tóc nàng, ôn nhu nói

Nàng thoáng cúi đầu, nét bi thương thoáng hiện nơi đáy mắt, thả tầm mắt mông lung lướt nhanh ra mặt hồ, nàng trầm giọng “Phải rồi, Tô gia buôn bán bận rộn, công việc chất cao như núi, sư phụ đâu còn có tâm trạng du hồ.”

Mộ Bạch khẽ cười, véo nhẹ cái mũi xinh của đồ đệ “Tâm trạng thì có, chẳng qua là có một con mèo hoang nhỏ cô đơn thực không an phận chút nào. Hễ ta rời mắt một chút là lại chạy đi gây chuyện. Có lẽ phong cảnh bên ngoài bức tường quá mức tuyệt vời khiến cho nó nhiều lần đứng ở mé tường ngáp nghé muốn nhảy qua. Có vẻ như ta không biết cách chăm sóc nên con mèo nhỏ không muốn ở yên bên cạnh ta.”

Mắt nàng mở lớn, vội vàng thốt ra “Chăm sóc tốt lắm, tốt lắm. Đã chăm tám năm rồi sao lại không tốt chứ, con mèo nhỏ đó cảm thấy ai cũng không tốt bằng chủ nhân!”

Hắn cúi đầu nhìn bộ dáng sốt ruột của nàng, cảm thấy trong lòng ấm áp, đẩy mắt ánh lên vẻ dịu dàng đầy nhu tình. Khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra ý cười giao hoạt, hắn nói: “Ồ người tự thừa nhận mình chính là con mèo nhỏ sao?”

Oản Oản lập tức chu môi lên, chiếc mũi xinh xắn phát ra một tiếng hừ nhẹ nhàng “nhận thì nhận chứ sao, con mèo nhỏ rất đáng yêu mà.” Dứt lời liền nâng đôi mắt to tròn tinh quái nhìn hắn, “Sư phụ, không phải ta rất đáng yêu sao?”

“Ừm, nhưng thật ra thì giống bộ dáng đáng thương hơn chứ không có ai yêu cả.”

..... Hừ! Nàng đúng là ngốc, sao nàng đi giả bộ đáng yêu với kẻ đầu gỗ này chứ ?

Oản Oản định nhắc lại với Mộ Bạch chuyện cùng nàng cùng đi du thuyền thì cách đó không xa bỗng truyền đến tiếng ồn ào. Từ trên cao nhìn xuống khẩu khí có vẻ không khác Tô Mộ Tuyết là mấy, có lẽ chắc cũng là đại tiểu thư nhà ai đó. Nàng lúc đầu còn hăng hái đồng tai lắng nghe hai vị tiểu thư cùng hai đũa nha hoàn đang chằm biếm mỉa mai nhau rất náo nhiệt. Thế nhưng chỉ một chốc đã dễ dàng nhận thấy hai người đẳng cấp khác nhau, vị tiểu thư gọi là Lâm Nhược Sơ kia rất thông minh, cứ vừa cười vừa nói giả lả, chỉ cây dâu mà mắng cây hèo quả thật là có chút cao thâm hơn, Vị còn lại tên gọi là Lâm Nhược Tích giọng nói hơi nhỏ nên nàng nghe không rõ, nhưng cũng hiểu được là đang mắng nàng kia.

Trong cơn tức giận, Lâm Nhược Tích không chịu được liền sẵn giọng mắng: “Lâm Nhược Sơ người rốt cuộc là cái thứ gì cũng dám cùng ta tranh giành? Đừng tưởng rằng người Lâm gia tiểu thư danh giá cao sang, người khác không biết được đã đành, chính người còn không hiểu sao? Chẳng qua cũng chỉ là một đứa con hoang mà thôi!”

Nghe đến đây dường như toàn bộ hồ Mặc Nhân đều yên tĩnh, chỉ nghe gió thổi qua tán lá cây phát ra tiếng sần sật, hơn mười ánh mắt đều hướng tới Lâm Nhược Sơ nhìn tới, nàng dường như có chút không trụ vững, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần lộ vẻ nhột nhạt, mặc dù hết sức che dấu nhưng vẫn nhìn ra nội tâm nàng đang bối rối cùng đau thương.

Đột nhiên Lâm Nhược Tích kia kinh hô một tiếng, hai chân liền quỳ sụp xuống, tất cả mọi người đều ồ lên kinh ngạc, lại thấy khuôn mặt của nàng đỏ lên đầy vẻ ngạc nhiên cùng căm tức. Hai tay luống cuống chống xuống đất lấy đà đứng lên nhưng thân thể nàng như bị gắn chặt vào mặt đất, càng cố càng thất bại, mặt nàng hết trắng lại đỏ thay đổi liên tục.

Lâm Nhược Tích sợ tới mức phát khóc lên, chẳng còn quan tâm đến thế nào là hình tượng danh môn khuê tú, đôi mắt sưng đỏ vằn máu, chặt vật mãi mới miễn cưỡng đứng đứng được dậy, vừa đứng thẳng người nàng liền chỉ vào Lâm Nhược Sơ nghiêng răng nói: “Là người giờ trò quỷ phải không đồ con hoang, ta trở về sẽ mách với cha trừng trị người!”

Lời vừa thốt ra lại “Bùm” Một tiếng hai gối lẫn nửa quỳ xuống, trong lòng Lâm Nhược Tích vừa sợ lại vừa giận, ngoài miệng một bên chửi rủa một bên ra

lệnh cho nha hoàn tới nâng nường dậy, mà nha hoàn kia đưa tay còn chưa kịp chạm vào y phục của chủ nhân liền bị một trận đau nhức rứt trở về, nha hoàn thử lại lần nữa nhưng tình cảnh cũng hết như lúc trước, cứ thế lặp lại, nha hoàn cũng không dám đưa tay nâng dậy nữa.

Lâm Nhựt Tích đầu chịu nổi khuất nhục như vậy, nhất là giữa chốn đông người thế này. Nàng tức giận mím môi gồng gượng đứng lên, mắt hướng nha hoàn cầu cứu. Nàng vừa duỗi tay liền cảm giác được mu bàn tay bị cái gì hung hăng đập một cái, hai chân đồng thời lại truyền đến cảm giác đau nhức, nàng lập tức lại quỳ xuống, tơ lụa mỏng manh bị hòn đá nhỏ cắt qua, trên đầu gối xuất hiện hai vết cắt, làn da mịn màng xuất hiện vết máu.

Chật vật không chịu nổi Lâm Nhựt Tích không màng cái gì gọi là hình tượng, nàng ngồi bệt dưới đất vừa khóc lại mắng bù lu bù loa, vẫn không quên bản thân là tiểu thư Lâm gia, ngữ khí vẫn là không ai bị được.

Đứng ở cách đó không xa Tô Oản Oản mặt không chút thay đổi chốc chốc lại xuất thủ, hòn đá nhỏ búng đến á huyệt của Lâm Nhựt Tích, khiến cho nàng ta một chữ cũng không thốt lên được, nhìn nàng giương miệng lên ngáp ngáp nhưng lại không phát ra âm thanh gì chỉ ào ào rơi lệ, Tô Oản Oản lúc này mới dừng tay, nhưng khuôn mặt lại cứng ngắc, đôi mắt bình thường linh động tràn ngập ý cười nay lộ ra vẻ lạnh lùng, tàn khốc.

Lúc này đầu óc Oản Oản trống rỗng không tiếp nhận được thanh âm nào khác, trong đầu một lần lại một lần vang lên hai tiếng “Con Hoang”. Tô Mộ Bạch đang nói, Lâm Nhựt Tích đang nói, còn có rất nhiều rất nhiều người khác đang nói nữa, âm thanh bùng nổ như kinh lôi đánh vào đầu nàng đau nhức, khó chịu, nàng đưa tay bưng kín lỗ tai hận không thể làm cho thính giác của mình biến mất!

Tô Mộ Bạch nhẹ nhàng gỡ đôi tay đang che lấy tai của nàng xuống, lại nhẹ nhàng đem nàng ôm vào trong ngực, ôn nhu nói: “Oản Oản, bình tĩnh lại, ta không cho phép nàng làm tổn thương mình như vậy.”

Oản Oản tựa trong lòng vào hắn, bàn tay nhỏ bé gấu gao nắm chặt góc áo hắn, nhẹ giọng nói:

“Sư phụ, Oản Oản rất ngoan ngoãn, rất biết nghe lời, người đừng rời bỏ ta nhé?” Trong giọng nói của nàng lộ ra vẻ vô cùng bất an, thân mình cũng cứng ngắc hơi hơi run rẩy, trong đầu ra hiện lên hình ảnh một vườn hoa cũ kỹ, tất cả các bạn hồi nhỏ của nàng đều vây quanh kêu nàng là con hoang, trong căn phòng xa hoa, người phụ nữ ăn mặc sang trọng chỉ vào mũi mắng nàng là tiểu dã loại, còn có tiểu công chúa váy hồng ôm búp bê cũng nhìn nàng hô lên hai tiếng đáng ghét đó.

Nàng bị người mẹ tự tay ném vào căn nhà xa hoa kia, chỉ vào một người đàn ông mặc âu phục đi giày da nói đó là ba của nàng rồi không một lần nhìn lại, cứ thế biến mất khỏi cuộc đời nàng. Sau đó nàng lại bị cha ép buộc đưa vào cô nhi viện, bị người ta đẩy qua đẩy lại giống như vứt bỏ một thứ gốm ghê tởm khiến người ta buồn nôn.

Cảm giác được nàng đang vô cùng bất an, Mộ Bạch đưa tay nâng đầu nàng lên, hướng nàng nhìn vào mắt hắn “Oản Oản, dù cho nàng có chết, ta cũng tuyệt đối không rời bỏ nàng.”

Dù cho nàng có chết, ta cũng tuyệt đối không rời bỏ nàng.

Một câu này giống như là một trái bom cay khiến cho nước mắt của nàng giống như hồng thủy được khai thông trào ra khóe mắt, nàng cứ như vậy lệ rơi đầy mặt nhìn hắn, như là ở trong tuyệt vọng trông thấy được một phao cứu sinh.

Cho dù chỉ được hưởng một chút ấm áp nhỏ nhoi, nàng cũng sẽ không buông tay

Lâm Nhựt Sơ hướng về đôi nam nữ cất giọng “Đa tạ nhị vị cứu giúp” mới vừa rồi nàng luôn luôn chú ý đám người chung quanh nên có thể nhận ra là do Tô Oản Oản ra tay. Nhưng khoảnh khắc nhìn đến nam nhân đứng bên cạnh Oản Oản thì trong mắt của nàng chỉ thấy có Tô Mộ Bạch. Tô tam thiếu gia quả không hổ danh là nhân vật thần tiên như vậy, chỉ một cái liếc mắt đã có thể bắt được lòng người.

Oản Oản thấy có người lại gần, không muốn trưng ra bộ mặt đầy nước mũi nước mắt, nàng luống cuống đem cả khuôn mặt vùi vào trong ngực Tô Mộ Bạch. Phía trên nghe được hắn nói với nữ nhân đang tiến lại gần: “Cô nương không cần cảm tạ.”

Lâm Nhựt Sơ đương nhiên là còn muốn nói điều gì đó nhưng thấy khẩu khí hắn lạnh nhạt xa cách, trong lòng còn ôm một vị nữ tử ăn vận giống hắn, hết như một đôi uyên ương. Lời lẽ đã lên tới miệng lại bị nàng ản ngược trở lại, Lâm Nhựt Sơ bất đắc dĩ hướng hắn cười gượng sau đó xoay người rời đi.

Nàng đi một đoạn lại nhìn không được quay đầu nhìn, phát hiện bọn họ chẳng khác nào một đôi bích nhân, vẫn đứng nguyên tại chỗ cứ thế ôm nhau không rời. Ánh mắt hắn lúc này so với lúc nhìn nàng thì hoàn toàn bất đồng, đôi mắt đen tuyền đó hiện tại chan chứa ôn nhu cùng sùng nịnh.

Vàng dương đã chạy lên đỉnh đầu tỏa vàng hào quang rực rỡ xuống vạn vật. Ánh nắng xuyên qua tán cây nhảy nhót trên mặt đất, ánh nắng vô tư trườn lên người đôi uyên ương đang quấn quýt dưới gốc cây đại thụ. Mặt hồ, sóng nước, thuyền nan, lũ khách...tất cả đều hóa thành nền cảnh trong bức họa thần tiên quyền lữ chốn nhân gian này.

Lâm Nhựt Sơ nhất thời cảm thấy bản thân vừa ném đủ ngũ vị tạp trần *, nàng lặng lẽ xoay người sang chỗ khác, không dám ngoái đầu nhìn nữa.

(*) ngũ vị tạp trần: 5 vị : chua, cay, mặn, ngọt, đắng.

Mộ Bạch thuê một chiếc thuyền nhỏ kéo Oản Oản với gương mặt vẫn còn vương lệ ngồi xuống cạnh hắn, cũng không buông chèo mà chỉ đơn giản để cho thuyền trôi theo nước gợn phiêu lãng trên mặt hồ. Nàng giống như con mèo nhỏ ủ rũ mệt mỏi cuộn tròn trong lòng hắn, lặng lẽ cùng hắn ngắm nhìn cảnh sắc hồ Mặc Nhân.

Oản Oản bỗng nhiên nhớ tới câu nói kia của hân “Nếu nàng chết , ta cũng tuyệt không rời bỏ nàng” khuôn mặt nhỏ nhắn phút chốc phấp hồng, vãn về góc áo ngại ngừng liếc nhìn hân, rung động lúc ban đầu đã qua, giờ phút này nàng lại cảm thấy thật ngọt ngào.

Nàng không thể không lý giải được vì sao hân nguyện ý cùng nàng đồng sinh cộng tử, nàng cũng không thể lý giải được vì sao hiện tại bản thân không còn so đo chuyện hân yêu nàng nhiều hay ít

Oản Oản ngẩng đầu lên, chỉ có thể nhìn thấy cằm hân. Mắt thấy chiếc cằm đang từ từ tiến lại gần, khóe miệng vẽ lên một đường cong, nàng vươn người lên cắn một miếng vào chiếc cằm kêu gọi của hân. Mộ Bạch thấy cằm nhô lên một cái khẽ nhủ mảy cúi đầu nhìn xuống, thấy nàng đang trưng ra vẻ mặt đắc ý, ánh mắt sáng ngời, mấy giọt nước mắt trong suốt vẫn còn đọng lại trên hàng mi cong vút. Hân mỉm cười, dịu dàng hôn lên đôi mắt nàng, thì thầm vào tai nàng: “Sao tự nhiên lại biến thành con cún con cắn loạn rồi.”

Sắc mặt Oản Oản phấp hồng, nàng không trả lời, lại rúc đầu vào trong lòng hân. Hân chỉ cười ôm lấy nàng cũng không nói gì thêm. Chốc chốc lại cúi hôn lên mái tóc đen mềm mại, bàn tay hân đặt ở thắt lưng nàng nhẹ nhàng ve vuốt.

Một lúc lâu sau, Oản Oản ngẩng đầu lên hỏi: “Sur phụ, người nói xem có phải là sur đồ thì không thể thân mật ở bên nhau hay không?”

Hân mỉm cười cốc nhẹ lên trán nàng: “Điều đó chẳng lẽ đến giờ người mới biết hay sao?”

Tô Oản Oản bĩu môi, cũng phải, thời hiện đại thầy trò có tình cảm với nhau còn phải chịu bao búa rìu dư luận, huống chi cổ đại bảo thủ chuyện sư đồ luyện ái để thiên hạ phát hiện thì sống không bằng chết. Cứ nhìn gương Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ người ta, thật lắm bị thảm mà.

“Ta đây không làm đồ đệ của chàng nữa”

“Nàng nói không làm liền có thể không làm sao?” Mộ Bạch mỉm cười nhìn đồ đệ ngốc nghếch dễ thương của mình.

Cũng phải, thanh danh bọn họ bay cao như vậy, không chỉ toàn bộ Lạc thành mà toàn thiên hạ đều biết bọn họ là quan hệ sư đồ.

“Vậy thì vậy thì phải làm sao bây giờ?” Oản Oản cắn cắn môi, mảy nhủ lại, ngón tay vô thức vo viên góc áo

“Nàng nói xem?” Mộ Bạch vừa nói vừa bình thân vuốt tóc Oản Oản, giống như không hề tâm lắng đến câu chuyện

Oản Oản bắt đầu bực mình vì cái bộ dáng “ chuyện không liên quan đến ta” của hân, loại chuyện này xưa nay không phải đều do nam nhân lo lắng tìm cách giải quyết hay sao?

Được rồi, Tô Oản Oản bỗng nhiên đứng bật dậy, ánh mắt kiên quyết chiếu thẳng vào Mộ bạch, giọng nói chất chứa khí thế hùng hục:

“Ta sẽ ở chung một chỗ với chàng, nếu ai không phục thì có gan đến đây một đấu một với ta!”

Hân bật cười.

“Ai nha, Tô công tử, thật là khéo mà, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Bên cạnh chiếc thuyền nhỏ của bọn họ đột nhiên xuất hiện thêm một chiếc thuyền hoa, Tô Oản Oản mới đầu còn không biết vị nữ tử đang nói chuyện kia là ai, đôi môi nàng cong lên một vẻ oán giận hướng tới Tô Mộ Bạch, vừa mới cùng nàng nói chuyện tình cảm bây giờ lại xuất hiện ngay một nữ nhân khác, còn có loạn thất bát tao xuất hiện hân không biết xấu hổ sao.

“E rằng chẳng phải là trùng hợp, phải không Cẩm Sát cô nương?” Hân cười cười.

“Cẩm Sát?” Tô Oản Oản quay phắt lại, mở to hai mắt quan sát nữ tử đang đứng dựa mạn thuyền , tuy rằng nàng sớm biết Cẩm Sát cũng là một nữ tử thanh tú ưa nhìn nhưng dù như thế nào cũng không thể liên tưởng nàng với mỹ nhân kiều sa này. Cẩm Sát ăn vận giống như các mỹ nữ trong lầu xanh ven hồ, trên người nàng là tầng tầng sa y mỏng manh, chỉ một làn gió nhẹ thổi qua đã lộ ra làn da trắng nõn mịn màng. Ấn tượng nhất vẫn là gương mặt của nàng, chỉ cần một chút công phu trang điểm đã biến thành một đóa hoa đào kiều diễm nhất.

Sức hấp dẫn của sư phụ nàng thật sự là lớn, có thể khiến cho nữ nhân mới một khắc trước vẫn là một tiểu giai nhân thanh tú lập tức biến thành đại mỹ nhân kiều diễm động lòng người. Dù vậy thâm tâm nàng vẫn ưa một Cẩm Sát mặc nam trang hơn, phong thái linh hoạt phóng khoáng hơn.

“Chắc chắc, Tô Oản Oản sư phụ của nàng thật có duyên với nữ nhân a, có lẽ sẽ rất nhanh cưới một vị sư mẫu trở về gặp nàng thôi.” Ôn Nam Thế Một thân hồng y phiêu phiêu từ trong khoang thuyền bước ra, trên mặt mang theo ý cười giễu cợt.

“Ôn đại nhân, ngài thật nhân rồi đó nha, có muốn ta giúp ngài giới thiệu cho dân chúng Lạc thành biết thêm về lai lịch vị Tri Phủ phu nhân không?” Tô Oản Oản nói.

“Không dám làm phiền nàng đâu, Tô tiểu thư.”

“Không phiền không phiền, ngài là Tri phủ đại nhân của Lạc thành, người vui thì mọi người cũng đều được vui vẻ cả.”

Cẩm Sát thấy Tô Oản Oản cùng Ôn Nam Thế lời qua lời lại rất náo nhiệt, nàng thừa cơ hướng Tô Mộ Bạch buông lời nịnh nọt :

“Ta nghe nói Tô công tử từ nhỏ đã ra ngoài học võ, nay trở về mới một thời gian đã phát triển thêm việc buôn bán cho Tô gia, lại nghe nói thi từ ca phú đều không làm khó được công tử. Tô công tử.....”

“Kỳ thật sư phụ nhà ta thật ra cũng không tốt lắm, hần hần hần.. hần không thích tắm rửa!”

Tô Oản Oản nhìn Cẩm Sát ánh mắt sáng ngời giống như con sói đang rất đói bụng, hận không thể một miếng đem Tô Mộ Bạch nuốt vào.

“Thế thì có làm sao!” ánh mắt Cẩm Sát vẫn dán chặt lên khuôn mặt tuấn mỹ kia, hờ hững trả lời

“Sư phụ ta hần.. hần ngoáy mũi xong không rửa tay liền bốc ăn luôn”

“Cái đó cũng không có gì nghiêm trọng, sửa đi là được rồi!”

Cẩm Sát cứ thế du diêm bất tiến (thành ngữ : nước đổ đầu vịt), Tô Oản Oản đành phải xuất tuyệt chiêu, nàng ra vẻ thần bí nhìn Cẩm Sát một cái, hạ giọng nói:“Ta nói nhỏ cho người biết, thật ra sư phụ ta hần... là đoạn tụ *.....”

(*) câu này đầy đủ là đoạn tụ chi phích : tình yêu cất áo điển tích về tình yêu đồng giới của một vị vua Trung Quốc. ý chỉ ấy là sư phụ nhà chị e hèm có vấn đề ...

Vừa dứt lời, lỗ tai nàng liền bị kéo ngược lên, tiếp đó một giọng nam trầm ấm khẽ gần vào tai nàng “Sư phụ người vẫn còn ở đây đấy”

“A a đau quá!” Nàng oán giận kêu “Ta là vì tốt cho người thôi, vạn nhất người bị lang sói đói khát tấn công thì làm sao bây giờ?”

“Ha ha ha.....” Ôn Nam Thế ở bên cạnh cười to “Không hổ là Tô Oản Oản, hình dung rất chuẩn xác. Tô Mộ Bạch, người giống hệt như là tiểu bạch thỏ được bảo vệ vậy ha ha.”

Phút chốc, trong không khí tràn ngập một cỗ hương vị nguy hiểm. Tô Oản Oản cảm giác được trên đầu hơi hơi lay động, kế tiếp nháy mắt liền nhìn thấy chiếc quạt giấy trên tay Ôn Nam Thế vỡ tan thành hai đoạn, ở trên cột buồm phía sau hần, rõ ràng là chiếc trâm cài tóc trên đầu Tô Oản Oản.

Tô Mộ Bạch nhướng mắt, vành môi nhếch lên một cái, đoạn đem Oản Oản ôm vào lòng mình. Sư phụ nàng không phải là tiểu bạch thỏ mà chính một con hồ ly đội lốt thỏ thì có

“Nhìn coi, sư phụ nhà ta hần rất nguy hiểm đó.” Nàng vẫn không quên hướng Cẩm Sát cảnh báo.

“Thực xin lỗi Ôn đại nhân, thầy trò hai người chúng tôi không thích bị quấy rầy, xin các vị cứ tự nhiên.” Tô Mộ Bạch ôn hòa nói, một tay cầm lấy cây sào trúc tùy tiện chống đỡ hai bên, thuyền nhỏ lập tức tách khỏi thuyền hoa chậm rãi tiến ra xa.

Hần kéo nàng trở lại khoang thuyền, mi hơi hơi nhíu lại “Hừ, lúc nãy nàng nói ta cái gì mà không tắm rửa, cái gì mà dùng tay lấy hí mũi ăn?”

“à à, chuyện đó.....” Nàng ngắc ngứ muốn chuyển đề tài khác

Hần đột nhiên xông tới khế cán nhẹ vành tai của nàng, sau đó càng lúc càng dụng lực.

Nàng kinh hô: “Sư phụ, người làm người ta đau quá à!”

Ở trên thuyền hoa Ôn Nam Thế thỉnh linh nghe được một tiếng rên này, tâm không khỏi run lên, trên mặt biểu tình nháy mắt ngưng đọng. Cẩm Sát cũng không khá hơn là mấy, vẻ mặt đầy sắc bị phần.

Trên Thuyền nhỏ Tô Oản Oản bị cắn đau quá, muốn đẩy Tô Mộ Bạch ra, cũng không ngờ được dưới chân bị vướng nên ngã đè lên hần. Ở phía sau, thuyền nhỏ theo nước gợn chậm rãi xoay chuyển thân thuyền, vừa vặn làm cho người trên thuyền hoa nhìn xuyên thẳng vào quang cảnh bên trong khoang thuyền, tất cả đều thấy rõ mồn một không sót tí nào.....

Trong Thuyền nhỏ, Tô Mộ Bạch hơi lớn giọng để thuyền hoa nghe thấy “Vẫn còn là ban ngày mà, nàng đã sớm nhiệt tình như vậy, xem ra đêm qua rất vừa lòng.”

Trên Thuyền hoa, một nam một nữ đứng ở mũi thuyền, tay xiết chặt thành nắm đấm nghiến răng nghiến lợi trăn trối nhìn

“Tô Mộ Bạch!”

“Tô Oản Oản!”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Theo Ta Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: chương 11

Trong thời gian từ đó đến nay, Tô Oản Oản chữa bệnh cho Tô Bắc Lăng luôn làm cho hắn bệnh tình tiến triển rồi lại như cũ, khi thì tốt khi thì xấu đi. Chờ nàng cảm thấy chơi đã phát chán mới thu tay lại làm cho hắn khá lên.

Hôm nay, nàng ngồi ở trước giường của Tô Bắc Lăng bắt mạch cho hắn, còn làm ra vẻ khép hờ hai mắt lại. nhị phu nhân đứng ở một bên nhìn tâm tư đầy bối rối, nhưng cũng không có cách nào đành phải trông mong vào Tô Oản Oản, chỉ cầu trời khấn phật nàng có thể nói ra được những lời khiến cho người ta được yên tâm.

Những ngày vừa qua thật chẳng dễ dàng với bà một chút nào, không nói đến ngày ngày đêm đêm lo lắng cho nhi tử có lưu lại gốc rễ bệnh tình gì hay không. Chỉ cần thấy Tô Oản Oản tâm tình của bà đã đủ phức tạp. Một bên sợ hãi nàng có thể làm ra cái quỷ kế gì, nhưng mà lại không thể không dựa vào nàng để cứu người. Đối với nàng vừa không thể đánh cũng không thể mắng, ngay cả câu oán giận trong lời nói cũng không dám có.

Bà đường đường là nhị phu nhân của Tô gia đã khi nào chịu quá ủy khuất như vậy, huống hồ, bà từ trước tới nay đều không thích Tô Oản Oản.

Tô Oản Oản buông tay Tô Bắc Lăng, hắng hắng cổ họng nói: “Nhị thiếu gia bệnh tình đã bớt lo ngại. Chỉ là.....” Nàng ra vẻ thần bí dừng một chút, “Chỉ là sau này có một số việc phải chú ý một chút. Ví dụ như, ít gần nữ sắc, ít uống rượu, ít ăn thức ăn nhiều dầu mỡ, kị cay độc, những thứ đại bổ gì đó cũng không được dùng bởi sẽ phản dụng. Bình thường nên tránh kích động, bảo trì tâm tình thanh thản, tóm lại cần phải tĩnh dưỡng.”

“Cái gì, thế này là thế nào ?!” Tô Bắc Lăng đang nằm trên giường vội kêu lên, đối với Tô Oản Oản có vẻ phẫn nộ.

“Vi sao lại không được, bằng không ngươi cứ thử xem, đến lúc đó bệnh tình tái phát ta cũng mặc kệ, hay là ngươi đi tìm người giỏi hơn đi. Ngươi cũng không ngăn lại Liễu Nhược Ly người ta vì sao phải đem ngươi đưa vào chỗ chết, nàng ta tự nhiên là sẽ biết đối chứng kê đơn.” Nàng cười.

“Tô Oản Oản, ngươi là không phải có ý chinh nhị ca ta, nào đâu có nhiều quy củ như vậy?!” Tô Mộ Tuyết hướng nàng trừng mắt, từ ngày vị Tô đại tiểu thư này trước bị Ôn Nam Thế không thèm đếm xỉa sau lại bị cả một xe cá muối coi trọng, nàng đối với Tô Oản Oản hận cao thêm một bậc.

Kỳ thật lý trí nói nàng thật sự thực vô tội, chẳng qua vui sướng khi người gặp họa chút thôi.

“A, như vậy ngươi cứ để cho nhị ca ngươi không cần tuân thủ quy củ gì đó, sau này có xảy ra chuyện gì cũng đừng đến cầu xin ta.” Nàng cười như cũ.

“Ta sẽ sẽ chăm sóc tốt cho hắn, không cho hắn phạm vào những điều trên.” Vẫn im lặng đứng thẳng ở một bên nhị thiếu nữ đột nhiên lên tiếng, bà nhìn Tô Oản Oản trong ánh mắt tựa hồ có thâm ý khác.

Nhớ tới đêm đó nhị thiếu nữ có vẻ dị thường, Tô Oản Oản nhìn bà có chút suy nghĩ, nhưng cũng cảm thấy không có điều gì khả nghi cả bèn nhún vai bước ra cửa phòng, đi tới cửa còn nghe được Tô Bắc Lăng khóc thét. Nàng khẽ nhếch miệng, kẻ luôn trầm mê trong tù túng Tô nhị thiếu gia không thể ăn chơi đàng điếm nữa thật là một sự tra tấn!

Lập tức, nàng lại hạ đôi mắt. Lúc ở Kiếp trước có biết bao nhiêu khát vọng bản thân mình có thể có người thân thích, nhưng vẫn chỉ là hy vọng xa vời mà thôi, duy nhất xem như người thân chỉ có viện trưởng cô nhi viện. Nàng biết người nhà có bao nhiêu sao quan trọng, cho nên thời điểm mới tới tô phủ cho dù cho dù nhóm người trong nhà hắn đối xử với nàng như thế nào nàng cũng không dám phản kháng cái gì.

Bởi vì bọn họ là thân nhân của người quan trọng nhất với nàng, làm sao nàng có thể làm hại họ. Chỉ là, chậm rãi mới phát hiện người thân như vậy e rằng có cũng như không, nhưng vẫn còn tốt hơn so cái gọi là người nhà của nàng ở kiếp trước.

“Tiểu thư.” Tiểu Hà đi qua trước mặt nàng khẽ cúi đầu vấn an, từ lần trước sau khi nhìn thấy Tô Oản Oản như thế nào đem Liễu Nhược Ly bức đến đường cùng, nàng liền an phận không ít.

“A thì ra là Tiểu Hà, đã lâu không thấy ngươi. Ta vụng trộm nói cho ngươi biết, nhị thiếu gia hắn không thể gần nữ sắc, cho nên, ài, gần đây ngươi sẽ phải cô đơn đấy.....” Nàng có ý than thở, nhìn thấy Tiểu Hà nháy mắt khuôn mặt cứng ngắc tâm tình liền tốt lên không ít, nàng khẽ cười rồi chuồn ra khỏi Tô phủ đi chơi mất.

Kỳ thật nàng đêm đó dụ dỗ Tô Mộ Bạch vẫn là có điểm tác dụng, bởi vì khi nàng run rẩy mặc y phục của mình xuất hiện ở trước mặt hắn, hắn chỉ là tà tà nhìn nàng liếc mắt một cái rồi không nói gì thêm. Vì thế Tô Oản Oản liền mạnh dạn, tận tình bắt đầu tự do thỏa thích mặc y phục rực rỡ.

Không bao giờ phải mặc tới trang phục tiểu nhị kia nữa, nàng ngắm nghía y phục của bản thân cảm thấy hết sức xinh đẹp. Bởi vậy, nàng có chút tưởng niệm thiên hạ thứ nhất từ lâu, từ sau khi không còn làm “Tam bối” nữa, Tô Oản Oản còn chưa một lần tới đây. Nói nghỉ như vậy đến, nàng đột nhiên không tới làm việc còn chưa cùng chương quây nói chuyện qua.

Chính là vừa bước tới cửa, liền nghe thấy tiếng chuông quây quát tháo: “Ngươi là thần tiên à, buôn bán không cần bạc hã, tiền công tháng này cắt !”

Mắng xong kẻ dưới hắn vừa hay xoay người lại, lại nhìn thấy người vừa bước vào là Tô Oản Oản ánh mắt “Tạch” một cái sáng bừng lên, nhanh chóng thay vào đó là vẻ mặt tươi cười nịnh nọt nói: “Ồi chào, Tô tiểu thư ngài tới rồi, đến đây đến đây, ngồi xuống, ngồi xuống. Muốn ăn cái gì uống cái gì, ngài sai bảo để tiểu nhân cho mang tới.”

Tô Oản Oản nhìn đến chương quây sắc mặt biến đổi nhanh chóng, lập tức hiểu được là vì hắn biết nàng là có thể ở bên cạnh Tô Mộ Bạch nói này nói nọ, trên mặt không khỏi hoan hỉ, hai tròng mắt lộ vẻ một bộ tiểu nhân đắc ý cười.

Nàng tìm chỗ ngồi xuống, vỗ vỗ cái bàn ý bảo chường quày đem rượu và thức ăn ngon đều lấy đến. Nhớ lại thời điểm ngày đó nàng ở chỗ này làm ăn rất phát đạt, ai, nếu nàng ăn cơm thời điểm cũng có cái mỹ nam làm bạn nên thật tốt a.

Uống một chút rượu, ăn một chút điểm tâm, một bên còn muốn nếu được như trước kia thì thật là tốt mà, nàng cùng sư phụ nhà nàng cả ngày nhàn đến phát hoảng, không giống bây giờ muốn gặp mặt cũng rất khó khăn.

Quả thật, bạn trai là kẻ có tiền cũng không dễ dàng chút nào.

Tô Oản Oản đang cố gắng bồi dưỡng cảm xúc sâu bi của nàng, phía bên kia lại có đám người trò chuyện với nhau rất rôm rả, toàn bộ từ lâu sợ là có thể nghe được hết âm thanh của bọn họ. Bọn họ đàm luận chính là chuyện xấu hổ của vị Lâm gia tiểu thư ở hồ Mặc Nhân, rõ ràng chỉ là tin vicia hê, lại thuyết minh còn hay hơn cả so với Tô Oản Oản là người được chứng kiến từ đầu đến cuối hơn nữa còn tham dự vào, khiến nàng nghe xong cũng cảm thấy rất phấn khích.

Nói nói nói, bọn họ nói về thân thể của Lâm Nhục Sơ.

“Này tam tiểu thư Lâm gia cũng thật là người đáng thương, nói thật muốn trách cũng phải trách nương của nàng ấy. Một quả phụ theo một đứa nhỏ gả vào nhà kẻ có tiền này không phải là đi rước họa vào thân sao! Nữ nhân ở Lâm gia à, ta ở trong Tô gia kia cũng hiểu được vài phần, người người cũng chẳng tốt đẹp gì, còn không đem mẹ con bọn họ ăn ngay cả xương cốt cũng không còn mới là lạ?”

“Không phải chứ, nương nàng không may đã sớm qua đời, lưu lại nàng một thân một mình. Chị họ của cháu gái của bà cô thứ ba nhà tôi làm tại Lâm gia nói, nói là tam tiểu thư này là người rất tốt, chỉ là thường thường chịu sự khi dễ của hai vị tỷ tỷ, chịu ủy khuất cũng không dám hé răng nửa lời.”

“Nàng ấy nương thì mất sớm, cha cũng không phải thân sinh, lên tiếng cũng không có người để ý nàng mà. Ngay cả nha hoàn cũng khi dễ nàng, này hai vị tiểu thư của Lâm gia thấy nàng thì còn gọi nàng là con hoang đấy.”

“Ta thấy, nhanh chóng gả ra bên ngoài thì tốt hơn!”

Đúng lúc này, Lâm Nhục Sơ lần đầu bước chân vào cửa tửu lâu, có người nhanh mắt nhìn thấy liền ra hiệu cho tất cả mọi người đang bàn tán im lặng. Tô Oản Oản nâng mâu hướng Lâm Nhục Sơ nhìn tới, thấy nàng chỉ lạnh nhạt thong dong cười cười, nhưng cũng không che dấu nổi nỗi cô đơn trong đáy mắt, nàng vẫn giữ phong thái như cũ hướng Tô Oản Oản đi tới.

“Nghe nói tiểu thư là người của Tô gia quý phủ, bản thân hẳn là đáng môn nói lời cảm tạ cũng không ngờ lại gặp ở nơi này, coi như là hữu duyên, tiểu nữ xin có lời cảm tạ.”

Tô Oản Oản nhanh chóng xua tay, “Ách, chuyện đó, không có gì đâu, dù sao ta vốn không quen nhìn những chuyện như vậy mà thôi.” Nàng lại nhìn đến nha hoàn đi theo Lâm Nhục Sơ bên người có một cái tay nải, liền hỏi: “Nàng đây là muốn.....”

Nàng thấp mâu cười cười, “Từ sau ngày ấy trong nhà không thể ở được nữa, ta tìm có lẽ muốn đi đi ra ngoài ở lại mấy ngày.”

“Hay là tới ở nhà của ta đi!”

Tô Oản Oản thốt ra, mà nói xong nhanh chóng có chút hối hận, Chưa nói đến Tô phủ không phải nhà nàng, huống chi tô phủ so với Lâm gia cũng không khá hơn là mấy. Nhưng mà, nàng đã lỡ mở miệng mất rồi.....

“Chuyện này thật là ngại.”

“Không có việc gì không có việc gì, dù sao Ý Hà cư của ta còn rất nhiều phòng trống, chỉ là ở lại mấy ngày thôi, coi như là làm khách.” Nàng cũng chỉ khách sáo nói.

“Đa tạ Tô tiểu thư rất nhiều.” Lâm Nhục Sơ cảm kích hướng nàng cười cười, chỉ là ý cười như vậy mang theo một chút hương vị đạt được ý đồ.

Tô Oản Oản mang theo Lâm Nhục Sơ hỏi Tô phủ, nghĩ rằng dù sao cũng đã đáp ứng người ta lại chẳng thay đổi được gì nữa liền mở rộng tấm lòng, vui vẻ vì Lâm Nhục Sơ mà thu xếp mọi thứ, an bài cho nàng ấy một phòng ở ngay bên cạnh phòng mình, tất cả đồ dùng đều giống như của nàng. Mang nàng ấy ra ra vào vào, trên mặt lại mang theo nét tươi cười phấn khích.

Mang nàng ấy tới chỗ đại thức phòng bếp, mang nàng ấy đi dạo chơi khắp Tô phủ, thời điểm gặp được Tô Mộ Tuyết còn đấu võ mồm hai câu. Cho đến khi chạng vạng tối nàng thoáng hơi có chút khẩn trương, dù sao, Lâm Nhục Sơ ở nơi này còn chưa được sự đồng ý của ai cả.

Bản thân sư phụ nàng không thích cùng quá nhiều người ở chung một chỗ, càng không nói là người chẳng có quan hệ gì cả. Tuy rằng Tô phủ rộng lớn như vậy, vài người tùy tiện tiến vào cũng như không, nhưng là Lâm Nhục Sơ ra về là tùy tiện tiến vào chỉ cần ở yên một chỗ cũng khiến người ta chú ý. Huống hồ, Tô Mộ Bạch là người thận trọng kỹ tính, nếu một người lạ tiến vào Tô phủ chẳng một chút cảm xúc cũng không có, như vậy sẽ không phải là Tô Mộ Bạch.

Cơm chiều nàng là cùng Lâm Nhục Sơ ăn ở trong đình nghỉ mát của Ý Hà cư, sau khi cơm nước xong nàng rón ra rón rén đi tìm Tô Mộ Bạch. Rón ra rón rén nửa ngày nàng bỗng nhiên cảm thấy không thích hợp, lập tức thẳng sống lưng mà bước đi, nàng cũng không phải kẻ trộm, rón ra rón rén cái quái gì cơ chứ.

Được rồi, quả thật là nàng đang chột dạ.

Đạo quanh khắp Tô phủ, cuối cùng ở trên đỉnh hòn giả sơn thấy được hấn, một thân y phục trắng ngà, tóc dài buông tự nhiên, tùy ý bay lượn trong bóng đêm, trong tay còn cầm một hũ rượu hoa đào. Ánh trăng thanh nhã, từ sắc liêu nhân.

Cảnh tượng đẹp mắt như vậy tại sao nàng lại tới muộn cơ chứ, người và cỏ cây trên đỉnh hòn giả sơn hòa quện vào với nhau. ....

Kéo suy nghĩ kéo trở về, nàng ngồi xuống bên cạnh Tô Mộ Bạch. Tô Oản Oản nắm lấy góc áo của hấn nắm vào rồi lại bỏ ra, kéo lâu như vậy vẫn là không có cách nào mở miệng. Gió đêm thổi nhẹ nhàng, đem phiền muộn của nàng đều thổi tới đây.

Hấn nhìn nàng bộ dạng ấp a ấp úng, liếc mắt với nàng một cái, nói “Là ai cho phép nàng để cho người lạ vào phủ?”

“A, kia cái này, chỉ ở vài ngày thôi. ....”

“Hừ, khi nào thì học được thói tiền trạm hậu tấu vậy?”

“Chuyện này. ....”

“Được.”

“Hả?”

“Ta nói được.” Hấn cười.

“Như vậy là chàng đáp ứng rồi?!” Nàng vui sướng kinh hô, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn thần thái sáng láng nhìn hấn.

“Nếu nàng hỏi lại lần nữa ta liền đổi ý.”

Nàng lập tức che miệng lại, hai mắt lại như trước sáng rực nhìn hấn, ánh mắt long lanh, nàng bắt gặp dụi đầu vào trong lòng hấn.

Bóng đêm, thật sự là quá mỹ diệu!

Hấn cúi đầu khẽ vuốt mái tóc của nàng, có lẽ ngay cả bản thân cũng không phát hiện, ánh mắt của hấn ôn nhu như nước nhưng lại mang theo một tia đau thương.

Là vì cảm thấy hoàn cảnh của Lâm Nhược Sơ tương tự mình, nàng mới tốt với người ta như vậy sao. Đây là lần đầu tiên hấn thấy nàng như vậy, ngoại trừ hấn ra, nàng chưa bao giờ đối với ai nhiệt tình quan tâm như thế.

Cách Trung thu không xa, ánh trăng đã rất tròn, màu vàng chanh chiếu xuống khiến người ta chỉ muốn một ngum mà nuốt vào. Tô Oản Oản rúc ở trong lòng hấn, ngẩng đầu ngắm trăng, gió mát hiu hiu, có hương rượu thơm ngát ở bên khiến trong lòng nàng say ngây ngất. Phảng phất lại nhớ tới những ngày trước kia xông pha giang hồ, nói đến kỳ thật cũng chỉ là du sơn ngoạn thủy khắp nơi, gặp ai không thích liền đánh hai ba quyền để phát tiết tâm tình.

Nhưng cuộc sống kia, thật là khoan khoái dễ chịu!

Không phải nàng không hoài niệm, thế nhưng chỉ cần có hấn ở bên cạnh, chỗ nào cũng đều tốt cả.

Nửa bình rượu hoa đào đều chui vào trong bụng Tô Oản Oản, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi phỉm hồng, ánh mắt vẫn còn tinh nhanh. Nhưng mà nàng lại mặt dày mày dạn dám đòi hấn công nàng quay về, còn chủ động trèo lên lưng hấn nữa chứ.

Hấn đành phải công nàng hướng Ý Hà đi tới, từng bước từng bước một chậm rãi.

Lúc sắp sửa vào nhà lại gặp được Lâm Nhược Sơ, nàng ta một mình đứng ở bên hồ sen nhìn những đóa sen sắp sửa héo tàn, vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng tịch liêu. Nhìn thấy Tô Mộ Bạch công Tô Oản Oản, hai người ánh mắt vô cùng thân thiết không khỏi nao nao, lập tức hé ra nụ cười yếu ớt đến chào hỏi: “Nhược Sơ mạo muội quấy rầy, vẫn còn chưa thỉnh Tam công tử thứ lỗi.”

“Lâm tiểu thư khách khí, nhà ta cũng khá rộng, Lâm tiểu thư đến đây vừa hay có thể theo giúp Oản Oản nhà ta.”

Tô Oản Oản ra sức nhin cười, nhưng vẫn không nhin được “Xi” Một tiếng vui vẻ. Hấn hơi hơi quay đầu hỏi nàng cười cái gì. Nàng không đáp, chính là lắc đầu cười ngọt ngào, đem mặt đầu sau lưng hấn.

Hấn nói, Oản Oản nhà chúng ta, khiến nàng rất cao hứng.

Tô Mộ Bạch khước miệng không khỏi cong lên, hướng Lâm Nhược Sơ gật gật đầu ra hiệu, rồi công nàng đi tiếp.

Lâm Nhược Sơ nhìn theo bóng dáng bọn họ, ý cười trên khóe miệng còn đọng lại một chút. Nếu người trên lưng hấn đòi lại là nàng, thì thật là tốt biết bao. (Sa: mơ đi cưng)

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Theo Ta Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: chương 12

Trong thành Lạc Hà, có rất nhiều người đang truyền tai nhau rằng Tam thiếu gia Tô gia Tô Mộ Bạch cùng với nữ đồ đệ hắn đưa về rất thân thiết. Mọi người tận mắt nhìn thấy bọn họ ban ngày ban mặt ôm ấp, cử chỉ thân mật. Hai chữ cam luyến, cứ thế từ miệng mọi người mà nói ra, lan ra khắp thành Lạc thành.

Đây là việc hệ trọng ra sao chứ, ban đầu chỉ là một ít người rỉ tai nhau, không đầy ba ngày toàn bộ già trẻ trong thành Lạc Hà đều xôn xao về việc này. Chẳng mấy chốc, người làm mưa làm gió trong Lạc Thành lúc đầu Tô Mộ Bạch ngày càng nổi tiếng, mà Tô Oản Oản vốn không được biết đến cũng một lần được nổi tiếng.

Nếu như ở hiện đại, có lẽ nàng còn có thể thừa dịp nổi tiếng mà tham gia từng chương trình giải trí một, kiếm được bọn tiền. Có lẽ còn có người đại diện muốn ký hợp đồng với nàng, công khai hoặc là ngầm làm việc, cứ theo đó lại làm một lần nữa sẽ lại kiếm được một khoản. Có lẽ còn có một rất nhiều người đáng tin tưởng bên nàng, khiến nhiều người chơi với nàng, suy cho cùng thì vẫn không tổn nước bọt.

Nhưng nếu ở cổ đại, nàng lại chính là người đáng khinh, không có đạo đức bị mọi người phi báng.

Tô phủ, Tô Oản Oản phiền muộn ở trong góc nghe hai tiểu nha hoàn giặt quần áo quở trách nàng.

“Tô Oản Oản này, ngay lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta đã không thích rồi.”

“Đúng vậy, nhìn khuôn mặt kia của nàng ta, không có nhan sắc gì, vậy mà lại đi câu dẫn Tam thiếu gia của chúng ta. “

“Tam thiếu gia là nhân vật thần tiên, làm sao lại cùng Tô Oản Oản không biết xấu hổ kia dây dưa chứ, đây không phải cam luyến nha. “

“Ai, ai mà biết được. Dù sao luân đến luân đi cũng đâu tới lượt chúng ta nha, thô sử nha hoàn chúng ta không bị người khác khi dễ là được rồi.”

“Ai, người nói Tam thiếu gia nhà chúng ta về sau làm sao đây ?Bằng tài lực cùng địa vị của Tô gia, muốn dạng mỹ nhân nào mà không được chứ, sao lại có thể cùng đồ đệ của mình...”

“Nghe nói Tô Oản Oản kia có khả năng dùng độc thôi, ta thấy tám phần là nàng ta hạ mê dược với Tam thiếu gia.””Thật quá đáng, nàng ta sao có thể làm như vậy chứ?”

Tô Oản oản bối rối nhìn bộ nhuyển yên sa màu vàng nhạt trong tay nha hoàn kia, là tinh phẩm của Cẩm Tú Phưởng mà nàng thích nhất, xem điệu bộ nàng kia giống như sẽ xé bộ y phục thành hai nửa nha.

Tiểu nha hoàn kia một mặt cầm phần quở trách Tô Oản Oản, một mặt trút tất cả cơn tức lên bộ y phục kia. Hai mắt Tô Oản Oản chăm chú nhìn bộ y phục trong tay nàng, chỉ thấy nhuyển sa kia bị đập, đập, đập nha làm lòng nàng xoắn lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhăn lại, cuối cùng nàng ném một hòn đá nhỏ lên tay nàng ta.

“A” Tiểu nha hoàn bị đau, thả lỏng tay, bộ nhuyển yên sa vàng nhạt đột nhiên nằm ở trong tay Tô Oản Oản đứng trước mặt nàng.

Nàng đau lòng nhìn bộ y phục nói”Ai nha, người mắng chửi người thì mắng chửi người thôi, mắng người cũng đừng giày vò y phục của ta chứ. Nói cho người với người biết nha, cho dù đem người bán tới bán lui, bạc thu được cũng không đủ để trả ta bộ y phục này nha.

“Tô, Tô tiểu thư.....”

Hai tiểu nha hoàn mới vừa này còn nể rất hăng hái như được trút giận, bây giờ ngay cả nói cũng không nói được. Không bàn đến việc mọi người đều biết nàng ta có bản lĩnh dùng độc, chỉ cần thân phận của nàng ta cũng khiến hai thô sử nha hoàn không dám khinh suất.

“Tô tiểu thư, nha hoàn này chẳng qua chỉ là bò đào chua, các nàng lại mới biết người cùng Tam thiếu gia đích thực thương nhau. Người đừng nên đem việc này để trong lòng, đỡ khiến mình khó chịu.” Đúng lúc nghe được mấy lời linh tinh, Lâm Nhược Sơ đi đến chỗ Tô Oản Oản, thản nhiên nói.

“Đúng vậy, từ trước tới nay ta vẫn không để ý lắm.” Nàng vẫn cười đến xán lạn, như vậy lại khiến Lâm Nhược Sơ hơi giật mình, nàng ta cúi đầu, yếu ớt cười:”Đúng vậy, Tô tiểu thư tính tình rất tốt, không suy nghĩ nhiều, vậy mà ta lại lảm nhảm như vậy.”

“Có người nói nơi nào có người nơi ấy có giang hồ, có người tự nhiên cũng có nhân ngôn toái ngữ, quần bọn họ làm gì. Đến lúc đó tâm tình không tốt, ngủ không yên ăn không ngon lại là chuyện của mình.” Nàng vừa nói vừa hung hăng trừng mắt với hai tiểu nha hoàn kia, các nàng sợ tới mức tè ra quần mà chạy, nàng thấy bộ dạng của các nàng ta chỉ thấy buồn cười, xoa eo thon cười đến run rẩy cả người.

“Tô tiểu thư nói cực kì đúng, khó chịu cũng chỉ có mình, người khác cũng không gánh nổi nửa phần.”

Tô Oản oản nhìn lại Lâm Nhựt Sơ

“Cũng không hẳn như vậy, ta thích chó sủa lớn, bọn họ kêu to cũng được thôi, dù sao ta chỉ nghe được tiếng người, những tiếng khác ta đều nghe không hiểu.”

Lâm Nhựt Sơ cười cười, xem ra đã có chút khổ sở. Nàng nói: “Có năng lực như Tô tiểu thư, chỉ sợ không được mấy người.”

Dưới đáy lòng Tô Oản Oản khẽ thờ dài, nhìn Lâm Nhựt Sơ cũng không biết nên nói gì, nàng chưa từng an ủi ai, càng không biết nên an ủi thế nào, đành phải cười cười đi qua.

Thấy nàng ấy đi đã xa, nàng mới thở ta một hơi dài, sau đó ánh mắt nghiêng nghiêng tới một góc nào đó, nói: “Sur phụ, đứng nghe ở góc tường là không đúng.”

Hắn cười đi ra, véo tai nàng nói: “Là nàng nghe trước.”

“Hừ, ta cũng đâu có nghe, ta đang nhìn phong cảnh có được không? Chẳng qua lúc đang ngắm cảnh lại nghe được thanh âm không dễ chịu thôi.”

Hắn chỉ cười cười, cùng nàng nhún người bay lên nóc nhà, sóng vai người cạnh nàng. Một lúc sau, hắn mới mở miệng: “Mới vừa rồi, nói đơn giản như vậy, cũng thật thoải mái nha? Oản oản, nhiều lời đồn như vậy, nàng nghe xong không thấy khó chịu sao?”

Nàng chậm rãi gãi đầu lên vai hắn.

“Sao lại không khó chịu, chẳng qua đã sớm nghĩ đến tình thế ngày hôm nay, chuẩn bị chút tâm lý thôi. Danh tiết cái gì chứ, đều là phù du thôi. Ta chỉ sợ...” Nàng nhìn vào mắt hắn “Sur phụ, ta sợ chàng sẽ hối hận. Chàng đường đường là Tam thiếu gia Tô gia, lại là thiếu hiệp nổi danh trên giang hồ.”

“A, như vậy chúng ta không cần ở cùng một chỗ là được rồi.”

“Cái gì !” Nàng lập tức nhảy dựng lên, hô to: “Không được, danh tiết gì đó chỉ là gió thoảng mây trôi. Ta biết sur phụ chàng phẩm chất thanh cao, nhất định không cùng trình độ với người bình thường, vậy nên sur phụ chàng không nên chấp nệ ánh mắt của mọi người. Tình yêu của chúng ta so với cái gì kia còn thuần khiết, so với cái gì đó còn cao thượng hơn nữa... Dù sao chàng cũng không thể không muốn ta, Dương Quá cùng Tiểu long nữ xa nhau mười sáu năm còn gặp lại nhau, chúng ta lại không bị Hoàng Dung chôn gói, nhất định mỗi ngày đều ở cùng nhau!”

“Dương Quá và Tiểu Long Nữ là ai?”

“Dương Quá và Tiểu Long Nữ chính là cái kia... Sur phụ!” Nàng giận dữ.

Hắn vỗ vỗ khuôn mặt tức giận của nàng: “Cái gì, chúng ta đã ở cùng nhau tám năm, nàng khẩn trương cái gì chứ ?”

Nàng quay đầu đi, tức giận không quan tâm đến hắn.

“Nàng đã sớm liệu trước sẽ có ngày hôm nay, ta sao lại không biết. Nếu đã muốn ở cùng với nàng, tất nhiên sẽ không để những việc như vậy vào mắt.”

Hắn nhìn ra xa, ngữ khí bình thản lại có phần kiên định.

Tô Oản Oản hít hít cái mũi, cúi đầu nói: “Sur phụ, ta muốn khóc.”

“Chịu đựng đi.”

“.....”

Nàng nhăn, Tô phủ lớn như vậy, dù cho nàng có đi đến đâu khi ngoảnh lại cũng rất cao, mọi người thấy đôi mắt nhỏ thông minh của nàng, khỏi phải nói có bao nhiêu khinh miệt có bao nhiêu xem thường. Nàng nhăn, mới không thèm so đo với cổ nhân, tốt xấu gì nàng so với họ cũng còn sống được cả một đời.

Thật ra Tô Oản Oản cũng rất dễ nhăn, sur phụ nói nàng tám năm hành tẩu giang hồ những cái khác không học chỉ có da mặt dày lại học giống y khuôn đúc.

Đúng là nàng đã nhăn, thế nhưng những nữ nhân trong Tô phủ này ngày thường không tìm ra cái gì tiêu khiển lại không nhăn được nha. Nhất là Tô Mộ Tuyết, cảm thấy ghen tị, cuối cùng cũng có một ngày khiến nàng ta hết giận.

Sải từng bước chân kiều ngạo, phía sau còn dẫn theo một nhóm ti nữ, cuối cùng Tô Mộ Tuyết nói: “Khéo quá nhỉ.” Đi đến gần Tô Oản Oản, từ trong mũi phát ra tiếng hừ lạnh: “A, đây không phải vị tiểu thư cam luyện nào đó sao?”

Tô Oản Oản đang ngồi trên ghế ăn bánh trung thu do đại thúc phòng bếp nghiên cứu, bỗng nhiên nghe thấy một câu như thế cái miệng đầy bánh trung thu thiếu chút nữa phun hết ra.

Tiểu thư cam luyện? Từ do Tô Mộ Tuyết nói ra ngày càng thú vị.

“Ai đó không phải là mong ý vào Tô gia phú khả địch quốc của chúng ta để được ở bên cạnh Tam ca đấy chứ. Chưa nói đến việc nhà chúng ta có bao nhiêu bạc, Tam ca ta như vậy cũng ít người có thể bì kịp. Thật đúng là không biết xấu hổ, thấy người sang bắt quàng làm họ, ngay cả cam luyện mà cũng làm được.”

“Cũng đúng thôi!” Đám nha hoàn phía sau Tô Mộ Tuyết đồng thanh nói, trường hợp như vậy, vốn luôn hiệu quả trong hí kịch.

“Ta đã sớm biết người đối với Tam ca cũng không tốt đẹp gì, Tiểu Hà nói người thường nửa đêm không về ta còn không tin. Bây giờ nghĩ lại, người như người có thể làm ra việc gì. Đàn bà con gái mà không tuân thủ phép tắc, ai biết được nửa đêm canh ba người còn có thể đi đâu! Tam ca ta cũng không biết bị cái gì che mắt mà lại có thể coi trong nữ tử như người.”

“Cũng đúng nha!” Đám nha hoàn lại đồng thanh.

Tô Oản Oản vẫn toàn tâm toàn ý ăn bánh trung thu của nàng. Ừm, quả nhiên khó ăn, tuy rằng kiếp trước nàng cũng chưa ăn món gì cao cấp như bánh Trung thu, nhưng mà đại thúc phòng bếp làm quả thật khó ăn. Thức ấy nấu ăn không ngon còn nghiên cứu bánh Trung thu hương vị mới làm gì chứ, nếu cứ tự nhiên để thức ấy làm, điểm tâm của sư phó người ta thì làm sao bây giờ. Nàng thấy vẫn là ngày mai bảo sư phó thử làm bánh Trung thu hương vị mới là được rồi.

“Tô Oản Oản, người không coi ai ra gì ư?” Tô Mộ Tuyết thấy Tô Oản Oản không thèm liếc mình một cái đương nhiên là tức giận.

“Mất ta quá nhỏ, không thấy người.” Nàng tiếp tục ăn mút táo trong bánh trung thu.

“Tô Oản Oản, ta xem người còn có thể kiêu ngạo được mấy ngày. Đừng nói toàn bộ Tô phủ, cho dù là toàn bộ Lạc thành, kể cả quốc đô này cũng không chấp nhận cho đôi sư đồ cam luyện các người!”

Tô Mộ Tuyết khẩu khí kiêu ngạo, trên mặt viết hai chữ thành công.

Ánh mắt Tô Oản Oản như băng, khuôn mặt trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, thoát nhìn cả người toát ra sát khí rất nặng, Tô Mộ Tuyết cùng đám nha hoàn không khỏi lui từng bước, lại nghe thấy nàng nói: “Bánh trung thu này quả thực không phải cho người ăn.”

“Người...” Tô Mộ Tuyết tức giận không nói nên lời, nàng ta rõ ràng trêu chọc mình, lại còn đám nha hoàn phía sau cũng nhìn thấy, nàng đường đường là Tử tiểu thư Tô gia sao lại có thể mất mặt như vậy. Dưới tình thế cấp bách, cuối cùng nàng đưa tay muốn tát Tô Oản Oản một cái.

Tô Oản Oản thấy vậy cũng sững sốt, sau đó liền dễ dàng tránh thoát.

Thiệt là phiền mà, con nhỏ này bị nàng ép đến ngu rồi sao, biết rõ nàng có võ công lại vẫn muốn tát nàng.

“Tô Oản Oản, người căn bản là không xứng đáng ở lại Tô gia, chỉ biết liên lụy đến Tam ca, làm bại hoại thanh danh Tô gia ta. Nếu việc làm ăn của Tô gia ta vì người mà tổn hại thì người cứ chờ đấy.”

Ánh mắt Tô Mộ Tuyết có chút bối rối, đành dùng thanh âm kiêu ngạo để che dấu. Nàng không phải không kiêng kị bản lĩnh của Tô Oản Oản, nhưng cũng xem thường, lại càng không hiểu một nữ tử chỉ có chút tài sắc trong giang hồ như nàng sao có thể khiến đường đường là Tô Mộ Bạch lại làm ra những chuyện như vậy, ngay cả Ôn Nam Thế cũng ái mộ nàng.

Vậy mà Tô Oản Oản lại ngoáy tai, ngáp một cái, lời nào khó nghe thì cứ xem như gió thoảng bên tai là được rồi. Cứ để nó thôi đi, trăm ngàn lần đừng trả lời, nói không đúng lại khiến người ta hưng phấn.

“Thật ra ta muốn xem Tam ca sẽ thích người bao lâu, đến lúc không có hán thì người cái gì cũng không có.” Tô Mộ Tuyết không biết làm gì Tô Oản Oản đành ném lại một câu rồi bỏ đi.

Nhưng đúng câu cuối cùng này lại khiến nàng thu lại nụ cười, ngồi trên ghế đá hai mắt nhìn xa xăm.

Nàng không thể nào tưởng tượng được khi mình rời xa hán sẽ như thế nào, rất đau đớn. Nàng không có hán, có lẽ nàng cũng sẽ chẳng ra gì.

“Được lắm, Tô Oản Oản người vốn là người không tuân theo luân thường đạo lý, lại tránh bên trong Tô phủ, không dám xuất hiện trên phố sợ bị người ta ném trứng thối thì sao được coi là giang hồ nhân sĩ?”

Nàng lập tức nhảy dựng lên quát: “Ta ngu sao mà đi trên phố, ai nói giang hồ nhân sĩ không bị ném trứng thối.”

“À, xem ra không ngốc nha!” Ôn Nam Thế vò tóc nàng một cái, ngồi xuống đối diện nàng, trên mặt lộ vẻ tươi cười yêu nghiệt nhưng đáy mắt lại không mỉm cười.

“Ta vốn không có ngốc!” Nàng trừng hán “Sao người lại tới đây?”

“Bỏ đại nhân đến đây, đáng ra người phải vinh hạnh chứ, còn không bung trả ra đây hầu hạ ta.”

Nàng khinh thường: “Thực ra ta vẫn luôn nghi ngờ không biết người có gian dối trong khi thì không, căn bản là bộ dạng của một kẻ ít học nha.”

Hắn dùng đôi mắt hoa đào trừng nàng: “Ngươi mới là ngực lớn ngu ngốc.”

“Ha, nếu không chúng ta so tài là được rồi.”

“Hừ, ta đường đường là Trạng Nguyên sao lại sợ tên điều dân nhỏ bé không tri thức như ngươi chứ ” Hắn hất cằm

“Được, chúng ta mỗi người hỏi một câu, xem ai không đáp được.” Tô Oản Oản cười gian nói: “Ta hỏi trước. Khụ, nếu ta và sư phụ ta đã thành hôn thì vì sao còn muốn vụng trộm gặp mặt nhau?”

Ôn Nam Thế vẻ mặt khinh thường nói: “Tám phần là ngươi cùng hắn đều không chịu nổi cô đơn, vụng trộm gặp nhau. Chắc chắn, sắc tâm không đổi.”

Tô Oản Oản vẻ mặt phiền muộn, vì sao hắn lại đoán được chứ... Sớm biết vậy đã không nói chuyện của mình với sư phụ. Trước đây lúc nàng cùng hắn cân não, hắn đều bị nàng lừa dối.

Nhưng mà trèo tường mới là vương đạo nha!

Nàng cười gian suy nghĩ, lại sợ bị Ôn Nam Thế nhìn ra cái gì, sờ sờ mũi, nói: “Được rồi, đến ngươi hỏi.”

Hắn nhìn nàng cũng cười hết sức gian trá, nào có bộ dạng của một Tri phủ đại nhân, nhìn thấy Tô Oản Oản trong lòng có chút tức giận, bỗng nhiên hắn thu lại ý cười, nhìn đi nơi khác thân nhiên hỏi: “Vì sao lại là hắn?”

Nàng cứng đờ, sau đó tiếp tục cười ngây ngô nói: “Ngươi nói cái gì vậy, ta nghe không hiểu, đường đường là Trạng Nguyên sao lại hỏi vấn đề thối nát như vậy?”

“Tô Oản Oản!” Hắn tức giận gầm nhẹ

Nàng đành thu lại nụ cười, cúi đầu nói: “Chỉ có thể là hắn.”

Ôn Nam Thế nhìn mắt nàng, một chút bi thương bên môi hắn nhếch lên. “Ta kém hắn ở chỗ nào?”

“Có lẽ là thời gian, ta gặp hắn trước, lại ở cùng hắn những tám năm. Có lẽ hắn đối với ta rất tốt, ngươi cũng biết hắn vì ta mà xóa bỏ toàn bộ Thanh Long bang. Không biết, có lẽ, chỉ bởi vì là hắn thôi.” Nàng cười cười.

Trong mắt hắn hiện lên vẻ khiếp sợ, hắn biết Tô Mộ Bạch chính là Diệp thiếu hiệp nổi danh trên giang hồ. Hắn cũng biết hắn ta đơn thương độc mã một mình xóa bỏ toàn bộ Thanh Long bang, mọi người trên giang hồ xôn xao, nhưng không ai biết lí do thật sự. Mà hóa ra đúng là vì nàng.

“Ôn Nam Thế ngươi được lắm, đến Tô Phủ cũng không mang theo ta, may mắn là bốn cô nương tư chất thông minh, tự mình tìm đến đây!” Giọng nói Cẩm Sát bỗng nhiên vang lên, một thân y phục màu vàng mỏng càng tôn thêm mắt ngọc mây ngài của nàng.

Lời của nàng vừa mới thốt ra, thấy Tô Oản Oản, lại càng thêm tức giận: “Tô Oản Oản ngươi còn dám ở cùng một chỗ với sư phụ ngươi ư, đây là cam luyến cam luyến nha. Ta cho ngươi biết, Tô Mộ Bạch là của ta, không ai được phép cướp của ta.”

Tô Oản Oản nghiêng đầu liếc Ôn Nam Thế một cái, nói: “Đưa nàng ta đi đi, hẹn gặp lại.”

Hắn nhìn sâu vào mắt nàng, sau đó tức giận kéo Cẩm Sát đi.

Lại trở nên yên lặng, nàng nhìn cách đó không xa, không kim lòng nổi mà nhớ lại chuyện cũ.

Ở bên sư phụ, nàng rất khi tự mình động thủ, vậy nên trên giang hồ không ai biết bản lĩnh của nàng, cùng lắm cũng chỉ biết bên cạnh Diệp thiếu hiệp luôn có một thiếu nữ xinh đẹp Tô Oản Oản đi theo. Bang chủ Thanh Long bang Lục Nhân Gia sau khi vô tình nhìn thấy Tô Oản Oản liền nổi sắc tâm, không biết tài nghệ lợi hại của nàng trái lại còn bị nàng si nhục một phen.

Bản lĩnh chính người của nàng từ xưa đến nay vẫn luôn lợi hại, vậy mà có loại người không biết tốt xấu dám trêu đùa nàng giữa ban ngày.

Hạ mê được làm hắn mê man, lột hết quần áo của hắn, dùng son vẽ đầy dấu son môi lên da thịt trắng bóng của hắn, nàng còn đi trộm con lợn nái già rồi trói hắn với nó, sau đó ném hắn vào nơi dễ thấy nhất trong khách điểm.

Ngày thứ hai, đương nhiên là hắn chẳng còn mặt mũi nào, mặt mày xám ngắt chạy đi, cũng chẳng dám quay lại lần thứ hai.

Sau đó không lâu, Tô Oản Oản ở gần Thanh Long bang lại gặp hắn, lúc ấy đúng lúc Tô Mộ Bạch lại không ở bên nàng, mà Lục Nhân Gia này không biết nghe ngóng từ đâu, lại biết thì ra cơ thể Tô Oản Oản này bị người ta vứt bỏ nơi hoang dã, liền tìm cách làm nhục nàng.

Nàng vừa định đánh trả, lại không ngờ đôi chân mềm nhũn ngã trên mặt đất, toàn thân vô lực ngay cả sức nâng tay cũng không có. Thì ra gần Thanh Long bang riêng có một loài hoa độc, không màu không vị, nhưng một khi đã ngửi lâu thì lại sinh ra tác dụng nhuộm cốt tủy, khiến người ta toàn thân vô lực.

Tô Oản Oản bị lời của hắn làm chấn động, căn bản là nàng không chú ý xung quanh, mới có kết cục như vậy.

Lục Nhân Gia mang nàng về Thanh Long bang, nhưng không vội vàng cưỡng bức nàng, nhưng lại hết lần này tới lần khác nhục mạ nàng, nàng không thể nghe nổi hai chữ kia, lại hiểu thì ra dù cho là kiếp trước hay kiếp này nàng vẫn không thoát được vận mệnh, sắc mặt trắng bệch, hận không thể chém hẳn thành trăm ngàn mảnh, nhưng nàng toàn thân vô lực không thể làm được gì.

Đến khi nhục mạ xong, sắc tâm của Lục Nhân Gia lại nổi lên, thời khắc quan trọng này cuối cùng Tô Mộ Bạch cũng chạy đến, hắn ôm nàng trong tình trạng áo quần không đủ che thân, nhìn Lục Nhân Gia với đôi mắt tràn ngập sát khí, cúi đầu nói với nàng hai chữ “Chờ ta” rồi lôi Lục Nhân Gia ra khỏi cửa.

Đến khi Tô Oản Oản tự giải độc cho mình, đi ra khỏi phòng, đã thấy toàn bộ Thanh Long bang đã bị hủy, nàng thấy chỉ thấy trước mắt một màu đỏ.

Hắn nhún người một cái liền đứng trước mặt nàng, vẫn một thân áo trắng như lúc đầu, chẳng qua trên người còn lưu lại nhàn nhạt mùi máu tươi, hắn đưa tay nhẹ nhàng che mắt nàng, không cho nàng thấy một sân đầy thi thể, nói: “Đừng nghĩ gì cả, ta sẽ không để chuyện như vậy xảy ra lần thứ hai. Oản Oản ta sẽ không để bất cứ kẻ nào làm hại nàng.”

Trên đời này, chỉ sợ không tìm ra người thứ hai đối xử tốt với nàng như vậy, càng không có người thứ hai hiểu nàng như thế.

Nếu hắn không động thủ, nàng cũng sẽ hủy đi toàn bộ Thanh Long bang, có lẽ thủ đoạn sẽ còn tàn nhẫn hơn. Nhưng mà, hắn không muốn thấy nàng nhiễm mùi máu tanh, bởi vì hắn biết về sau nàng sẽ cảm thấy áy náy.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Theo Ta Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: chương 13

Ban ngày Tô Oản Oản không dám ra khỏi Tô Phủ đi tản bộ trên phố, nếu thực sự bị người ta ném trứng thối hay gì đó thì không phải là đại gia khuê tú rồi, nàng trước giờ luôn tuân thủ quy tắc phải làm một cô gái hiền lương thực đức, học rộng hiểu nhiều, cho nên bị ném trứng thối và bị vạ người phỉ nhổ không thích hợp với nàng.

Sau khi chán ngấy với việc cùng các đại thúc phòng bếp nghiên cứu bánh trung thu mới, nàng cảm thấy nếu mình không đi ra ngoài hóng gió thì đầu tóc sẽ trở nên mốc meo, có thể còn mọc lên vài đám nấm nhỏ mắt.

Vậy nên... vào một đêm nguyệt hắc phong cao, nàng, Tô Oản Oản, xuất hành!

Ban ngày không thể đi ra ngoài, buổi tối đành trèo tường vậy, hướng hồ nàng vẫn luôn nhớ đến Thiên hạ đệ nhất thanh lâu – Ý Túy Lâu. Nhìn đêm nguyệt hắc phong cao này xem, rất thích hợp để nói chuyện với tiểu mỹ nhân.

Buộc lại mái tóc dài, khéo léo mặc vào người một bộ nam trang, trong gương đồng hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú như trước nhưng lại thêm phần tuấn tú. Ai ngờ tới được cửa Ý Túy Lâu, gia đình lại liếc nàng một cái, mời nàng đi, nói chỗ bọn họ không tiếp nữ nhân.

Giọng điệu kia, thái độ kia, có thể nói là rất đúng đắn nha.

Xem đi, nàng đã nói là không nên tin vào mấy bộ phim truyền hình thương g hay chiếu mà, kỹ thuật nữ cải nam trang này chỉ cần liếc mắt thôi người ta cũng nhận ra rồi. May là nàng vốn không tin sẽ che dấu được, chẳng qua chỉ làm bộ thôi.

Sau khi bỏ mấy nén bạc ra, hắn lập tức tươi cười mời nàng vào trong, ánh mắt đó, thái độ đó, dĩ nhiên như thể nói với nàng là người còn giống nam nhân hơn cả nam nhân.

Nghênh ngang đi vào Ý Túy Lâu, mùi son phấn phả vào mặt nàng, mùi hương không nồng mà lại có phần hấp dẫn người ta. Nàng ngửi ngửi, mùi hương này hình như có chứa thành phần kích thích.

Ý Túy Lâu không hổ là thiên hạ đệ nhất thanh lâu nha, nàng rất muốn biết lão bản đứng sau rốt cuộc là ai.

Khắp nơi đều được bài trí với những dây tơ dài màu tím cùng với màu vàng cát mềm mại, các ti nữ mặc y phục lụa mỏng bụng rượu ngon mờ ảo đi qua đi lại trong đó, thanh âm hờn dỗi khe khẽ tràn ngập cả phòng. Đừng nói các cô nương, ngay cả tỷ nữ cũng xinh đẹp động lòng người.

Tiện tay cầm lấy một bầu rượu, sau đó đi lên lầu. Nàng ngửa đầu định uống, lại ngửi thấy một mùi hương không phải mùi rượu, ngay cả trong rượu cũng có thành phần kích thích, chẳng qua không nhiều, cùng lắm chỉ làm cho con người ta hưng phấn chút thôi.

Nàng bữu môi để rượu sang một bên, hết nhìn đông lại nhìn tây tìm kiếm xem chủ nhân trong Ý Túy Lâu là ai.

“Công tử ngài cao quý như vậy lại đến thăm Yên Lạc, quả thật khi gặp mặt Tô Tam thiếu gia lại thấy ngài so với Yên Lạc còn xuất sắc hơn mấy phần.” Nghe thấy giọng nói mềm mại kiều mị từ trong phòng truyền ra, Tô Oản Oản ngừng nghĩ, Tô Tam công tử trong miệng nữ nhân này không phải là... sư phụ nàng chứ?

Nàng run run vươn ngón tay chọc một lỗ nhỏ trên cửa sổ, ghé sát vào lại thấy con rùa đen Vương bát đản cầm chén rượu cười một cách khó hiểu kia lại chính là Tô Mộ Bạch.

Dừng, vì sao còn có một nam nhân ngồi đối diện với hần?

Người mặc bộ y phục màu đỏ nhẹ nhàng cùng với khuôn mặt đẹp đẽ đang cười âm hiểm giống yêu nghiệt kia không phải là Ôn Nam Thế sao?

Chẳng lẽ lại là... 3P?

Phi phi phi

Chẳng lẽ là ....quan thương câu kết với nhau?

Rất có khả năng là như vậy.

“Rầm” một tiếng, Tô Oản Oản đẩy cửa bước vào, ba người trong phòng nghe tiếng động cùng quay lại nhìn nàng. Tô Mộ Bạch nhú mày, trong mắt Ôn Nam Thế lại hiện lên vẻ kinh ngạc, mà Yên Lạc cũng hơi liếc mắt quan sát nàng.

“Không biết tiểu thư....”

“Tướng công...” Yên Lạc còn chưa nói xong, đã bị một tiếng tướng kêu thê lương của Tô Oản Oản cắt ngang.

Nàng bắt đầu dùng ánh mắt tràn ngập thâm tình, đầy ắp tủi thân cùng bi thương nhìn... Ôn Nam Thế.

“Tướng công, người ta thường nói một ngày vợ chồng trăm năm tình nghĩa, thiếp biết nay chàng công thành danh toại, nữ tử như thiếp thật không xứng với chàng. Nhưng mà sao chàng có thể vứt bỏ người vợ tào khang mà trắng hoa ở nơi này chứ! Tướng công... thiếp làm sao mà chịu đựng được tình cảm này đây.” Vẻ mặt bi thương của nàng, chiếc cằm nhỏ còn run run, nàng run rẩy nhiều vậy mà ngay cả một giọt nước mắt cũng không có.

“Nương tử, tình cảm của nàng đối với ta sâu nặng như vậy, không bằng chúng ta làm một đôi phu thê cùng trông nom nhà cửa?” Hai tay hần cầm lấy hai tay của nàng, đôi mắt hoa đào bỗng trở nên chân thành tha thiết.

“Ai... Hay là chúng ta ở nơi trắng hoa này quyến luyến một lát?”

“Hay là trước tiên người nói vì sao người lại xuất hiện ở nơi này, hử?” Thanh âm tràn ngập mùi nguy hiểm vang lên, nhất là chữ “hử” kia, ngân thật dài, khiến lòng của nàng cũng run lấy bầy.

Nhưng mà...

“Ta không lén lút chạy tới thanh lâu nói chuyện.” Nàng bĩu môi tức giận.

“Cũng không bằng nàng đi tìm tướng công nói chuyện, hay lắm. Không phải muốn làm một đôi phu thê trông nom nhà cửa sao?” Tô Mộ Bạch nói.

Hả, vừa nãy nàng chơi đùa quá trốn sao? Nhưng mà nào có quá đáng bằng đi dạo thanh lâu giống hần đâu!

“Sur phụ, chàng xem chúng ta là một đôi bị toàn bộ Lạc thành ngang nhiên phi nhổ, chàng lén lút chạy tới thanh lâu có từng nghĩ tới không. Chàng nói ta phải chịu đựng tình cảm này ra sao a...” Nàng tủi thân nói.

“Nàng không phải là nương tử nhà Ôn Đại nhân sao? Sao lại nói với ta chịu đựng tình cảm cái gì?

Ngón tay thon dài nhấc chén rượu lên đưa đến bên môi, trút hết vào miệng.

Tô Oản Oản phìên muộn nhìn chén rượu kia, hỏi: “Sur phụ, chàng uống bao nhiêu rồi?”

“Chắc khoảng một bầu rồi.”

Nàng càng thêm phìên muộn. Tròn một bầu ư, vậy hần đã uống vào bao nhiêu mị dược chứ.

“Ta cũng uống hai bầu rồi, làm sao vậy?” Ôn Nam Thế nói.

Nàng liếc mắt đồng tình nhìn Ôn Nam Thế, nếu hần uống nhiều thêm tí nữa có lẽ sẽ bị khai bao ngay tại thiên hạ đệ nhất thanh lâu này.

“Nếu như thiếp không đến, chàng có trở về không, hay là chàng vốn muốn nghỉ lại đây?” Nàng đặt mông ngồi bên cạnh hần, chu cái miệng nhỏ ra tức giận nói.

“Làm sao vậy?” Hần khẽ nhú mày.

“Sao chàng lại uống loại rượu trong này chứ? Rõ ràng biết rõ bị bỏ thêm dược mà chàng còn uống.” Hơn nữa bầu rượu mà hần uống bị hạ nặng hơn, lão

hồ li Tô Mộ Bạch uống được mới là lạ, mùi rõ ràng như vậy.

“Cái gì?” Ôn Nam Thế lập tức ném chén rượu sang một bên, mà Tô Mộ Bạch lập tức đen mặt, tản ra khí thế bức người, ngay cả Tô Oản Oản cũng cảm thấy khủng bố.

Chẳng lẽ hần uống mà không phát hiện ra sao, nhưng mà không có khả năng như vậy a...

Tô Oản Oản cầm lấy bầu rượu nhấp một cái, rốt cục cũng hiểu được lí do. Muốn đứng lên nói, thủ đoạn này cũng chỉ có nàng phát hiện ra, có thể khiến người ta mất đi khứu giác cùng vị giác, nhưng mà vì sao Tô Mộ Bạch uống hết một bầu cũng không phát hiện ra rượu này làm gì có hương vị chứ?

Chẳng lẽ là do mê mẩn ngắm mỹ nhân Yên Lạc?

Bỗng cảm thấy trong bụng từng cơn nóng rực, được hiệu phát tác. Tô Mộ Bạch liếc Yên Lạc một cái, rồi túm lấy Tô Oản Oản phi thân ra ngoài cửa sổ. Phía sau còn truyền đến giọng nói của Ôn Nam Thế

“Này, các người còn chưa nói ta biết hại được gì nha, a—ta biết rồi...”

Tô Oản Oản ngoảnh nhìn Ôn Nam Thế với ánh mắt tự cầu phúc đi, nhưng mà mỹ nhân cũng nên dạy dỗ hần một chút đi, biết đâu lại hợp ý hần.

Chỉ cần điểm vài mũi chân trên mái nhà, hai người lướt nhanh qua các mái hiên, nhún người vài cái đã đến Tô phủ. Thấy Tô Mộ Bạch vội vàng kéo nàng bay nhanh qua Trúc Huyền Lâu, Tô Oản Oản trộm nhếch khóe miệng. Mà bước chân hần lại càng ngày càng nhanh, nắm tay nàng cũng chặt hơn.

Hần thô lỗ một cước đá văng cửa phòng, Tô Oản Oản càng cười lớn hơn. Xem ra được liệu này tốt thật, trước kia dùng bất cứ cách nào cũng chưa từng khiến hần mất ngủ, cuối cùng lần này cũng thấy được vẻ chật vật của hần.

Hần hơi tức giận vội vàng hôn lên môi của nàng, lại dùng chân đóng cửa phòng lại, vừa hôn nàng vừa đi vào trong. Thời điểm đi qua bình phong, Tô Oản Oản không cẩn thận mà đá chân một cái, vì vậy “Bình...” Đột nhiên trong bóng tối vang lên một tiếng động.

“A!”

Cùng theo đó là một tiếng kêu khê vang lên, trong nháy mắt hai người đang dây dưa cùng một chỗ nhìn xuống, nhưng mà trong chớp mắt với công phu của mình, Tô Mộ Bạch điểm huyết đạo của đối phương, Tô Oản Oản lập tức đi thối đèn.

Căn phòng ngay lập tức sáng lên, mà hiện ra trước mắt bọn họ lại là... Lâm Nhục Sơ!

Tô Oản Oản kinh ngạc nhìn Lâm Nhục Sơ hai tay ôm đầu gối, bởi vì bị Tô Mộ Bạch điểm huyết nên đầu vẫn ngẩng lên, hai mắt trừng lớn mơ hồ còn có nước mắt, mà trên gương mặt còn vương vết nước mắt rõ rệt.

Nàng giúp nàng ta giải huyết rồi hỏi: “Lâm tiểu thư, sao cô lại ở chỗ này?”

“Thực xin lỗi.” Nàng ta ngập ngừng nói, sau đó cúi đầu, nước mắt lúc này lại rơi.

Miệng Tô Oản Oản mở to, nhìn Lâm Nhục Sơ điềm đạm đáng yêu lại vô tội khiến người ta nói không nên lời.

“Nói đi, vì sao cô lại ở trong này?” Tô Mộ Bạch mở miệng, thanh âm lạnh băng không một chút ấm áp.

“Thực xin lỗi, tôi cũng không biết tại sao mình lại ở trong này nữa. Tôi gặp ác mộng, khi tỉnh lại đã thấy mình nằm trên giường này rồi. Tôi không biết... Tam thiếu gia, Tô tiểu thư, Nhục Sơ thất lễ rồi.” Nàng ngẹn ngào, rõ ràng là vẻ mặt yếu ớt bất lực, lại vẫn giữ nguyên bộ dáng tiểu thư như trước, được giáo dưỡng vô cùng tốt.

Mộng du ư? Chẳng lẽ Lâm Nhục Sơ mộng du sao?

Hần vẫn dùng ánh mắt hoài nghi nhìn nàng, hơi thở lạnh liệt bức người, ánh mắt Lâm Nhục Sơ hơi lóe lên, vội vàng xuống giường, sửa sang lại quần áo, áy náy nói: “Thật sự rất xin lỗi, tôi cũng không biết có chuyện gì xảy ra, sao lại tự mình chạy đến đây nữa. Tôi...”

“Trước kia cũng có chuyện như vậy xảy ra với cô sao?” Tô Oản Oản hỏi.

“Đi ra ngoài.” Không đợi Lâm Nhục Sơ trả lời, hần liền mở miệng, trong giọng nói có sự kiềm chế rõ ràng.

“Tam thiếu gia, tôi...”

“Đi ra ngoài, đừng để ta nói đến lần thứ ba!”

Hiếm khi trên khuôn mặt ôn nhuận như ngọc này lại xuất hiện tức giận, trán hần đã toát mồ hôi, bàn tay nắm lấy Tô Oản Oản nóng hầm hập, chắc hẳn hần nhận rất khổ sở.

Lâm Nhục Sơ tràn đầy áy náy liếc Tô Mộ Bạch một cái rồi nhếch môi xoay người rời đi.

Tô Oản Oản cau mày, nghĩ xem có phải ai mộng du cũng tới phòng nàng ngủ không. Đừng, nếu mộng du mà đi tới phòng Tô Bắc Lăng thì không tốt lắm đâu.

Đang nghĩ như vậy, nàng lại thoáng nhìn thấy một vết hồng trên cánh tay trắng nõn của nàng ấy, cái đó hình như là...

“Uhm” Môi đột nhiên bị chặn lại, tay hần ôm chặt lấy eo nàng, khiến nàng kè sát vào hần không một chút khe hở, lưỡi hần đã sớm tiến vào bên trong dò xét, lại càng làm suy nghĩ của nàng hỗn loạn, dạy nàng không bao giờ được nghĩ đến ai khác nữa.

Một tay hần đẩy nàng lên giường, từ từ nhẹ nhàng hôn lên tai nàng, trước ngực, Tô Oản Oản nghe thấy tiếng hít thở ngày càng dồn dập của hần, nhếch miệng cười.

Hần cắn vành tai nàng một cái, nói: “Nàng cười cái gì vậy?”

Nàng bật ra một tiếng rên rỉ nhỏ, cười nói: “Su phụ, chàng hôm nay nhiệt tình thật.”

“Đó là vì ta bị...” Nháy mắt mặt hần đen lại.

“Hừ, ai bảo chàng sau lưng ta đi thanh lâu. Đáng đời, bị hạ được sao, đường đường là Tô Mộ Bạch vậy mà lại thua bởi thủ đoạn nhỏ đó, hừ, cũng không sợ bị người trong giang hồ nhạo báng sao. Nếu như bị ta phát hiện ra lần thứ hai, ta, ta sẽ đi dạo ở Cúc Tiên Viện phía đối diện... A, đau quá!”

Hần tăng thêm lực đạo, y phục đã cởi ra được nửa, hung hăng cắn một cái trên vai nàng để trừng phạt. Nàng đau đến rơi nước mắt, về mặt tui thân nhìn hần. Miệng hần lộ ra một cười vô cùng tà mị, cùng với con ngươi đen láy nhuốm màu tình dục, bị sương mù bao phủ, về mặt như vậy nụ cười như vậy, nàng chưa bao giờ thấy trên mặt hần, trong nháy mắt Tô Oản Oản trở nên ngây dại.

Nhìn thấy vẻ mặt của nàng, hần cúi đầu cười cười, lúc này nàng mới lấy lại tinh thần, ôm lấy cổ hần, nhủ thầm nói:

“Cô bé, cô hôm nay cười như vậy khiến đại gia vô cùng hài lòng.”

Vừa dứt lời, y phục trên người liền bị hần xé rách, chỉ còn lại một cái yếm nhỏ màu hồng phấn viền vàng. Nàng tiếp tục trêu đùa:

“Cô bé, cô hôm nay hầu hạ tốt đấy.”

Hần cũng không giận, nhưng mà động tác ngày càng vội vàng, hôn môi nàng dây dưa với lưỡi nàng, làm nàng nói không ra lời, một bàn tay ở trên khắp thân thể nàng đốt lửa, khiến nàng cầu xin tha thứ.

Đang ở thời điểm quan trọng, trên nóc nhà bỗng nhiên lại phát ra tiếng động nhỏ, hành tẩu giang hồ nhiều năm khiến bọn họ ngay lập tức dừng lại thận trọng nghe ngóng.

Trong nháy mắt, một bóng đen từ cửa sổ nhảy vào, cùng lúc đó, Tô Oản Oản nhanh chóng trốn vào chần, che kín mình lại, chỉ lộ ra một cái đầu.

Nàng lại nhìn thấy sư phụ, hần lộ ra một mảng lớn da thịt trắng nõn, vội lau nước miếng, sau đó lại che mình thật kín.

Chỉ thấy người nọ vừa đứng xuống đã cúi đầu quỳ gối trước giường, động tác nhanh gọn:

“Yên Lạc đáng chết, xin lâu chủ thứ tội.”

“Nếu như ngươi không nói, ta còn cho là ngươi không còn coi Dịch chủ Ý Túy Lâu ra gì nữa” Giọng nói của hần lãnh đạm, giống như bộ dáng ngày thường, chỉ có Tô Oản Oản trong ổ chăn mềm kia mới hiểu được hần hẳn có bao nhiêu khó chịu.

Bị quấy rầy liên tục hai lần, thật đúng là... nghiệp chướng.

“Yên Lạc đáng chết, nhất thời bị quý ám, thỉnh lâu chủ võng khai nhất diện.” (thái độ khoan hồng độ lượng)

Trong lời nói của nàng có phần run rẩy.

Tô Oản Oản vươn cổ nhìn Yên Lạc đã thay một bộ y phục dạ hành, thì ra là người đứng đầu bang ở Ý Túy Lâu hã, không có bộ y phục sắc sỡ xinh đẹp động lòng người như ngày thường. Nhưng mà đứa nhỏ này lại dám hạ được Tô Mộ Bạch, lá gan thật là lớn nha.

Thế nhưng lại có thể khiến cho nàng thấy được bộ dáng trái ngược với ngày thường của sư phụ nàng. Khóe miệng nhếch lên một cái, tay nàng vạch vạch trên người hần, khiến hần hơi cứng đờ. Nàng tiếp tục, chậm rãi đi xuống, từ lưng xuống ngực rồi xuống bụng dưới, ngón tay nắn lại nơi bụng dưới, giống như đang vẽ vòng tròn, hần càng cương mạnh mẽ, đối mặt với Yên Lạc còn bày ra bộ dáng ung dung thản nhiên. =))

Ngón tay nàng ngày càng đi xuống, sau đó bị hần bắt lấy, bộ mặt ung dung thản nhiên cuối cùng cũng lộ ra một chút vết rạn, hần nói với Yên Lạc vẫn quỳ trên mặt đất: “Ngươi về trước đi, bảo Hồng tỷ ngày mai đến đây gặp ta.”

“Vâng.” Nàng biết bản thân mình đã phạm lỗi lớn, đang muốn nhún người nhảy ra cửa sổ, lại nghe thấy tiếng nói của Tô Oản Oản:

“Được của ta cũng không thể dùng tùy tiện, cẩn thận ngày nào đó ta sẽ dùng trên người ngươi đó.”

Lòng của nàng run lên mãnh liệt, sau đó phi thân dần biến mất trong bóng đêm. Một khắc nàng ấy phi ra ngoài cửa sổ kia, Tô Mộ Bạch liền xoay người đem nàng đặt ở dưới thân.

“Sư phụ, sao ta chưa bao giờ nghe nói Ý Túy Lâu là phân bộ của Hàn Yên Lâu của chúng ta hả ? Sao chàng lại có thể như vậy nhỉ. Nếu không phải ta thấy họ dùng được của ta, ta còn không biết nữa chứ.” Nếu như vậy thì mỗi ngày nàng có thể đi chơi rồi.

”nàng cái gì cũng không biết, là ai mỗi lần nói qua liền quên, hử?”

“Mấy lần chàng nói ta cũng nhớ kĩ mà... a”

“Ta còn nhớ Hàn Yên Lâu là tên ta đặt ! Ừm, ...”

“Ừm, thật vinh dự.”

“A, sư phụ, chàng nói xem chúng ta vừa làm vừa nói chuyện phiếm có phải rất sát phong cảnh hay không? “

“Vậy nàng ngậm miệng cho ta.”

“Ừm”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình : Thực ra ta rất ngây thơ đó.

“Hàn Yên Lâu đã được sáng lập ra hơn ba năm, nàng ngoài cái này ra còn nhớ được tổng bộ ở đâu, không phải là vẫn còn biết những cái khác sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Theo Ta Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: chương 14

Thật ra hành tẩu giang hồ hay cái gì đó, v.v.. là điều không thú vị nhất. Nếu người không đi phá người khác, người khác cũng không dám đến phá người, gọi cho hay là lưu lạc giang hồ thể thôi, chứ cũng chẳng khác gì du sơn ngoạn thủy.

Nhưng là người có mục tiêu, có kế hoạch, có lý tưởng,nàng và Tô Mộ Bạch một tay tạo nên Hàn Yên lâu, dùng để bồi dưỡng một vài sát thủ, buôn bán tin tức tình báo, kiếm vài món tiền nho nhỏ ...

Dựa trên nguyên tắc làm người phải mềm mỏng, làm việc phải chính trực, phần lớn người trong giang hồ không biết được lai lịch của Hàn Yên lâu, càng không ngờ tới nơi này lại do hai con người mới bước chân vào giang hồ tạo nên. Mặc dù Tô Oản Oản và Tô Mộ Bạch đã hành tẩu giang hồ cũng trên dưới tám năm, nhưng xét về tuổi tác, cũng chỉ là những người trẻ tuổi mới trải sự đời.

Sản nghiệp Tô gia lại thêm thu nhập từ Hàn Yên Lâu, hiện giờ nếu kể đến ai là người có tiền nhất ngoại trừ hoàng đế sợ rằng người đó chính là Tô Mộ Bạch.

Nghĩ đến như vậy, Tô Oản Oản càng thêm ưỡn ngực ngẩng cao đầu , bắt chéo chân, phấn chấn mãnh liệt, nụ cười trên khuôn mặt lại càng thêm rực rỡ.

Hoàng đế có tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, mặc dù có tiền lại có quyền, nhưng làm nữ nhân của hắn thật là vô cùng vất vả, còn phải lục đục với nhau cả ngày, lại còn đem mạng nhỏ của mình ra đùa bỡn, thật là chẳng đáng một chút nào.

Nhưng nàng sẽ không giống như vậy, tuy rằng bị bêu rếu ô danh là cam lụy, nhưng cứ kệ bọn họ mắng chửi, dù sao cuộc sống của nàng muốn có bao nhiêu thoải mái thì có bấy nhiêu thoải mái rồi. Hắn chỉ là của một mình nàng , không cần chia sẻ với ai, lại càng không phải trông đợi mơn mõi mỗi ngày, ra sức dùng thủ đoạn chỉ để lấy một ánh nhìn của hắn. Cố gắng có được một cái ngoái đầu nhìn lại, nhưng vẫn chỉ là sự chán ghét mà thôi. ....

Lòng vui rạo rực vừa cắn hạt dưa vừa nghĩ, đến khi phục hồi lại tinh thần, vẫn thấy Hồng tỷ về mặt căng thẳng quỳ trên mặt đất.

Nàng ta quỳ đã khoảng một canh giờ rồi, mà Tô Mộ Bạch từ lúc cùng nàng bước vào phòng đều rất bận rộn, ngay cả đuôi mắt cũng không buồn đảo qua liếc nàng ta lấy một cái. Hồng tỷ chỉ nói một câu “Thuộc hạ đáng chết” Liền quỳ trước mặt hắn, ngón tay cũng không dám nhúc nhích lấy một cái, thậm chí đôi mắt từ đầu tới cuối chỉ rừ xuống nhìn sàn nhà.

Rốt cục cũng đợi được đến lúc Tô Mộ Bạch không nhanh không chậm buông chiếc bút lông trong tay xuống, nói:

“Ý túy lâu gần đây buôn bán có được không?”

“Lợi nhuận mỗi ngày đều tăng hơn trước.”

Đưa chén trà hảo hạng tới bên môi, khẽ nhấp một ngụm, lúc này hần mới cười nhạt một cái, hai hàng lông mày khẽ chau lại :

“À, trả trách , Hồng tỷ đúng là người bận rộn, rất nhiều việc lo không nổi .”

“Thuộc hạ biết tội, thỉnh lâu chủ trách phạt.”

“Lạc thành ôn hòa như nước, nên khiến cho tính tình người cũng bình lặng, đã quên thân phận của bản thân mình rồi sao?”

Hồng tỷ hơn ba mươi tuổi, nhưng làn da vẫn còn non nà như trước, bàn tay mềm mại, khuôn mặt lại khá ưa nhìn. Thân là ma ma Ý Thụ lâu, nàng có phần quyền rũ hơn, mà lúc này bộ dáng không một chút thay lợ ra một vẻ lãnh diêm.

Một tiểu mỹ nhân như vậy lại bị Tô Mộ Bạch dọa sợ tới mức trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi. Mà Tô Oản Oản vẫn như trước ung dung ngồi nhìn, giống như xem kịch vậy, lại còn cắn hạt dưa, thật là khiến cho bầu không khí nghiêm túc xuất hiện một vết rạn.....

“Ngay cả lúc có ta ở đó còn phát sinh những chuyện như vậy, thậm chí còn dám xuống tay phạm thượng, nếu ta không ở đó, chẳng phải là coi trời bằng vung sao?” giọng nói của hần có phần cao lên, lại tràn ngập khí thế áp bách mãnh liệt.

Hồng tỷ cúi đầu càng thấp hơn, miễn cưỡng duy trì sự bình tĩnh, cực lực làm cho thanh âm của mình không run rẩy

“Lâu chủ thứ tội, Yên Lạc ngày thường vẫn luôn tuân thủ quy củ, đêm hôm qua không biết sao lại như quỷ ám , cuối cùng lại làm ra chuyện như vậy. Do là, do là.....”

“Cái gì?” Hần nhíu mày.

Tô Oản Oản hướng hần liếc một cái xem thường, là do lão nhân gia ngài anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, mị lực không ai có thể kháng cự, hoa khôi đứng đầu bang Ý Thụ đối với người nhất kiến khuynh tâm tái kiến chung tình (vừa gặp đã thương gặp lại chung tình), yêu người yêu đến mức không thể tự kiềm chế, cho nên mới liều chết làm ra hành động như vậy.

“Hay là Ý Thụ lâu này để cho ta quản lý đi , được không sư phụ?” Về mặt nàng lấy lòng hướng hần tươi cười.

Hần liếc mắt một cái, không buồn quan tâm đến nàng, nói với Hồng tỷ :

“Ý tú lâu có phải đã đến nông nổi cần sự ra mặt phó lâu chủ hay không hả?”

“Không dám làm phiền phó lâu chủ, cầu hai vị lâu chủ cấp cho thuộc hạ một cơ hội, nhất định thuộc hạ sẽ không phạm sai lầm như vậy nữa.”

Tô Oản Oản bắt mắt bĩu môi, Ý Thụ lâu nơi này chơi rất vui nha, sư phụ chàng quá nhỏ nhen mà. Chỉ cho phép châu quan phóng hỏa dân chúng không được đốt đèn, tốt xấu gì nàng cũng là phó lâu chủ đây.

“Nếu để tái phạm sai lầm, người biết kết cục chứ.” Hần hơi hơi nheo mí mắt.

“Dạ.”

“A này, Hồng tỷ, về phần Yên Lạc người định xử phạt như thế nào đây?” Tô Oản Oản gác chân bắt chéo, cười tùm tùm nói.

“Thỉnh phó lâu chủ chỉ bảo.”

“Chắc chắn, chút việc nhỏ như vậy cũng cần ta chỉ giáo hay sao, vậy cần người làm cái gì đây ?”

Khuôn mặt nàng vẫn mang ý cười như trước, thấy Hồng tỷ sắc mặt khẽ biến, lại cứng đờ mới không đùa nàng ta nữa. Lấy ra từ trong tay áo một chiếc bình sứ men xanh nhỏ, nàng cũng không thèm nhìn tùy tiện ném về phía nàng ta, thấy nàng ta dễ dàng đón được, nói thêm

“Nếu tiểu mỹ nhân Yên Lạc thích được của ta đến như vậy, thế thì đưa cho nàng ấy thêm một lọ, Hồng tỷ cần phải cẩn thận đừng làm rớt đó.”

“Dạ, vậy thuộc hạ xin cáo lui.”

Tô Oản Oản cười đắc ý, đây là quyền cao chức trọng lại có bản lĩnh thật là tốt. Muốn bắt nạt người khác sao, cao tay hơn người ta là được. Chiếc bình nhỏ nàng đưa cho Hồng tỷ kia là được gì vậy, là độc được chứ sao, là độc được gì vậy, là độc được hủy dung. (@@)

Đúng, nàng hủy dung một đại mỹ nữ, hủy hơn nửa tháng mười ngày là ít . Quan trọng là nàng xác định sẽ không bao giờ có cơ hội tốt như thế này nữa, trong lòng đầy vò, thống khổ a. Tô Oản Oản muốn nhìn một chút biểu cảm của Yên Lạc sau nửa tháng khi khuôn mặt khôi phục nguyên trạng .

“Ôi.” Cái trán bị một hạt dưa bay tới bắn vào, nhưng chỉ là một hạt dưa nho nhỏ đương nhiên không cảm thấy đau, hơn nữa là nội lực cũng không mạnh .

Nàng vừa xoa trán vừa ai oán nhìn tên đầu sỏ gây ra chuyện, “Sư phụ, vì sao chàng lại đánh ta.”

“Đừng nghĩ đến việc dạo chơi ở Ý Thụ lâu.”

Nàng bĩu môi, “Tại sao? Tốt xấu gì ta cũng đường đường là phó lâu chủ của Hàn Yên Lâu mà, nếu chàng không cho ta đi, ta sẽ tới Cúc Tiên Viện ở phía đối diện đó!”

Trong Cúc tiên viện có rất nhiều mỹ nam tử đáng yêu đó nha.

Thấy sắc mặt hần đen xì, nàng giả vờ ừ ừ khuất, “Sur phụ, chàng xem tối hôm qua người ta mệt mỏi quá mà.....”

Sắc mặt hần lại càng đen thêm, này, lại còn hơi ửng đỏ nữa chứ.

Tô Oản Oản biết hần sẽ không ngăn cản, lộ ra nét cười giả hoạt đắc ý, như là con mèo nhỏ ăn vụng thành công. Sau đó nhún người một cái nhảy ra ngoài cửa sổ, bước nhanh tới Ý Thụ lâu, nhìn xem vẻ mặt của Yên Lạc sau khi uống độc dược.

Ai, nàng thật lạnh lùng nha.

Còn chưa tới Ý Thụ lâu, trên đường lại gặp phải Ôn Nam Thế. Nghĩ đến tình hình tối hôm qua Tô Oản Oản nhịn không được bắt đầu tươi cười, sau đó chạy đến phía sau, vỗ vỗ vào vai hần, cười tùm tùm nói:

“Ôn đại nhân, tối hôm qua ở Ý Thụ lâu tốt chứ?”

“Tô Oản Oản!”

“Thảo dân ở đây, đại nhân ngài có điều gì sai bảo ạ, nếu cần cô nương Ý Thụ lâu ngài cứ nói, bạc do ta chi.”

Nhìn bộ dạng then quá hóa giận ra vẻ muốn tiến lên đá cho nàng mấy đá của Ôn Nam Thế, nàng nhanh chóng chạy thật xa, mặt mày còn hơn hờ hướm hần vậy vậy tay vậy cái.

Tô Oản Oản nhất thời lại thay đổi chủ ý, cảm thấy dù sao tới Ý Thụ vào ban ngày cũng không thú vị bằng ban đêm, mỹ nhân biến dạng khuôn mặt nàng cũng không phải thấy lần một lần hai. Mặt trời lên cao, nàng quyết định đi bộ trở về Tô phủ, người qua đường thích phi nhỏ thì phi nhỏ đi, nàng cũng không thể trốn cả đời được.

Kì lạ là mọi người trên đường không mấy ai lưu ý đến nàng, có lẽ là số người đã từng gặp nàng cũng không nhiều lắm, vậy nên tâm tình nàng cực tốt đi một mạch về tới Tô phủ, theo thói quen thẳng đến thư phòng của Tô Mộ Bạch, vừa rồi đồng hạt dưa nàng còn chưa kịp cắn hết nha.

Lúc đi ngang qua hoa viên, ban đầu nàng vốn cũng không chú ý, một lòng một dạ muốn nói với sư phụ nàng không cần ngày nào cũng làm tổ trong Tô phủ đến mức sắp mọc nấm lên rồi. Mà thính lực nàng lại rất tốt, chợt nghe thấy giọng nói của Lâm Nhược Sơ lập tức nghĩ đến chuyện nàng ấy đêm qua bị mộng du, liền muốn đi tìm nàng ấy hỏi xem trước kia đã từng xảy ra chuyện như vậy chưa ?

Thường ngày rất nhàm chán, nàng đặc biệt muốn nhìn xem bộ dáng của người mộng du có phải giống như phim truyền hình nàng xem ở kiếp trước hay không.

Mà lúc vừa quay đầu, lại nhìn thấy Lâm Nhược Sơ nằm trong lòng Tô Mộ Bạch, ngượng ngùng tươi cười hết sức xinh đẹp.

Nàng bỗng giật mình bất động.

Hoa quế nở trong hậu hoa viên, từng đám từng đám hoa nhỏ màu vàng tỏa ra hương thơm mát tự nhiên. Khiến cho nàng nhớ tới mùi vị của rượu hoa quế, bỗng nhiên rất muốn uống một ngụm.

Mùa thu tới, mặt trăng của con cua cũng có thể ăn, nàng là một người khá đặc biệt, ăn cua chưa bao giờ thích ăn gạch cua, chỉ thích ăn thịt cua, cho dù bị người ta dụ dỗ thuyết phục cũng sẽ không ăn.

Còn ba ngày nữa là tới tết Trung thu mười lăm tháng tám, đến lúc đó đường phố nhất định sẽ rất ồn ào náo nhiệt, lại còn được ăn bánh trung thu nữa, tuy rằng nàng chẳng có chút hứng thú với bánh chái gì cả.

Tô Oản Oản ra sức nhìn chăm chăm mũi chân mình, giống như chỉ cần nhìn xuống như vậy là có thể nở ra mấy bông hoa nho nhỏ. Nàng cố gắng duy trì khoảng cách, nhưng tiếng bọn họ đối thoại vẫn cứ đập vào tai nàng không sót một chữ.

“Ta đỡ nàng qua đằng kia ngồi xuống.”

“Được, đa tạ tam thiếu gia. Tối hôm qua thật sự là có lỗi, trước kia ta chưa bao giờ phát sinh những việc như vậy. Có lẽ là gần đây đã xảy ra quá nhiều chuyện. Trong chốc lát có lẽ không thể ngay chấp nhận được.” Lâm Nhược Sơ chớp chớp đôi mắt, giọng nói lộ ra một chút ưu thương.

“Sao vậy?”

Nàng ta chỉ cười bất đắc dĩ, nhìn xa xa rồi chậm rãi nói: “Trong nhà ép ta phải thành thân với Trần lão gia, muội muội Nhược Tích lại ở trước mặt cha bàn lộng thị phi (nói lời đơm đặt), nói rằng chẳng những ta trốn nhà đi, mà còn cùng với một cô nương không rõ lai lịch không biết xấu hổ ở lại trong Tô phủ.”

Hắn nhú nhú mày, không trả lời.

“Đáng tiếc là nương đã mất sớm, ta cũng không phải do cha sinh ra. Lâm gia tất nhiên sẽ không dung nạp một người như ta.” Nàng nhếch khóe miệng tự giễu về mặt hiện lên nét cô đơn.

“Thực xin lỗi, ta cũng không biết vì sao lại nói nhiều với tam thiếu gia như vậy. Mấy ngày nay Nhượng Sơ đã quấy rầy người, ngày mai ta sẽ trở về. Đa tạ tam thiếu gia đã chiếu cố.”

“Không được!” Tô Oản Oản nhìn không nổi bèn chen vào, vọt tới trước mặt bọn họ sốt ruột nói:

“Trần lão gia vừa béo vừa xấu lại vừa già, Lâm tiểu thư cô sao có thể gả cho lão đầu heo đó được!”

Lâm Nhượng Sơ giật mình, còn Tô Mộ Bạch khóe miệng chỉ nhếch lên một cái rồi nói:

“Vì sao lại không tiếp tục nghe lén?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ lên, oán giận trừng mắt với hắn:

“Ai bảo hai người nhìn qua ái muội như vậy.”

Thấy thế, Lâm Nhượng Sơ nhanh chóng giải thích:

“Thực xin lỗi Tô tiểu thư, đã khiến cho cô hiểu lầm. Là ta không cẩn thận bị tị nạn, vừa hay tam thiếu gia nhìn thấy nên tới đỡ ta.”

Tô Oản Oản khoát tay nói:

“Ừm, ta biết, không có việc gì. Đúng rồi, trăm ngàn lần cô đừng gả cho cái tên Trần lão gia kia nha, chẳng khác nào là một đóa hoa nhài cắm ở trên bãi phân trâu, ta thấy muội muội của cô gả cho hắn thì mới đúng!”

Lâm Nhượng Sơ cúi đầu cười khổ, “Không lấy hắn thì biết làm như thế nào đây? Là nữ tử dù sao cũng phải lập gia đình, Lâm gia đã không muốn dung nạp ta, tuy rằng ngoài miệng phụ thân không nói gì, nhưng vừa nhìn thấy ta thì người cũng không lấy gì làm vui vẻ.”

Tô Oản Oản bỗng nhiên nhớ tới kiếp trước của mình, được kẻ có tiền nuôi dưỡng, ngỡ tưởng rằng nàng sẽ có một cuộc đời mới nhưng những hi vọng khát khao đó phút chốc lại bị những đau khổ mà bọn họ gây ra nhanh chóng dập tắt, nàng cũng không ngờ rằng những đau khổ đó mới chỉ là khởi đầu mà thôi. Bọn họ nhận nuôi nàng, chẳng qua là vì một ngày kia có thể lợi dụng nàng để đạt được lợi ích riêng cái gọi là hôn nhân chính trị.

“Ta tuyệt đối sẽ không để cô phải gả cho người mình không thích!” Nàng tức giận thốt ra, tay nhỏ bé nắm thành quyền, trên mặt hiếm khi được xuất hiện thần sắc nghiêm túc.

“Tô tiểu thư, đa tạ hảo ý của cô. Nhưng là đây là do cha mẹ an bài, sao ta có thể tự ý làm chủ được?”

“Ta mặc kệ, ta nhất định không để cô gả cho cái lão béo ấy. Lâm tiểu thư, chắc là cô có người trong lòng rồi chứ?”

“Có, nhưng chẳng qua chỉ một mình ta tình nguyện mà thôi. Nếu hai bên đều tâm đầu ý hợp, chẳng có thể dẫn ta thoát khỏi chốn cảnh này giờ.” nàng nhìn về phía xa, ánh mắt giống như làn thu thủy, hai hàng lông mày lộ ra nét ưu sầu, trong đôi mắt lại có một tia quật cường. Khóe miệng hơi hơi nhếch lên có nét cô độc bất đắc dĩ, khẽ cúi đầu một cách quyến rũ.

“Tiếc rằng trong lòng chàng đã sớm có người yêu thương, tình cảm giữa bọn họ rất tốt, ta sao có thể chen ngang vào.”

Dứt lời đôi mắt liền chuyển, vội vàng quét qua người Tô Mộ Bạch, rồi lại nhìn về phía xa xa.

Tô Oản Oản cảm thấy rất phiền muộn, về mặt tội nghiệp nhìn Tô Mộ Bạch, nói:

“Sự phụ, sự phụ làm sao bây giờ, ta nhất định phải giúp nàng ấy, chàng hãy giúp ta nghĩ ra biện pháp gì đi. Bất luận như thế nào cũng không thể gả nàng ấy cho cái tên Trần lão gia ấy được, nhất định phải tìm một người xứng đôi với Lâm tiểu thư!”

“Vậy nàng nói nàng ấy gả cho ai thì thích hợp?”

Tô Mộ Bạch lại nói “Ví dụ như tuổi tác không thể chênh lệch quá lớn?”

“Ừ.”

“Lâm tiểu thư tài mạo song toàn, tính tình ôn nhu thanh nhã, nam tử xứng đôi với nàng cho dù thế nào thì phong thái hay bộ dạng cũng không thể thua nàng được?”

“Ừ.”

“Gia thế không cần quá tốt, nhưng cũng không thể quá thấp kém. Nàng không muốn để Lâm tiểu thư phải chịu khổ chứ?”

“Ừ.”

“Người Lâm gia khinh người quá đáng, tốt nhất là có thể đem đến sự hãnh diện cho Lâm tiểu thư, thế nên người này nhất định phải có chút bản lĩnh. Ví dụ như chức vị?”

“Ừ.” Đôi mắt nàng tỏa ra sự sùng bái, sau đó lại suy ngẫm.

“Chàng nói người này, vì sao nghe thấy có chút giống với Ôn Nam Thế nhỉ?”

Hắn xoa đầu nàng, nở nụ cười.

Nàng rất hồn nhiên, còn vỗ tay trầm trồ khen ngợi:

“Chính là Ôn Nam Thế, hắn là người thích hợp nhất. Lâm tiểu thư bộ dạng xinh đẹp như vậy, hai người bọn họ đứng chung một chỗ thật là cảnh đẹp ý vui nha. Nếu Ôn Nam Thế thay trang phục của nữ nhân, thì phải nói là một đôi tỷ muội xinh đẹp như hoa!”

Tô Oản Oản càng nghĩ càng vui vẻ, hưng phấn mà kéo tay Lâm Nhượng Sơ nói:

“Lâm tiểu thư, bộ dạng Ôn Nam Thế tuyệt đối so với Trần lão nhân đẹp mắt hơn nhiều, vũ văn lộng mặc cái gì nghe chừng cũng không kém, người ta tốt xấu gì cũng là Trạng Nguyên đó. Hôm nào ta sắp xếp để cho hai người gặp mặt được không?”

(vũ văn lộng mặc: múa bút hành văn)

Nghe khẩu khí của nàng, có vẻ như nàng quen biết với Ôn đại nhân. Lâm Nhượng Sơ trong lòng trào lên một nỗi niềm chua xót, vì sao cùng là nữ tử mà số mệnh người này lại tốt đến như vậy, nhưng trên mặt nàng ta đành phải ra vẻ ngượng ngùng gật đầu.

Tô Oản Oản nghĩ là làm, ngày hôm sau liền hẹn Ôn Nam Thế đến Xuân Phong Đắc lâu gặp mặt, còn nói là hắn nhất định phải đến, nếu không sau này đừng mong có những ngày tháng an lành, nhất định mỗi ngày nàng sẽ tới nhà hắn hạ độc.

Vì thế miệng hắn nhếch lên rõ ràng, ngay cả nhìn phạm nhân cũng thấy đáng yêu hơn rất nhiều. Hắn nghĩ rốt cục là nàng đã thông suốt, trong mắt không chỉ có nỗi lòng phụ nữ đã có thể dung nạp được người thứ hai. Một thân hồng y giống như những lần trước, hắn rất muốn nàng thấy dù trong một đám người chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra, nếu nàng không nhìn thấy hắn, thì hắn đành phải khiến cho nàng không thể không nhìn tới.

Ôn Nam Thế tâm tình sung sướng đi vào gian phòng của Xuân Phong Đắc lâu, lại nhìn thấy một vị nữ tử khác ngồi bên cạnh Tô Oản Oản, nở nụ cười trên mặt nháy mắt đồng ý cứng lại.

Tô Oản Oản nhìn thấy vẻ mặt nhiệt tình của hắn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hưng phấn đến mức đỏ bừng lên “Người đến sớm hơn so với thời gian ước định, có phải rất khẩn trương hay không vậy?”

Mặt hắn lập tức biến thành than.

“À, vị này. Vị này là Lâm Nhượng Sơ.” Nói xong quay đầu lại nói với Lâm Nhượng Sơ “Vị này chính là Tri phủ đại nhân của chúng ta, Ôn đại nhân.”

“Ôn đại nhân, ngưỡng mộ đã lâu.” Lâm Nhượng Sơ gật đầu.

Nàng nhìn thấy Ôn Nam Thế khi cũng là ngần ra, từ lâu đã nghe thấy Ôn đại nhân một thân hồng y phiêu dật, một bộ theo đuổi không kềm chế được bộ dáng, cũng nghe đám nhà hoàn trong nhà lưu riu thảo luận về diện mạo của hắn, nhưng không nghĩ tới bộ dạng của hắn lại kinh diễm đến như vậy, ngay cả thân là nữ tử như nàng, ở trước mặt hắn cũng sẽ cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Ôn Nam Thế tùy ý gật đầu một cái xem như là đáp lễ, tựa tiểu phi tiểu nhìn chằm chằm Tô Oản Oản nói:

“Hôm nay sao lại mặc màu tím như vậy có lẽ nàng nên mặc một thân y phục hồng mầu đơn đại phú đại quý mới phải, trên đầu cài thêm một chiếc trâm bằng ngọc, trên cằm có thêm một cái nốt ruồi nữa thì sẽ tốt hơn.”

Tô Oản Oản một bên nghe hắn nói, một bên nghĩ ngợi xem mặc như vậy sẽ biến thành bộ dáng gì, chờ nàng ngẫm xong mới giật mình sực tỉnh đây là hắn đang nói móc nàng sao. Nhưng lại ngại có Lâm Nhượng Sơ ở đó, hôm nay nhân vật chính là nàng ấy, vì thế đành phải mặt to trừng mắt nhỏ với Ôn Nam Thế.

Người mới là bà mối, cả nhà người đều là bà mối.

Mà hắn lại cảm thấy bộ dáng của nàng thật là buồn cười, hai tròng mắt mang nét cười như sóng gợn nước hồ thu.

Vì thế vụ xem mắt lần này, cuối cùng lại biến thành đại hội đấu võ mồm của Ôn Nam Thế và Tô Oản Oản. Ý cười trên mặt Lâm Nhượng Sơ dần tắt, nhìn Tô Oản Oản ánh mắt càng ngày càng thâm trầm.

Trên đường trở về Tô Oản Oản sờ sờ cái mũi, vô cùng tự giác kiểm điểm lại bản thân. Nàng đã sai rồi sao..... Đều là tại cái tên Ôn Nam Thế không tốt, hại nàng đã quên mất chuyện chính sự. Nhưng mà, nàng giống như hoa như ngọc, tao nhã, là tiểu thư khuê các hiền lương thực đức sẽ không làm cái

chuyện mai mối bình thường đúng không.

Nếu không hôm nào để sư phụ nàng ra tay thử xem sao?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Theo Ta Có Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: chương 15

“Nếu mọi người cảm thấy ý tưởng này hiển nhiên không thể thực hiện được, vậy thì mọi người đã phạm sai lầm rất lớn rồi đó!” Tô Oản Oản chưa bao giờ biết được rằng thì ra sư phụ nàng lại có hứng thú với cái nghề vĩ đại nhất ấy đến vậy, liền dùng ánh mắt sùng bái nhìn hấn.

Ngày đó, khi trở về, nàng đột nhiên rúc vào lòng Tô Mộ Bạch, xoay qua xoay lại như con sâu nhỏ, mắt hơn nửa ngày mới nói được một câu, “Sư phụ, ta thất bại rồi...”

“Ta cũng không nghĩ rằng nàng sẽ thành công.” Hấn ôn nhu cười, dĩ thường ôn nhu.

“Vậy sao chàng lại còn bảo ta đi?”

“Nhìn nàng nhiệt tình như vậy, ta chỉ giúp nàng hoàn thành tâm nguyện mà thôi.”

“Sao ta lại có sư phụ như chàng cơ chứ...” Nàng day day trán, lẩm a~~~

Hôm nay là Trung thu, buổi sớm khi thức dậy nàng đã thấy tiết trời sáng sủa, vậy nên đêm tối có thể nhìn thấy trăng tròn rất rõ. Nếu chỉ có vậy thì cũng không có gì khiến nàng cao hứng đến thế, nguyên nhân chính là vì hấn từng nói trung thu sẽ có thời gian rảnh rỗi, có thể đưa nàng ra ngoài đi chơi. Cả ngày không nhìn thấy hấn, hoặc có thấy thì cũng chỉ là những lúc hấn đang làm việc, nàng chán muốn chết rồi!

Tô Oản Oản vui vẻ đến mức cười cả ngày, hai mắt lúc nào cũng híp lại, cong cong như vầng trăng khuyết, khoe miệng dù cho có đeo thêm hai khối đá lớn cũng không khép lại được. Nàng cố ý dẫn dò Tô Mộ Bạch mặc bộ y phục giống với nàng, còn dụ dỗ hấn không ăn cơm chiều, định bụng ra khỏi Tô phủ khi đói thì sẽ ăn vặt trên đường đi.

Đến khi xuất môn, hấn lại nói: “Hôm nay là trung thu, là ngày mọi người đoàn viên, để Lâm tiểu thư một mình ở lại Tô phủ thì không hay cho lắm.”

“Cũng phải.”

Nếu Lâm Nhược Sơ ở lại Tô phủ như những lần trước, Tô Oản Oản không cảm thấy áy náy gì, nhưng hôm nay lại là trung thu, để nàng ấy cô đơn ở Tô phủ một mình, không biết có bao nhiêu buồn tủi, khó chịu a...

Nhưng này sư phụ nàng từ khi nào lại trở nên yêu thương quan tâm đến người khác như vậy chứ?

Tô Oản Oản hoài nghi nhìn hấn, lại thấy hấn cười một cách gian tà, “Không bằng đưa nàng ấy đi dạo cùng chúng ta, thuận tiện kêu Ôn đại nhân cùng đi nàng thấy thế nào?”

Hai mắt nàng sáng ngời nhìn sư phụ, trong lòng đã sớm nở hoa, lại ra vẻ trấn định nói, “Như vậy rất tốt, rất tốt nha!”

Cuộc đối thoại này vừa vặn lọt vào tai Tô Mộ Tuyết, trong lòng nàng ta lửa giận nổi lên bùng bùng.

Bọn họ không đưa nàng đi thì thôi, lại còn muốn dẫn kẻ khác đi ra ngoài! Nghe nói Lâm Nhược Sơ chẳng qua cũng chỉ là con của thiếp thân, không biết đã dùng cách gì để lừa gạt tam ca của nàng, khiến hấn đem Ôn đại nhân cùng nàng ta ghép thành một đôi. Định giúp Tô Oản Oản làm chuyện tốt hay sao, rõ ràng biết rằng nàng thích Ôn đại nhân mà!!!

Nhưng lúc này nàng đã có được một bài học, không cãi nhau cùng Tô Oản Oản, chỉ đi chung cùng với bọn họ.

Tô Oản Oản cũng không thêm quan tâm đến nàng ta, tránh để nàng ta phá hỏng sự hưng trí của mình. Vui vẻ nói cười cùng Tô Mộ Bạch và Lâm Nhược Sơ, được đi với người mình yêu là đã khiến cho nàng cảm thấy rất rồi.

Khi Ôn Nam Thế tìm tới, nhìn thấy Lâm Nhược Sơ và Tô Mộ Bạch liền không có một chút hòa nhã nào, khoanh tay trước ngực, liếc nhìn Tô Mộ Bạch nói,

“Ây, đây không phải Tô tam thiếu gia sao? Xem ra dạo gần đây Tô gia làm ăn ế ẩm, nếu không sao lại đổi nghề như vậy chứ?”

“Đâu có đâu có, cũng nhờ Ôn đại nhân quan tâm tạo phúc cho dân chúng.” Ngừ khí hấn nói tuy khiêm tốn nhưng trong mắt lại lộ vẻ khiêu khích.

“Sư đồ luyện là đi ngược lại với lẽ thường, không bằng để bản đại nhân vì dân làm việc tốt, thay người giải quyết phiền toái này, người thấy sao?” Ôn Nam Thế âm hiểm nhìn Tô Mộ Bạch cười, hai đạo ánh mắt đối nghịch nhau, Tô Oản Oản dường như người thấy mùi thuốc súng đầu đây.

“Chuyện nhỏ này đâu dám làm phiền đại nhân.” Tô Mộ Bạch nheo mắt nói.

“Lạc thành là nơi thanh thuần, bản đại nhân cũng không hy vọng trong nhiệm kỳ của mình xảy ra những chuyện bất nhã như vậy. Tô công tử, không bằng để bản đại nhân giới thiệu cho người vài mỹ nhân được không? Về phần Tô Oản Oản, nàng vừa không phải là tiểu thư khuê các, cũng không còn là một tiểu cô nương nữa, công phu dụng độc lại không tồi, bản đại nhân đành cố gắng...”

“A, Tô công tử...” Ôn Nam Thế còn chưa nói xong, Cẩm Sát không biết từ chỗ nào nhảy ra, nhìn Tô Mộ Bạch bằng ánh mắt sáng rực, hận không thể ngay lập tức nhào về phía trước.

Tô Oản Oản thầm thở phào một cái, không khí chung quanh dày đặc mùi thuốc súng như vậy, giống như chỉ cần một mồi lửa nhỏ cũng có thể cháy bùng lên vậy. May là Cẩm Sát đến đúng lúc, tuy nhiên chuyện này vốn chỉ có hai người đi nay lại biến thành sáu người a...

Nàng phiền muộn, nàng oán hận, nàng muốn túm sư phụ nhà nàng trực tiếp bay khỏi cái chỗ chết tiệt này.

Tới xem đây là cái chuyện gì vậy, Tô Mộ Tuyết thích Ôn Nam Thế, Ôn Nam Thế thích nàng, nàng thì quyết tâm bám dính lấy Tô Mộ Bạch, còn Cẩm Sát lại đứng một bên kêu gào hòe độc chiếm hân, mà hân lại muốn đem Lâm Nhục Sơ ném sang cho Ôn Nam Thế, miễn cho họ Ôn kia rảnh rỗi sinh nông nổi đi làm phiền người khác.

Hôm nay trên đường lớn rất đông đúc, bình thường cuộc sống về đêm ở Lạc thành rất yên tĩnh, cho nên ngày hội vừa tới là tất cả đều đổ ra đường dạo chơi. Đông như vậy, đi một mình còn khó hướng chỉ một hàng sáu người dàn ra làm âm ỉ. Nàng day day trán, trời ơi, hiện tại có thể về nhà được hay không?

Tô Mộ Bạch nhìn nàng trấn an, nhưng nàng sao có thể đồng ý, liên bữu môi giận dữ, hận không thể một phen rải độc phấn, khiến cho những người trên đường đều ngã xuống rồi quên sạch sẽ luôn.

Nhưng đi được một đoạn, nàng bỗng phát hiện ra không thấy Tô Mộ Tuyết đâu.

“Sư phụ, tứ muội nhà chàng đâu mất rồi?”

“Đại khái là lạc đi đâu đó mất rồi...”

“Thật không vậy?”

“Nhiều người như vậy, đi tản ra cũng bình thường thôi.” Hân phe phẩy quạt, cười nói.

Tô Mộ Tuyết không phải vẫn bám dính lấy Ôn Nam Thế, đuổi cũng không đi, sao lại có thể chạy đi nơi khác?

Sư phụ, không phải là chàng tính kế đối với tứ muội nhà chàng đấy chứ?

Tô Oản Oản bị ai cảm thán thay cho Tô Mộ Tuyết, lại nhìn thấy xung quanh náo nhiệt một cách bất thường, một đám người chen nhau len về phía trước. Bọn họ đi vào mới biết, thì ra ở nơi này tổ chức “Âm tửu thưởng nguyệt đối thi hội” (hội uống rượu, ngắm trăng, đối thơ), người lên đài đều là văn nhân nhà sĩ, nếu không thì cũng là người có uy tín, có thanh danh ở Lạc thành.

Nhìn kỹ, chỉ thấy trong đó toàn là nam thanh nữ tú. Rượu ngon, cảnh đẹp, trăng sáng, thơ hay, ai dà, không phải là một biến tướng của hội tương thân (kén vợ/chồng) hay sao chứ?

Nhìn những người trên đài đang mắt qua mảy lại nhìn nhau, trong bóng đêm những đôi mắt dường như đều lấp lánh vài tia lửa điện đáng ngờ. (_ _|||)

Tô Mộ Bạch nhìn tình hình trên đài, hiểu rõ nờ nụ cười, sóng mắt lưu chuyển, nhanh chóng đưa ra chủ ý, liền nói với Ôn Nam Thế:

“Ôn đại nhân mười năm gian khổ học tập, lại đường đường là Trạng Nguyên, thi từ ca phú hẳn là không kém?”

“So với thương nhân người đầy mùi tiền hoặc những kẻ giang hồ lỗ mãng chỉ biết múa đao cầm thương đương nhiên là tốt hơn.”

Ôn Nam Thế một thân hồng y nổi bật đứng trong đám người, khinh thường cười nhạt, thoạt nhìn dị thường yêu nghiệt.

“Như vậy, không bằng lên đài tỷ thí?”

“Ta cũng phải đi, Tô công tử, chúng ta lên đài uống rượu, ngắm trăng làm thơ được không?” Cẩm Sát đứng một bên kêu lên.

Tô Mộ Bạch nháy mắt nhìn Tô Oản Oản, nàng lập tức hiểu ý, nói với Lâm Nhục Sơ đang đứng bên cạnh: “Lâm tiểu thư tài hoa hơn người, không bằng lên đài thử sức, đừng để người khác coi thường cô.”

“Được thôi.” Lâm Nhục Sơ gật đầu, kỳ thật nàng cũng nghĩ như vậy, nếu nàng có thể có khi năng khiến Tô Mộ Bạch nhìn đến, lại có thể đối thơ cùng hân thì quả là một việc vô cùng tốt. Tuy ý Tô Oản Oản là để cho Nhục Sơ đối thơ cùng Ôn Nam Thế nhưng vừa lên trên đài, nàng đã có thể tự mình

làm chủ.

Cầm Sát đã sớm cao hứng phấn chấn trước một màn này, mà Tô Oản Oản cũng đang giúp Lâm Nhược Sơ thượng đài. Tô Mộ Bạch mỉa mỉ cười, thoát nhìn giống như một lão hồ ly gian xảo, ôm quyền nhìn Ôn Nam Thế, nói: “Ôn đại nhân, mời.”

Ôn Nam Thế nhấc tay, khẽ nâng cằm, kiêu ngạo như không tước bước lên đài, dáng vẻ tràn đầy tự tin. Quần chúng vây quanh đài nhìn thấy Ôn Nam Thế đi lên đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi, không khí ồn ào náo nhiệt.

“Sư phụ, sao chàng còn chưa đi, không phải là muốn tỷ thí cùng Ôn Nam Thế sao?”

“Ta có nói như vậy sao? Ta chỉ bảo hắn lên đài tỷ thí, cũng không nói là ta muốn cùng hắn tỷ thí.” Hắn cười.

Quả nhiên, khi hắn lộ ra nụ cười như vậy tức là ai đó lại bị tính kế.

Hắn nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nói: “Đi thôi, đừng làm vương chân vương tay mọi người nữa, giờ chúng ta đi ăn cái gì đi.”

“Uhm!”

Rốt cục cũng lấy lại được thể giới riêng của hai người!

Ôn Nam Thế đứng trên đài nhìn Tô Mộ Bạch và Tô Oản Oản không lên đài mà lại đi về hướng ngược lại, nhất thời hiểu rõ, không khỏi vội vàng kêu lên: “Tô Mộ Bạch, ngươi là cái đồ nhất gan, không dám lên đài tỷ thí cùng bản đại nhân sao?!”

Mọi người nghe hắn nói vậy liền đồng loạt quay đầu, mấy trăm ánh mắt chăm chăm nhìn vào hai người bọn họ, những kẻ đứng cạnh cũng tự động lui về phía sau vài bước. Không khí náo nhiệt bỗng lắng xuống, nhưng chừng hơn mười giây sau lại càng thêm huyền ảo, ai ai cũng xôn xao bàn luận.

“Ai nha, đây là Tô tam thiếu gia ư, quả là mỹ mạo y như lời đồn!”

“Trời ạ, không ngờ ta lại đứng gần Tô tam công tử đến như vậy! A, vị đứng bên cạnh hắn... không phải là Tô Oản Oản sao?”

“Không phải Tô Mộ Bạch và đồ đệ hắn là hai kẻ cam luyến yêu thương nhau sao!”

Không biết là kẻ nào hô to một tiếng, những người xung quanh liền hóa thành kẻ đại diện cho chính nghĩa, lớn tiếng chỉ trích, dường như muốn đem bọn họ vây lại. Đám người càng ngày càng ép sát về phía hai người, trong tiếng chửi rủa pha lẫn ghen tị, hèn mọn, căm ghét và đủ thứ cảm xúc khác.

Hắn ôm nàng vào lòng, một mặt trấn an nàng, một mặt dùng ánh mắt sắc lạnh quét qua mọi người. Tô Oản Oản cắn chặt môi dưới, ngẩng đầu lên nhìn phía trên đài, vừa vận chạm vào ánh mắt của Ôn Nam Thế. Hắn hơi nhíu mày, trong mắt không có bất kỳ tia hơi hận nào.

Nàng quay đầu nhìn Tô Mộ Bạch, giật nhẹ góc áo hắn, nói, “Sư phụ, chúng ta đi thôi.”

Hắn gạt đầu, hai người đạp nhẹ mũi chân, nhún người bay về phía trước, mượn lực đạp lên vài cái đầu vô danh xui xẻo nào đó, loáng cái liền không thấy bóng dáng.

Lâm Nhược Sơ nghe mọi người xung quanh không ngừng chỉ trích, khé miệng giật giật vài cái. Ôn Nam Thế nhìn bóng dáng hai người bọn họ rời đi, trầm mặc không nói, như có thứ gì đó nghẹn lại trong họng, nỗi đau âm ỉ trong tim tựa hồ như ngày càng thêm nhức nhối.

Oản Oản, ta phải làm gì mới khiến cho nàng thích ta đây?

Thứ vài tờ tằm thượng hạng trượt xuống trên thân thể nhỏ xinh, lộ ra làn da trắng nõn mịn màng, chân gác lên chần một cách bất nhã, ngón chân nhỏ nhắn hơi giật giật, bộ dáng đang ngủ say bất đầu tựa mình tình giấc. Mái tóc đen óng ả theo hai gò má trượt xuống ngực, vừa vận che khuất thứ cần che, Tô Oản Oản ôm thứ gì đó hơi hơi động đậy trong lòng.

Ai, rất mềm mại nha~~~ A, không đúng, sư phụ nàng trở nên mềm mại từ lúc nào vậy???

Nàng kinh ngạc mở to hai mắt, phát hiện ra nam nhân gọi cảm mê người đang ôm trong lòng lại biến thành một cái gối ôm!

Nàng tức giận ngồi bật dậy, chống nạnh quát lớn: “Tô Mộ Bạch đồ vương bát đản nhà ngươi, ăn người ta sạch sẽ rồi dám chuồn đi!”

Đúng lúc ấy, nha hoàn Tiểu Hà đẩy cửa bước vào, hai tay bưng đồ ăn, nghe thấy tiếng Tô Oản Oản, lại nhìn đầu tóc nàng bù xù rối loạn, xiêm y xộc xệch liền kinh ngạc tròn mắt nhìn nàng. Tô Oản Oản cũng không biết sẽ có người bước vào, vì thế hai người liền chơi trò mất to trừng mắt nhỏ một hồi lâu.

Tiểu Hà từ nhỏ đã là nha hoàn nên cũng rất hiểu chuyện, liền cụp mắt xuống, đặt khay thức ăn lên trên bàn, rất đúng mực nhìn Tô Oản Oản nói:

“Tô tiểu thư, tam thiếu gia nói ngài đang ở thư phòng, nếu tiểu thư tỉnh có thể đến đó tìm, nhưng trước hết phải dùng điểm tâm đã.”

Tô Oản Oản rầu rĩ lên tiếng, sau đó lập tức chui vào chần, cho đến khi Tiểu Hà ra khỏi phòng đóng cửa lại mới chịu chui ra. Nàng nhanh chóng mặc quần áo rồi đến thẳng thư phòng của Tô Mộ Bạch, khuôn mặt nhỏ nhắn bưng bưng lửa giận, ngay cả điểm tâm cũng không buồn đụng vào.

Nàng một cước đá văng cửa thư phòng, nhìn vào bên trong, phút chốc liền ngăn cả người, trừng mắt nhìn thư phòng đang chặt kín người.

Thần tiên ơi, sao không ai nói cho nàng biết rằng trong thư phòng có nhiều người như vậy chứ! Tô Nam Duệ, Tô Bắc Lăng, Tô quân gia, lại còn có một vài người nhìn khá quen mắt, không biết mấy người này từ đâu chạy tới a!

Nàng thầm nghĩ đem mê dược hạ lên mấy kẻ vướng bận này, sau đó trực tiếp bước qua đám người này tới bên Tô Mộ Bạch, túm cổ áo hắn mà gào thét: “Chàng đã đồng ý với ta, sau trung thu sẽ có thời gian rảnh rồi chơi cùng ta, còn nói buổi sáng quay về sẽ cùng ta thức dậy!!!”

Nhưng nàng cũng chỉ dám nghĩ như vậy thôi, sự thực là nàng dùng vẻ mặt ai oán và đôi mắt to tròn trong veo rung rung đầy ủy khuất nhìn hắn.

“Lui xuống trước đi.” Tô Mộ Bạch nói với những người khác, sau đó vẫy vẫy nhìn Tô Oản Oản – chú cún con đáng thương tội nghiệp.

Nàng bĩu môi chạy đến bên hắn, cố nén oán giận thầm liếc một cái. Lúc đi vội vàng, tóc cũng không chải chuốt cẩn thận, mái tóc dài vẫn còn buông xuống thắt lưng, vừa vụn vặt theo những đường cong của thân thể. Màu đen mượt của tóc càng làm nổi bật cho khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, những sợi tóc tơ vương trên vành tai, trên hai má, trên cổ, rủ xuống vai len vào trong y phục còn chưa chỉnh tề của nàng, hai mắt hắn sáng rực nóng bỏng nhìn nàng.

Dùng chuang phong đóng cửa lại, nâng khuôn mặt đầy vẻ ủy khuất, hắn kéo nàng ngồi trên đùi mình, còn muống ngang nhiên chiếm cứ đôi môi của nàng, lại bị nàng nghiêng đầu né tránh.

Hử? Hắn nheo nheo mắt đầy nguy hiểm, tiểu nha đầu này, dám trốn tránh? Quả nhiên là đạo này lá gan lớn hơn trước.

Hử, hắn còn không vui cái gì chứ?

Tô Oản Oản nhìn vẻ mặt của hắn, càng thêm tức giận, môi chu ra hết mức có thể.

Hắn nhìn bộ dáng đáng yêu biết chọc cười người khác của nàng, nói, “Ta có chút việc đột xuất nên hơi vội.”

“Gạt người.”

Trước kia gặp người đuổi giết tới tận cửa cũng không thấy chàng vội như vậy.

“Trước kia khi nhị phu nhân lo liệu việc nhà, Tô Bắc Lăng tiêu xài quá tay, Tô phủ sớm đã không còn hưng thịnh như vẻ bề ngoài của nó.”

“Gạt người.”

Cho dù nhị phu nhân và Tô Bắc Lăng tiêu xài hoang phí đến mấy cũng không thể khiến Tô gia lui bại, những cửa hàng nhan nhản ngoài kia cũng không phải chỉ để trưng bày.

“Vốn trước khi Trung thu đến ta đã giải quyết những lỗ hổng này, ai dè lại có người ngầm đục tay đục chân hòng khiến Tô gia suy sụp.”

“Gạt người.”

Sản nghiệp Tô gia vô cùng to lớn, có thể nói là phú khả địch quốc (giàu có nhất nước) ?, ai dám đục tay đục chân vào chứ?

Hắn bỗng im lặng không nói gì, sau đó cười ôn nhu, nói “Đúng vậy a, là ta gạt nàng thôi.”

Nàng cắn cắn môi, ngẩng đầu nhìn hắn, “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Không phải nàng bảo ta gạt nàng hay sao, lại còn hỏi làm sao bây giờ.”

Hắn lại còn lộ ra vẻ mặt đáng ghét như vậy!

Tô Oản Oản bĩu môi, làm nũng nói, “Ta sai rồi a, nhưng mà, chàng thực sự không thể đi dạo cùng ta sao?”

“Ừ.”

“Ta thật vất vả mới có thể đợi đến Trung thu, tưởng rằng chàng có thể rảnh rỗi cùng ta đi chơi. Nhưng hiện tại tất cả đều là vô ích, bình thường ta cũng khó khăn lắm mới gặp được chàng, nhưng có gặp cũng chỉ là vội vàng thoáng qua. Sự phụ, như thế thật khó cho chúng ta, đúng không?”

“Ừ.”

“Nếu như vậy, không bằng đem Y Túy lâu cho ta chơi đi?”

“Không được.”

Hắn giống như lão hồ ly nở nụ cười chói mắt như mặt trời chính ngọ, nàng vô cùng ai oán a~~~~

Nếu đàm phán thất bại, hẳn chắc chắn sẽ không rảnh rỗi đi chơi. Tô Oản Oản sửa sang lại xiêm y đầu tóc, nhanh chóng chạy ra khỏi Tô phủ. Nhưng nàng lại phát hiện ra một điều, những nơi có thể đến ở Lạc thành nàng đều đã dạo qua, những nơi không nên đến thì chỉ có buổi tối mới có thể vào, cả buổi đi qua đi lại, cuối cùng nàng quyết định tới Xuân Phong Đắc lâu uống một chén trà, nghe vài ba câu chuyện bát quái, tiện thể nhìn xem có mỹ nam nào lui tới hay không.

Nàng theo thói quen ngồi cạnh cửa sổ lầu hai, ở chỗ này có thể nghe được rất nhiều tin bát quái, thế nhưng hôm nay ngồi mãi mà chẳng nghe được tin gì đáng giá. Vì vậy nàng chỉ có thể rung đùi ngồi ăn điểm tâm, uống chút trà, tiếp tục vô công rồi nghề.

Một ngày trôi qua thật dài a...

Tô Oản Oản đã sớm mọc meo, biến thành một cây nấm chính hiệu =.=.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Theo Ta Có Được Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: chương 16

Tô Oản Oản nhàn rỗi quá mức nên nhanh chóng gục đầu xuống bàn tìm Chu công đánh cờ. Khi nàng tỉnh lại thì hoàng hôn đã buông xuống, ánh nắng nhuộm màu lửa đỏ rực, tầng tầng lớp lớp chồng lên nhau, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn phấm hồng của nàng càng thêm nổi bật.

Lau lau nước miếng trên mặt, nàng xoay người rời khỏi lầu, trở về Tô phủ. Vội vội vàng vàng chạy khắp các ngóc ngách Tô phủ nhưng cũng chẳng có kết quả gì. Người nàng muốn tìm thì lại không thấy.

Tô Oản Oản sờ sờ cái bụng trống rỗng, nhanh chóng đi tới nhà bếp, dù sao cũng không thể bỏ đói cái dạ dày nha! Đi được nửa đường lại gặp được Tiểu Hà, nói Tô Mộ Bạch chuyển lời với nàng rằng, hẳn xuất môn có việc cần giải quyết, phải chạng vạng ngày mai mới có thể trở về được. Tô Oản Oản gật đầu, tiếp tục đi tới nhà bếp để lấp đầy dạ dày, trong lòng có chút buồn bực.. Thế nhưng, ngay lập tức, hai tròng mắt của nàng liền sáng lên.

Hắc hắc, sao không nhân cơ hội này tới Ý Túy lâu nhỉ? Tốt xấu gì nàng cũng coi như là phó lâu chủ, đi thị sát hẳn là không có gì sai đúng không?

Nàng chỉ ăn một chút thức ăn, thăm nghĩ dù sao khi đến Ý Túy lâu cũng có thể chén thêm, khi trở về phòng liền thay một bộ nam trang, xuất phát đi Ý Túy lâu. Lần này tới đó không có trở ngại gì, có lẽ Hồng tỷ đã sớm chuẩn bị. Thân là sát thủ kiêm tình báo viên như các nàng thì phải biết đóng kịch, các cô nương nhìn thấy nàng người thì đùa giỡn vui vẻ, người thì hờn hờn dỗi dỗi, không để lộ ra bất cứ dấu vết nào.

Ừm, không hổ là người do hần huấn luyện, rất có tố chất nha. Ai, được rồi, trừ Yên Lạc cô nương không hiểu được cái danh hiệu hoa khôi của mình.

Ý Túy lâu vẫn tràn ngập mùi son phấn, chung quanh đều là những nam nhân đang ôm các cô nương, bộ dáng sắc dục huân tâm (ham mê sắc dục). Tô Oản Oản vừa nhìn vừa cảm thán, những cô nương này thật là xinh đẹp, khiến nam nhân bị mê hoặc đến điên đảo thần hồn. Những nam nhân này cũng thật đáng khinh bỉ, rõ ràng bản thân đang ở trong thanh lâu, trong lòng ôm mỹ nhân, lại còn ra về chính nhân quân tử.

Hồng tỷ bất động thanh sắc (rất bình tĩnh) đi về phía nàng, nàng liền dùng ánh mắt ý bảo Hồng tỷ cần làm gì thì cứ làm đi, còn mình thì tùy ý đi lại trong Ý Túy lâu.

Việc này đương nhiên là có mục đích, nàng định tới thăm hoa khôi Yên Lạc cô nương. Nhớ lại ngày ấy, nàng ta chính là thiên hạ đệ nhất hoa khôi thanh lâu, nay lại bị hủy dung không khác nào rớt xuống vực sâu.

Aizzz, một đại mỹ nhân bỗng dưng bị biến thành xấu nữ, chuyện này khiến cho bao nhiêu người phải thương tâm a?

Nàng nghĩ như vậy, bước chân cũng mau thêm. Nàng đường đường là Tô Oản Oản, sao lại có thể khiến cho cuộc sống trở nên tẻ nhạt chứ? Loại chuyện phiền phức này, ngẫu nhiên biến thành chuyện tốt để giải khuây cho nàng.

Vốn đang định tới khuê phòng của Yên Lạc nhìn qua một chút, nhưng tiếng người nói chuyện trong một căn phòng gần đấy khiến nàng chú ý.

“Trần lão gia, ta nghe nói Lâm gia nhị tiểu thư Lâm Nhược Sơ không phải sắp gả cho người làm nhị di (vợ hai) sao, sao chưa thấy người cưới nàng vào cửa? Chắc chắn, phải nói là, Lâm tiểu thư này thực sự là một mỹ nhân tài đức vẹn toàn.”

“Cũng không hẳn, nếu không bởi vì thân phận của nàng, Lâm gia cũng sẽ không đem nàng gả cho ta. Nhưng ta thấy Lâm Nhược Tích Lâm gia giống như một người đàn bà chua ngoa đánh đá, loại nữ nhân này ta không ưa.”

“Đúng vậy, người xem tam di nhà ta khi mới thành thân thì ngoan hiền vô cùng, hiện tại thì sao? Nghĩ tới nàng liền thấy đau đầu! Đừng nhắc tới Lâm Nhược Tích này, chỉ được cái bộ dáng mà thôi, tính tình cũng giống như vị tiểu thư nhà Tô gia. Ai, nếu Lâm Nhược Sơ tốt như vậy, sao còn không nhanh tay chiếm làm của riêng?”

“Lục lão gia người không nhắc đến thì thôi, nhắc tới lại khiến ta tức giận đầy mình! Tiểu thiếp này, để xem sau này lão tử sẽ “yêu thương” nàng như thế nào đây! Nha đầu chết tiệt kia dám ngang nhiên trốn vào Tô phủ, bên ngoài đang đồn rằng Tô Mộ Bạch là kẻ có phúc khí, có mỹ nhân Lâm gia theo bên người! Người nói xem, hần cam luyện cùng đồ đệ là việc của hần, lại còn đi dụ dỗ nữ nhân của ta làm gì a!”

“Ta đã thấy đồ đệ của Tô Mộ Bạch, không biết tiểu tiện nhân này cho con ta ăn cái mê hồn được gì mà điên đảo thần hồn. Không biết nữ nhân vô sỉ này có cái gì tốt, đã yêu thương sư phụ lại còn muốn đi dụ dỗ kẻ khác! Aizzz, nghe đầu Ôn đại nhân cũng có ý với nàng!”

“Thôi đi, không biết nàng là cái dạng gì nhưng có thể khiến Tô Mộ Bạch và Ôn Nam Thế si mê, hần là phương diện kia rất lợi hại ha?”

“Hắc hắc....có lẽ là vậy.”

“Mùi vị của nàng ta, không biết so với những cô nương ở Ý Túy lâu thì thế nào nhỉ? Chắc chắc...”

“Hần là rất mê người, người xem Tô Mộ Bạch là loại người nào chứ? Hần muốn dạng nữ nhân gì thì sẽ có dạng nữ nhân ấy dâng lên tận miệng, vậy mà cũng bị tiểu tiện nhân này mê hoặc, nhất định là...”

“Rầm” một tiếng, cửa phòng bị người bên ngoài một cước đá văng, nét cười thô bỉ trên mặt Lục lão gia và Trần lão gia như đông cứng lại. Tô Oản Oản hai tay chống hông, nhìn hai lão nhân to béo xấu xí kia, cười lạnh lùng, trong mắt hiện lên tia ác.

“Ai da, ta còn tưởng là ai, hóa ra là hai vị Lục lão gia và Trần lão gia tiếng tăm lừng lẫy...” Nàng vừa nói vừa dùng chân kéo chiếc ghế ở gần đó lại, thân nhiên ngồi xuống, “Lục lão gia, con ngài dạo này vẫn khỏe chứ? Muốn biết hần vì sao lại mê luyện ta như vậy, hiện tại ta có thể nói cho người một chút.”

Lục lão gia và Trần lão gia đều lộ vẻ khiếp sợ, nhìn Tô Oản Oản đang đóng giả nam trang đứng trước mặt, nhất thời không biết phải làm gì.

Tô Oản Oản tiếp tục nói, “Thật ra vô cùng đơn giản, ta có thể làm mẫu thêm một lần nữa cho người xem.”

Trong không khí bỗng tràn ngập một cỗ mùi hương bí ẩn, như có như không, khiến người ta không nhận được mà muốn cố gắng hít thêm một chút. Nàng nhìn hai lão nhân đang hít hít mũi ngửi ngửi, khoe miệng cong lên thành một nụ cười đắc ý.

“Mùi hương này rất dễ ngửi đúng không? Mị được này tên là “Câu hồn”, tên hay chứ? Khi cho con người dùng thử, ta còn chưa đặt được tên hay như vậy đâu! Con trai người nếu mê luyện ta như vậy, gọi là Câu hồn chắc cũng không có gì sai chứ?”

“Người, người sao lại dám...” Lục lão gia tức giận đến mức nói không hết câu, mà Trần lão gia lại không biết gì, vẫn giữ bộ dáng bình thản.

Tô Oản Oản cười nhẹ, nói: “Nơi này là Ý Túy lâu, xuân được luôn luôn sẵn có, mà người hiểu rõ nhất cũng chỉ có các cô nương mà thôi. Ta không rảnh đi làm việc vô dụng, lại càng không thích lãng phí được liệu, cho nên các người tốt nhất nên có mà hưởng thụ Câu hồn lợi hại này đi. Nói không chừng ngày mai khi tỉnh lại, hồn các người lại bị Hắc bạch vô thường câu đi mất rồi ấy chứ.”

Nàng cười duyên, thân nhiên đứng dậy rời đi, trong nháy mắt, khi đứng trước ngưỡng cửa, khuôn mặt nàng chợt trở nên lạnh lẽo, hơi quay đầu, ánh mắt sắc bén liếc về phía hai người kia, nói, “Đừng khiến cho ta phải nghe những điều mà ta không thích.”

Nàng chưa bao giờ cho rằng mình là người tốt.

Nàng phân phó thủ hạ Ý Túy lâu nhốt hai lão già kia ba canh giờ, sau đó thả ra để bọn họ về nhà. Không phải là nàng hảo tâm, chỉ là ba canh giờ cũng đủ khiến cho bọn họ khổ sở, dù sao thì nàng cũng không muốn vấy bẩn đôi tay mình cũng như làm ô uế địa bàn của mình, như vậy cũng đủ nhục nhã rồi.

Ba canh giờ, vừa vặn khiến người ta bị tra tấn đến chết đi sống lại.

Vậy mới nói, trăm ngàn lần đừng đắc tội nữ nhân, nhất là người như nàng.

Xoay người bước vào phòng Yên Lạc, vừa vào đã thấy nàng ngồi ngẩn người đối diện với gương đồng, sau đó bỗng nhiên tức giận, vung tay gạt chiếc gương đồng qua một bên, sau đó vùi mặt vào hai cánh tay như muốn che giấu hết thảy.

“Sao, đối với hình thức xử phạt của ta không hài lòng sao?”

Nghe được âm thanh vang lên bên cạnh, Yên Lạc ngẩng đầu lên nhìn, thấy Tô Oản Oản liền lộ ra vẻ e ngại. Nàng ta nhanh chóng đứng lên, cúi đầu nói: “Thuộc hạ không dám”.

Khuôn mặt tinh xảo ban đầu biến thành xấu xí đáng sợ đến mức dọa người như vậy...hài lòng sao được?

Tô Oản Oản ngồi xuống, nói: “Oản hận cũng không có gì sai, gặp phải chuyện này, không oán hận là không thể. Ta tới, chính là để hỏi người một chuyện.”

“Phó lâu chủ, mời ngài nói.”

“Ngày đó, lâu chủ đại nhân tới nơi này để làm gì vậy?”

“Lâu chủ nói không được phép nói cho bất cứ kẻ nào...kể cả ngài...”

Nàng nhíu nhíu mày, lập tức cười nhẹ: “Nói đi, hiện tại nếu ngươi nói thì còn có cơ hội sống, nếu không thì chỉ có... chết.”

Yên Lạc nắm chặt tay, cân nhắc một hồi, rốt cục vẫn quyết định nói.

Đội nàng nói xong, Tô Oản Oản sai nàng đi gọi Hồng tỷ tới. Yên Lạc vừa ra khỏi phòng, nụ cười trên khuôn mặt nàng liền biến mất, thay vào đó là thần sắc phức tạp.

Tô Oản Oản dạo vài vòng quanh Ý Túy lâu, vừa đi vừa trêu hoa ghẹo nguyệt, khi trở về liền nghe gã sai vặt báo lại rằng Tô Mộ Bạch đã trở về. Lời còn chưa dứt, trên mặt đã cảm thấy có một con gió nhẹ lướt qua, khi nhìn lại thì bóng dáng Tô Oản Oản đã biến đâu mất.

Nàng đã sớm chạy như điên tới Trúc Huyền lâu, nhưng đi qua đi lại một hồi mà vẫn chưa thấy bóng dáng hần. Tô Oản Oản tùy tiện hỏi một tiểu nha hoàn đứng gần đó, mới biết hần lại tới Ý Hà lâu chờ nàng.

Lúc đầu nói chỉ đi một ngày, nhưng nàng đợi tới hơn nửa tháng mới thấy hần trở về. Nàng cao hứng vận khinh công chạy như bay về Ý Hà lâu, khoe miệng cong cong mỉm cười, ánh mắt ngập tràn hạnh phúc.

Rốt cuộc, nàng đứng trên nóc Ý Hà lâu nhìn xuống dưới, liền phát hiện Tô Mộ Bạch đang nằm trên nhụy tháp đối diện hành lang. Bình thường nàng vẫn hay nằm tại đó ngắm sen, phơi nắng rồi ngủ trưa, thường xuyên nằm dài kêu nhà bếp làm đồ ăn, còn có Tiểu Hà đứng một bên hầu hạ.

Hần trầm lặng nằm nghiêng, dáng vẻ mệt mỏi, đôi mắt nhẹ khép mang theo hắc sắc mờ nhạt. Máu hoàng hôn rơi khẽ trên khuôn mặt hần, hòa với màu trắng của bộ y phục, khiến hần thoát nhìn tựa như một tiên nhân không thể với tới.

Một nam nhân hoàn mỹ như vậy, chỉ thuộc về một mình nàng...

Tô Oản Oản cười đầy đắc ý, lại thấy Lâm Nhược Sơ từ trong phòng nàng đi ra, tay ôm một chiếc chăn mỏng, nhẹ nhàng bước tới bên Tô Mộ Bạch, đắp chăn cho hần, biểu tình thận trọng như sợ hần bị đánh thức. Có điều, tính cách giảo của hần rất cao, lại có một thân võ nghệ đầy mình, ngay từ khi Lâm Nhược Sơ đi tới hần đã phát hiện ra.

Lâm Nhược Sơ thấy hần tỉnh giấc, ngượng ngùng nói: “Xin lỗi, ta lo người sẽ cảm lạnh nên mới mang chăn ra, không ngờ lại khiến người tỉnh giấc.”

“Không sao, rất cảm ơn.” Hần nhìn nàng cười cười, lễ phép mà lạnh lùng nói.

“Tô gia có sản nghiệp lớn như vậy, chắc hẳn ngươi quản lý rất vất vả. Tam thiếu gia vì sao không để Tô tiểu thư cùng hỗ trợ?”

Trong mắt hần ẩn hiện tia sùng nịch, “Ta không muốn để nàng ấy tiếp xúc với những việc đó.”

Trong lòng Lâm Nhược Sơ ần ần đau đớn, nhưng vẫn nở nụ cười, “Người khác nhất định không biết việc làm quyết đoán mạnh mẽ của Tam thiếu gia lại ẩn chứa thâm tình như vậy.”

“Ta cũng không cần người khác phải biết.”

“Cũng đúng.”

Tô Oản Oản đứng đằng xa nhìn thấy hai người vừa nói vừa cười, đôi mắt Lâm Nhược Sơ sóng sánh nhu tình, mà Tô Mộ Bạch thì ôn nhu cười, trong mắt tràn đầy sùng nịch mà nàng chưa bao giờ thấy hần biểu lộ ra với người ngoài. Ánh mắt như vậy, từ trước đến nay đều dành cho nàng, vậy mà... hôm nay, nó lại hướng về một người khác...

Nàng bực bội nhảy xuống từ trên nóc nhà, đi tới bên hai người bọn họ, đưa tay đẩy Lâm Nhược Sơ ra, trừng mắt nói, “ngày đó ta cứu cô là để nhận lấy kết quả này sao? Nửa đêm xuất hiện trong phòng hần, rồi lại còn trệt chân ngã vào lòng hần, hôm nay thì lại đắp chăn cho hần! Cô định tìm trăm phương nghìn kế tiếp cận hần sao?”

Lâm Nhược Sơ kinh ngạc, hai mắt mở to, sắc mặt hơi tái nhợt, nói, “Tô tiểu thư, cô đang nói gì vậy? Ngày đó cô cứu ta, ta vẫn rất cảm kích, nhưng cho dù là có ân lớn, cô cũng không thể vũ nhục ta như vậy!”

Tô Oản Oản hừ lạnh một tiếng, bĩu môi liếc nhìn Lâm Nhược Sơ.

Thế thì sao? Nàng tùy ý vũ nhục đấy, thì sao nào? Nghĩ đến hình ảnh thân mật ấm áp ban nãy, nàng liền giận dữ bức bối, chỉ muốn đánh người cho hả giận. Dám mắt đưa mày lại với sư phụ nàng thì đừng trách nàng vô tình!

“Oản Oản, đừng nháo nữa.” Hần hơi nhíu mày.

Vừa nghe hần nói vậy, tức giận trong Oản Oản như bùng phát, quay sang trừng mắt nhìn hần:

“Chàng ghét ta đúng không? Lâm tiểu thư đây ôn nhu thành thực, tài hoa hơn người nên chàng động tâm đúng không? Chỉ người như vậy mới thích hợp làm tam thiếu phu nhân của chàng thôi, còn một nha đầu hoang dã không biết từ đâu rơi xuống như ta chỉ khiến chàng tổn hại danh dự thôi chứ gì? Chàng đường đường là gia chủ Tô gia quyền thế giàu có ở Lạc thành nên chê ta thanh danh không tốt, khiến chàng mất mặt đúng không?”

Hắn trở về vốn đã mệt nhọc, mấy ngày nay tất cả mọi thương hội dường như đều cùng nhau chen ép Tô gia, rất nhiều cửa hàng sắp bị dồn đến đường cùng. Không biết là kẻ nào đứng đằng sau ngầm thao túng thế cục, mà hắn thì lại luôn chậm một bước so với kẻ đó. Suốt đêm cố gắng làm việc, trở về chỉ vì muốn trông thấy nàng, không nghĩ rằng cục diện ở Lạc thành sẽ thay đổi thành như vậy.

Hắn nhắm hờ mắt, mệt mỏi nói, “Tô Oản Oản, nàng chín chắn một chút được không? Chuyện Trần lão gia và Lục lão gia hẳn là do nàng làm. . .Nàng đi theo ta tám năm, sao vẫn còn trẻ con và nóng nảy như vậy chứ?”

Nàng không thể tin được những lời hắn vừa nói, khuôn mặt nhỏ trắng bệch ra. Khóe miệng hơi giật giật, muốn mở miệng ra nói nhưng dường như một chút khí lực cũng không có.

Vừa rồi là nàng nghe nhầm sao?

Hắn nói, nàng chín chắn một chút đi, là nàng nghe nhầm sao?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Theo Ta Có Được Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: chương 17

Hắn. . .lại nữa nói nàng như thế? Nàng vô pháp vô thiên như hiện tại, không phải cũng là do hắn một tay dung túng hay sao?

Trước khi nàng xuyên không, nàng sống hai mươi lăm năm, sau khi xuyên qua, nàng đã sống tám năm. Trong suốt ba mươi ba năm ấy, nàng đều hướng về phía hắn, cho nên giờ hắn mới có thể tiêu sái tùy hứng như vậy. Từ trước đến giờ, ngay cả khi cận kề cái chết, nàng cũng chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có ngày hôm nay. Nàng vô tâm vô phế, liễu lĩnh tùy hứng, bất kể nàng làm gì cũng đã có hắn chở che, thậm chí ngay cả khi bầu trời sập xuống thì cũng đã có hắn chống đỡ thay nàng.

Có lẽ không ai có thể tưởng tượng được nàng trước đây – một người vừa lạnh lùng lại vừa quái gở. . .

Ban đầu, nàng bài xích tất cả những người xung quanh. Nàng không tin tưởng bất kì một kẻ nào. Thế rồi hắn tới, sưởi ấm trái tim nàng, dạy nàng võ công, cho nàng cảm giác an toàn, tiêu diệt những kẻ khiến nàng thương tổn. Người mà trước đây có thể vì nàng huyết tẩy Thanh Long bang, nay lại có thể nói như vậy sao?

Hắn bởi vì chán ghét nàng nên mới nói vậy?

Giống như đùa giỡn một thứ đồ chơi, khi buồn chán liền không thèm liếc mắt nhìn nó thêm một lần nào nữa. . .

Nhưng nàng phải làm sao bây giờ? Nàng đã quen cảm giác có hắn ở bên. . .Tám năm, nàng dường như không rời hắn một li nào. Hắn dường như đã trở thành mạng sống của nàng. Trên thế giới này, ngoài hắn ra có lẽ sẽ không có bất cứ người nào có thể khiến nàng yêu thương như vậy. . .Giống như một đóa hướng dương, biết rõ là không thể với tới nhưng vẫn một mực hướng về phía mặt trời chói lọi. . .

Là hắn, khiến cho một người luôn lý trí và tỉnh táo như nàng trở thành một tiểu nữ nhân đáng yêu. . .Nụ cười đậm bạc ngày nào đã vì hắn mà tỏa nắng, ánh mắt hoài nghi từ lâu đã biến mất không dấu vết, hơi thở xa cách cũng không còn. . .Nàng chưa bao giờ cảm thấy những thay đổi này không tốt. . .

Lúc trước, nàng nghĩ rằng, vì hắn quan tâm tới nàng, đau lòng thay cho nàng nên mới dành thời gian bỏ biết bao tâm sức ở bên nàng lâu như vậy. . .Nụ cười trên môi nàng như không bao giờ tắt, hai gò má ửng hồng, đôi mắt nhuốm ý cười.

Tô Oản Oản nằm trên nóc Ỗ Túy lâu nhìn trời, nước mắt thấm đẫm tay áo, nàng lắc lắc bầu rượu trong tay. . .Lại hết mất rồi. . .

Nàng đứng dậy định đi lấy thêm rượu, không ngờ lại gặp được một người.

Lâm Nhược Sơ.

Lâm Nhược Sơ mặc nam trang tới đây?

Không phải là Lâm đại tiểu thư nhất thời nảy sinh hứng thú muốn đi tham quan thiên hạ đệ nhất thanh lâu trong truyền thuyết đấy chứ?

Tô Oản Oản nhìn theo bóng Lâm Nhược Sơ, thấy nàng lén lút đi vào từ cửa sau của Ỗ Túy lâu, cuối cùng bước vào phòng Yên Lạc. Nhìn dáng vẻ của nàng ta hoàn toàn không giống như đến đây dạo chơi, Tô Oản Oản nhàu mày rồi núp trên nóc phòng Yên Lạc, nhẹ nhàng nhắc một viên ngói lên, nhìn động tĩnh trong phòng.

“Yên Lạc!” Lâm Nhược Sơ vừa nhìn thấy khuôn mặt Yên Lạc đã cả kinh không thốt nên lời.

“Đừng nhìn.” Yên Lạc hơi nghiêng đầu, khuôn mặt đáng sợ mờ mờ hiện ra sau tấm sa.

“Ta, ta không biết là mọi chuyện lại như vậy...Ngày đó ta nhờ cô hạ được với Tô Mộ Bạch, nghĩ rằng khi hấn hồi phủ thì được tính cũng vừa vặn phát tác, như vậy ta còn có cơ hội...Ta, ta không nghĩ rằng nửa đường lại xuất hiện một Tô Oản Oản, lại còn theo tới Ý Túy lâu...Khuôn mặt này... là do nàng ta hạ thủ sao?”

“Phải. Ngày đó ta chỉ là một đứa nhỏ gầy còm ốm yếu bị người ta bỏ rơi, cô đã cứu ta một mạng, là ta nợ cô một nhân tình. Sau này đừng nhắc tới chuyện ấy nữa, nếu bị người biết được, kết cục của cô so với ta còn có phần thảm khốc hơn.” Biểu tình trên khuôn mặt Yên Lạc đã bị khăn sa che mắt khiến Lâm Nhược Sơ không nhìn ra vẻ gì.

“Ta, ta không nghĩ rằng Tô Oản Oản lại độc ác như vậy...Nàng ta rõ ràng bình thường rất đơn giản...” Lâm Nhược Sơ cắn cắn môi dưới, hai hàng lông mày nhíu lại.

Yên Lạc cười cười, “Nhược Sơ, người nghĩ rằng Tô Oản Oản thực sự vô cùng đơn giản sao?”

“Không phải sao? Rõ ràng nàng đã xuất thủ cứu ta, ngày thường thoạt nhìn đều thấy điển điển ngay ngốc...”

Yên Lạc không thèm nhắc lại, Lâm Nhược Sơ cũng không dám nói thêm, chỉ áy náy bảo, “Yên Lạc, thực xin lỗi, là ta đã hại cô. Trước đây cô xinh đẹp như vậy, mà giờ lại...”

“Nhược Sơ, sau này cô cũng không cần tới đây nữa, cũng đừng nhắc tới chuyện này với bất kì ai, như vậy đối với hai chúng ta đều là chuyện tốt. Nếu không, ta không biết có thể tiếp tục sống sót nữa hay không.”

“Tô Oản Oản cho dù ngoan độc cỡ nào thì cũng sẽ không giết người cho hả giận chứ?”

“Nếu cô cảm thấy hối hận với ta thì cứ làm như ta nói đi. Ta biết cô ở Lâm gia phải chịu nhiều ủy khuất, nhưng sau này, mọi chuyện chỉ có thể dựa vào chính mình.”

“Yên Lạc...” sắc mặt Lâm Nhược Sơ tái nhợt, thần tình phức tạp, vừa áy náy lại vừa khiếp sợ, “Ta nên làm gì bây giờ?”

Tô Oản Oản ở trên nóc nhà nghe được rõ ràng rành, kinh ngạc không thôi. Thì ra lúc trước nàng ta ở trên giường Tô Mộ Bạch là vì vậy, nàng lại tưởng rằng nàng ta bị ức hiếp từ nhỏ, đã kích quá lớn nên mới bị mộng du.

Nàng từ bên ngoài kích động phá cửa sổ xông vào, dọa cho Lâm Nhược Sơ một phen hết hồn, vừa xoay người lại đã thấy Tô Oản Oản đang đứng đó, hai mắt liền trừng lớn, sắc mặt trắng bệch. Nhưng nàng ta cũng không phải là kẻ kém cỏi, phàm chuyện gì càng lớn thì càng trấn tĩnh, vậy nên rất nhanh liền có thể bình ổn hơi thở, thần nhiên nhìn nàng.

Nếu Tô Oản Oản đã phát hiện thì có che dấu cũng vô dụng.

Tô Oản Oản cười lạnh một tiếng, “Nói vậy thì một màn ta thấy lúc chạng vạng đều là mưu kế của cô, đúng không?” Thì ra nàng lại ngốc đến như vậy, đem tình địch về nhà, nhường cơm sẻ áo, lại còn hy vọng nàng ta sống tốt.

“Hừ, ta hiện tại chỉ có thể tự mình tìm con đường sống cho bản thân. Người như cô không thể hiểu được ta đã phải chịu bao nhiêu ủy khuất.” Lâm Nhược Sơ đạm mạc cười, trào phúng nhìn Tô Oản Oản. Nghĩ đến cuộc sống ở Lâm gia, ánh mắt nàng lại trở nên ngập tràn thống khổ và oán hận.

“Nếu như ta không hiểu, thì cô cũng đừng mong có cơ hội đặt chân vào Tô phủ.” Nàng thật khờ, chỉ nghĩ rằng nàng ta cũng khổ sở như mình trước kia nên mới hảo tâm giúp đỡ, ai dè lại là rước sói vào nhà. Tô Oản Oản khinh miệt nhìn Lâm Nhược Sơ, “Đừng nghĩ rằng mới gặp một chút ủy khuất nhỏ nhỏ như vậy đã cảm thấy uất ức, so với những gì mà ta đã trải qua, đó chưa là gì cả.”

Lâm Nhược Sơ ngẩng người nhìn Tô Oản Oản. Chưa bao giờ nàng ta thấy Tô Oản Oản có biểu tình như thế –giống như là biến thành một người khác vậy. Nhưng nàng ta rất nhanh hồi phục lại tinh thần, nói, “Nhưng người thích hợp để làm Tô gia tam thiếu phu nhân vẫn là ta. Cho dù Tô Mộ Bạch không thích ta thì vị trí này vẫn xứng với ta hơn là với cô.”

“Hay là ta biến mặt cô giống như Yên Lạc, xem cô còn thích hợp làm Tô gia tam thiếu phu nhân không nhé?”

“Tô Oản Oản, cô thật ác độc!”

Nàng phát phát tay, nói, “Hừ, ta chưa từng nói rằng ta là người tốt.”

Cửa phòng bất ngờ bị đẩy ra, Hồng tỷ bước vào, nhìn Lâm Nhược Sơ rồi lại chăm chú nhìn nàng. Thấy Tô Oản Oản vẫy vẫy tay, Hồng tỷ liền đi đến bên cạnh nàng, ghé vào tai nàng nói nhỏ vài câu. Sau khi nghe xong, sắc mặt Tô Oản Oản hơi tái đi, sau đó khoe miệng hiện lên một nụ cười khổ.

Nàng không còn lòng dạ nào quan tâm đến Lâm Nhược Sơ, chỉ liếc mắt nhìn Hồng tỷ, cũng không truy cứu chuyện Hồng tỷ và Yên Lạc giấu giếm sự thật, tung mình phi thân rời khỏi Ý Túy lâu.

Nhân sinh ngoạn ý, thật biết cách hành hạ con người...

Nàng có rất nhiều lời muốn nói cùng hấn, nhưng hai người bọn họ vẫn đang trong giai đoạn chiến tranh lạnh, vậy nên bao nhiêu lời lẽ đều âm thầm nuốt vào trong bụng. Nàng cứ ở trong Ý Hà cư đi tới đi lui, lòng sinh hờn dỗi.

Lâm Nhược Sơ tối qua đã chạy về Lâm gia, Tô Oản Oản nghiêng răng cắn giận, thầm nghĩ muốn tới Lâm gia tung một đám thuốc xổ đặc chế, để cho Lâm gia từ trên xuống dưới ai ai cũng phải tranh giành WC!

Nàng còn chưa kịp nghĩ hết thì Tiểu Hà đã sợ hãi chạy về phía nàng, suýt nữa nhảy luôn xuống hồ sen. Nàng ta vừa thở hồng hộc vừa nói: “Tô tiểu thư, thánh, thánh chỉ tới!”

Tô Oản Oản kinh ngạc, lập tức chạy tới tiền sảnh của Tô phủ, thậm chí một thân khinh công cũng quên không dùng đến. Khi đến nơi, chỉ thấy Tô gia từ trên xuống dưới đều đang quỳ gối, ở chính giữa sảnh là một thái giám tay nâng thánh chỉ, lạnh lẽo nhìn Tô Mộ Bạch đang quỳ gối trước mặt.

Mà vị thái giám truyền thánh chỉ đứng bên cạnh cũng im lặng không nói. Chỉ thấy hai người này trang phục sang trọng cao quý, rõ ràng không phải là thái giám bình thường. Sắc mặt của nàng nhợt đi một phần.

“Tô công tử, thành thân cùng với Thất công chúa là một vinh quang vô cùng to lớn, sao còn chần chừ suy nghĩ lâu như vậy làm gì?” Vị công công kia thấy Tô Mộ Bạch không trả lời liền nói, trong giọng lộ ra chút bất mãn.

Một câu này như sét đánh ngang tai, đánh thức toàn bộ người Tô gia. Tất cả đều muốn Tô Mộ Bạch đứng lên tiếp nhận thánh chỉ, bởi nếu đi ngược lại lời của thiên tử thì cái giá phải trả sẽ vô cùng lớn. Ai nấy đều liều mạng nháy mắt với Tô Mộ Bạch, thế nhưng hắn vẫn trước sau như một, thái độ thờ ơ bình tĩnh như thể đây không phải là chuyện của hắn vậy. Đôi mắt không một tia cảm xúc đã che giấu đi toàn bộ những suy nghĩ của hắn lúc này.

Lời của vị công công họ không chỉ đánh thức mọi người trong Tô gia mà còn đánh thức Tô Oản Oản. Nàng nhìn hắn đang bình thản quỳ gối, tiêu sái phong độ, khí chất cao quý, thậm chí ngay cả kẻ ăn mặc sang trọng cao quý trước mặt cũng phải kém hơn hắn vài phần.

Dường như hắn cảm nhận được ánh mắt của nàng, liền quay đầu lại, bốn mắt nhìn nhau, giống như trong mắt họ chỉ có duy nhất đối phương.

Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn bọn họ, đợi xem sự việc gì sẽ xảy ra, đợi sự lựa chọn của Tô Mộ Bạch – cũng là vận mệnh của chính bọn họ. Trong nháy mắt, không khí trong tiền sảnh dường như ngưng lại.

Bỗng nhiên...

“Lão nương mặc kệ!” Tô Oản Oản hét lớn, vung tay áo đi thẳng, thậm chí còn không thèm quay đầu lại.

Nàng tức giận, tức giận, thực sự tức giận rồi!

Tô Oản Oản chạy một mạch về Ý Hà cư. Nàng vừa giận lại vừa hận, giống như sắp sửa trút giận lên đầu Ôn Nam Thế - kẻ đang đứng ở cửa Ý Hà cư chờ nàng. Nhưng cuối cùng nàng không làm gì cả, chỉ hơi cúi đầu.

Khi ngẩng đầu lên nhìn hắn, vẻ mặt tức giận ban nãy đã hoàn toàn biến mất. Con ngươi đen trầm lặng lộ ra vẻ lãnh đạm, một lúc lâu sau mới hiện ra một vẻ tươi tắn, nói, “Tâm tình Ôn đại nhân hôm nay tốt đến mức thần nhiên đi dạo trong nhà người khác sao?”

“Nàng đã biết.”

“Biết cái gì cơ? Ta cái gì cũng không biết.”

“Xin lỗi.”

“Hôm nay mặt mũi ta quả thực rất lớn, đến mức Ôn đại nhân phải đích thân giải thích cho ta a... Nhưng mà, Ôn đại nhân, vì sao ngài phải giải thích? Ngài anh minh thần võ như vậy, lại trung thành chính trực, sao có thể làm sai chuyện gì được chứ?”

“Oản Oản.” Hắn không còn vẻ mặt hay đùa cợt lúc bình thường nữa, hai hàng lông mày nhíu chặt lại, có áy náy nhưng không hề hối hận.

“Đừng có gọi ta như vậy, kẻ tiểu nhân như ta không nhận nổi.” Nàng thu nét cười trào phúng, mặt không đổi sắc, thần thiên bước về phía phòng mình. Cánh cửa phòng đóng sập ngay trước mặt hắn.

Yên Lạc nói, đêm hôm đó Ôn Nam Thế cùng Tô Mộ Bạch bàn chuyện quyền tiền, gần như muốn lấy đi một nửa sản nghiệp Tô gia.

Hồng tỷ bảo, Ôn Nam Thế sợ dĩ không lên kinh thành làm quan là vì nhận được mật lệnh của hoàng đế: chèn ép Tô gia.

Phú khả địch quốc, hết thấy đều là vì bốn chữ này.

Dựa vào tính tình của Tô Mộ Bạch thì chắc chắn hắn sẽ không đồng ý quyền góp một nửa gia nghiệp một cách không công, vì vậy cuộc đàm phán đêm đó xem như thất bại. Ôn Nam Thế lấy thân phận là Tri phủ đại nhân Lạc thành để ngầm liên hợp các thương hộ lại nhằm chèn ép Tô gia. Thế nhưng, Tô Mộ Bạch cũng không phải kẻ tầm thường, hắn chính là Hàn Yên lâu lâu chủ, chỉ cần dùng một phân bộ như Ý Túy lâu cũng có thể thu thập được vô số tin tức tình báo.

Sản nghiệp Tô gia quả thực to lớn vô cùng, muốn chèn ép cũng không phải chuyện dễ, vậy nên mới xuất hiện một đạo thánh chỉ này.

Quả có thể nói là mưu cao kế sâu.

Rốt cục, kẻ giấu mặt kia muốn tiền hay là muốn mạng đây?

Tô Oản Oản cuộn mình trong chăn, com cũng không ăn, ai cũng không gặp, cuối cùng mơ mơ màng màng thiếp đi. Khi nàng tỉnh lại thì trời đã tối mịt, nàng liền lập tức đứng dậy, mở rương quần áo ra, chọn ra vài bộ đẹp nhất, lại đem mắt trăm lượng ngân phiếu trước đây lấy của Lục Nhân nhét vào bao.

Nàng lại mở ra một thùng toàn những bình những lọ, hầu hết là độc dược nàng chế ra trong khi Tô Mộ Bạch đi vắng, đem tất cả bỏ vào bao, lại thêm mấy thứ đồ linh tinh khác, nhiều đến mức nàng xách không nổi.

Nghĩ ngợi một lúc, nàng lấy bớt ra một nửa số độc dược, quần áo cũng bỏ bớt vài bộ, cuối cùng đeo túi hành lý trên vai, sờ sờ con dấu đeo trên cổ, sau đó...nàng rời khỏi Tô phủ.

Nàng thực sự...rất dễ nổi nóng...

Tay trái một cái đùi gà, tay phải một cái chân vịt, rượu ngon nàng uống một chén, lại đổ một chén. Bạc nàng không thiếu, phải ăn uống no đủ, rảnh rỗi có thể tới đạo Nam Liên quán, thăm nghĩ trái ôm phải ấp đều là tiêu mỹ nam đáng yêu.

Đây là cái gì? Đây gọi là cuộc sống a! Cuộc sống bình thường quá quả thực nhàm chán...

Tô Oản Oản xoa xoa hai tay, miệng ngâm tẩm, chân vắt chéo, quất tiểu nhị đem trà tới.

Ăn uống no nê xong, đôi mắt nàng lại đảo khắp xung quanh, thấy nam nhân bàn đối diện có vẻ mặt rất dữ tợn, thân hình cường tráng, trên mặt còn có vết đao chém rất sâu, tám phần là một kẻ chỉ có sức khỏe nhưng võ công không cao. Lại nhìn đến nữ nhân đang ngồi chéo với nàng, một thân y phục trắng hơn tuyết, bàn tay ngọc ngà trắng nõn, tuy trên bàn có đặt một thanh kiếm nhưng tám phần là một đại tiểu thư chỉ biết khoa chân múa tay.

Bàn phía tây có bốn vị nam tử trẻ tuổi, bộ dạng nhã nhặn, cử chỉ văn nhã, tay cầm trường kiếm, vẻ mặt vừa đắc ý lại vừa chậm rãi, tám phần là bốn tên công tử nhà nhậm nổi danh bại hoại phái Hoa Sơn. Chắc, lại nhìn một hắc y nhân ngồi quay lưng lại phía mọi người kia, đầu đội sa che mặt, chắc hẳn chính là “Độc nương tử” trên giang hồ không ai không biết.

“Vị cô nương này, người mới tới đây đúng không?” Một nam tử vận trường bào màu hồng nhạt, thêu bốn đóa mẫu đơn lớn như thẻ sớ thiên hạ không ai nhận ra hắn, tay cầm bầu rượu, ánh mắt đáng ngờ đánh giá Tô Oản Oản.

“Vị công tử này, người không biết ta nhưng ta lại biết người a.” Nàng liếc mắt nói, ngữ khí đậm mùi khiêu khích.

“Oh, nói vậy cô nương không sợ tại hạ sao?”

“Chắc, chỉ là một hái hoa tặc nho nhỏ thôi, có thể làm gì ta chứ?” Nàng thần nhiên nhấp một ngụm trà, không cẩn thận uống phải lá trà, liền lập tức phun ra, ý tứ khiêu khích rõ ràng rành.

Nam tử nọ ánh mắt hơi híp lại, thanh âm trầm xuống: “Cô nương, ta cũng không phải hái hoa tặc bình thường.”

“Oh, không phải người là Lục Nhận Dịch – một tên hái hoa tặc quang minh chính đại thôi sao?” Tô Oản Oản hoàn toàn không biến sắc, chỉ chậm rãi rót một chén trà, nhấp một ngụm rồi thỏa mãn thở dài một tiếng.”

Thấy nàng uống trà, Lục Nhận Dịch bỗng cười ha hả, khiến tất cả mọi người đều chú ý vào hai người bọn họ. Hắn đắc ý nhìn Tô Oản Oản: “Một cô nương như nàng lá gan cũng không nhỏ, nhưng nàng thử đoán xem, nàng vừa uống phải cái gì?”

Tô Oản Oản đặt ly trà về chỗ cũ, đuôi mắt lạnh lùng quét qua hắn, nói, “A, người đang nói đến Mê Túy? Ừm, Mê Túy này thực sự không đủ hoàn mỹ, ném qua vẫn có thể nhận ra mùi vị. Lần sau nhớ dùng Mê Nhân, thứ đó không màu không mùi không vị, đảm bảo đếm đến ba là gục.”

Nàng cười cười, rốt cục ngẩng đầu lên nhìn hắn, “Người xem người hiện tại hắn là đã có chút phản ứng nhỉ?”

“Cái gì cơ?” Lục Nhận Dịch vẻ mặt nghi hoặc hỏi, vừa dứt lời đã tái mặt, ôm bụng ngã xuống đất, khuôn mặt đỏ bừng, lộ vẻ thống khổ. Hắn trừng mắt nhìn Tô Oản Oản, nửa ngày cũng không thốt được lời nào.

Những người xung quanh từng mắt nhìn Tô Oản Oản, chỉ thấy nàng gầy yếu nhỏ bé, thoát nhìn một chút năng lực phản kháng cũng không có, ai dè... Một số người chụm đầu lại bàn tán, đoán già đoán non xem nàng là ai.

Lục Nhận Dịch chỉ cần vận công một lúc, sắc mặt đã khôi phục bình thường, cũng không còn cảm giác đau. Miễn cưỡng đứng lên, hắn hoảng sợ nhìn Tô Oản Oản, lắp bắp hỏi: “Người, người, người là ai?”

“Ta? Ta là người tạo ra Mê túy.”

“Người là Tô Oản Oản.”

“Chính là tại hạ.” Nàng cười nhẹ.

Tất cả đều hít một ngụm khí lạnh, ánh mắt đều tập trung hướng về Tô Oản Oản, ngay cả Độc nương tử cũng quay lại nhìn, nếu không có sa che mặt hẳn

người ta có thể thấy ánh mắt vừa ghen tị vừa sùng bái của nàng ta.

Đây là Mộ thành, trung tâm của các đại bang phái, nhân sĩ giang hồ lui tới không ít. Anh hùng có, nữ hiệp có, mà kẻ bi ổi cũng có. Nàng lại là người nổi bật nhất trong đám căn bã đó, nổi bật đến mức mấy tên ngục quân tử cảm thấy rất không vừa mắt.

“Ngươi thật sự là Tô Oản Oản? Vậy vị Hiệp thiếu hiệp kia đâu?” Một người trong phái Hoa Sơn hỏi.

Tô Oản Oản đen mặt, “Không có ở đây?”

Người nọ thì thảo tự hỏi, “Không có sao? Không phải chứ? Giang hồ đồn đại chỉ cần thấy bóng dáng Tô Oản Oản thì nhất định sẽ thấy Hiệp thiếu hiệp. Không phải hai người như bóng với hình, một khắc cũng không chia lìa sao? Sao lại...”

Đúng lúc ấy, một chiếc đũa xẹt qua mặt hắc, cắm phập vào cây cột cạnh đó. Tô Oản Oản cao giọng nói, “Nói không có thì chính là không có, ngươi không hiểu tiếng người hay sao?”

“Ngươi nói vậy là có ý gì?” Ba người còn lại nghe vậy thì đập bàn đứng dậy, căm tức nhìn Tô Oản Oản. Bọn họ đường đường là đệ tử phái Hoa Sơn, há lại để kẻ khác coi thường?

“Ai nha, tức giận rồi kia.” Nàng cười cười chọc tức.

“Tô Oản Oản, đừng nghĩ là chúng ta sợ ngươi! Ngươi chỉ là một tiểu nha đầu kém cỏi nấp sau lưng Hiệp Vãn mà thôi, sao có thể địch được với đệ tử phái Hoa Sơn như chúng ta!”

“Ra là như vậy, chương môn các ngươi chưa nói cho các ngươi biết năm ấy hắc đã bị ta chinh cho lên bờ xuống ruộng như thế nào hay sao? Lúc đó hắc ngươi chỉ mới biết cầm kiếm a? Azzzz, cũng là người mà sao lại có thể khác biệt như vậy cơ chứ?”

“Tô Oản Oản, ngươi dám làm nhục chúng ta, xem hôm nay ta giáo huấn ngươi như thế nào!”

Không khí xung quanh trở nên ngưng trọng, một bên ngạo nghễ thần nhiên, một bên tức giận sù sì bọt mép, tạo thành hai thế cục đối lập. Không ai quan tâm đến bốn tên đệ tử phái Hoa Sơn kia, tất cả đều chờ mong được tận mắt nhìn thấy Tô Oản Oản dụng độc. Nghe đồn Tô Oản Oản chính là đồ đệ của độc tiên và y thánh a!

“Là ai muốn giáo huấn tiểu đồ tôn của ta vậy?”

Chưa thấy người, chỉ nghe thấy tiếng, nhưng Tô Oản Oản đã sớm nở nụ cười. Quay đầu lại, chỉ thấy một nam tử thân vận trường bào màu tím, dáng người cao lớn đang bước tới. Mái tóc đen được buộc tùy ý, vài sợi tóc bay phất phơ, đôi mắt dài hẹp lộ ra sự thích thú.

“Ngươi là ai?” Có kẻ không biết sống chết hỏi.

Hắn hơi nhếch khóe miệng, “À, bản nhân họ Đông Phương, tên là Vũ Lương.”

Tất cả không hẹn mà cùng giật mình.

“Đông Phương, Đông Phương Vũ Lương...” Không biết là tiếng ai nói, bỗng dưng gian khách điểm yên lặng như tờ.

Đông Phương Vũ Lương chính là vị thể ngoại cao nhân trong truyền thuyết. Không chỉ được biết đến với diện mạo mỹ mạo tuyệt trần, hắn còn có một thân võ công sâu không lường được. Đệ tử của hắn, Diệp Vãn Diệp thiếu hiệp, cũng là người mà giang hồ không ai không biết.

“Mỹ nhân sư công~~ Có người khi dễ ta, ngươi giúp ta báo thù!” Thanh âm ngọt ngào vang lên khiến cho người ta hít thở không thông. Chỉ thấy bóng người chợt thoáng qua đã thấy Tô Oản Oản đang nằm gọn lôn trong lòng Đông Phương Vũ Lương, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ qua cọ lại trước ngực hắn.

Hắn ôm nàng, vỗ vỗ lưng nàng, ánh mắt trong phút chốc trở nên sắc bén, giống như nhát kiếm sắc bén phóng về phía bốn tên đệ tử Hoa Sơn, khiến cho bọn họ sợ tới mức hai chân mềm nhũn, té ngã trên mặt đất.

“Tiểu Oản Oản, nói cho sư công biết ai khi dễ ngươi? Là bốn tên bò sát bé nhỏ kia sao?”

Nàng chớp chớp miệng, “Bọn họ làm gì có gan khi dễ bốn tiểu thư.”

Hắn nhéo nhéo khuôn mặt hồng nhuận nhỏ nhắn của nàng, nhìn đôi mắt nàng dường như sắp khóc, nói: “Là sư công không tốt, khiến cho tên Tô Mộ Bạch vô liêm sỉ kia làm tiểu Oản Oản nhà ta chịu khổ.”

Nàng úy khuất nói, “Mỹ nhân sư công, ta bỏ nhà đi bụi mui ngày rồi!”

“Tiểu Oản Oản, từ sau đi theo sư công được không? Ta so với tên hồ ly Tô Mộ Bạch kia tốt hơn nhiều, có thể khiến cho tiểu Oản Oản mỗi ngày đều vui vui về về a.” Hắn cúi đầu kẻ sát tai nàng, tươi cười ái muội.

Mọi người đều hít một ngụm khí lạnh.

Trong giang hồ vẫn đồn đại Hiệp thiếu hiệp yêu thương đồ đệ Tô Oản Oản, là một mối tình cảm kị bất luân, không ngờ... ngay cả Đông Phương Vũ Lương cũng yêu thương Tô Oản Oản?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Theo Ta Có Được Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: chương 18

Trong ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi của mọi người, Tô Oản Oản và Đông Phương Vũ Lương thoả mái trò chuyện vui vẻ, sau đó nhanh chóng rời đi, mặc cho đám nhân sĩ giang hồ bàn luận này nọ.

Về nội dung mà bọn họ bàn tán, Tô Oản Oản cũng không thèm để ý, dù sao thì nàng cũng biết chỉ cần vị mỹ nhân sư công này xuất hiện là ở đó lại rộ lên vô số chuyện hay.

Chính vì vậy nên mỹ nam không thể ngắm nhiều, lời ngon tiếng ngọt không thể nghe nhiều, bởi chúng đều không thể tin tưởng được a!

Rời khỏi khách điểm lúc này đang là mùa thu nên ánh nắng đã dịu đi hơn nhiều, không còn nóng bức nữa mà mang theo một chút ấm áp. Hai người bọn họ đi khỏi khách điểm, hần xoa xoa đầu nàng, nói, “Oản Oản, người thay đổi không ít nha.”

“Già đi chứ gì?” Nàng cúi đầu đoán, mắt nhìn những hòn đá nhỏ trên đường.

“Không, là ngoan hơn. Nếu là trước kia, chỉ sợ những người đó đã sớm mất mạng.” Hần ấm áp cười, “Xem ra tiểu tử Tô Mộ Bạch kia khiến người thay đổi không ít nha.”

“Hừ” Chỉ cần nghĩ đến cái tên kia là nàng đã thấy bức mình, một cước đá bay mấy hòn đá nhỏ dưới chân.

Hần nhìn thấy nàng bĩu môi tức giận, không khỏi nhớ tới lần đầu tiên gặp nàng, khi đó nàng chỉ cao đến thắt lưng hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn phần điều ngọc mãi không có bất cứ biểu cảm nào. Hắn chưa bao giờ gặp một tiểu hài tử nào lại có thể lạnh lùng đến như vậy, toàn thân tỏa ra hơi thở xa cách, khiến cho người khác không dám lại gần.

Tuổi còn nhỏ như vậy mà đã trở nên lạnh lùng, đa nghi như vậy, nàng hẳn đã phải chịu nhiều khổ sở. Lúc ấy hắn đã mỉm cười, khom người xuống, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, “Nếu sư phụ bắt nạt con thì cứ đi theo sư công, sư công lợi hại hơn sư phụ con nhiều.”

Hiện tại, nàng đã trở thành một cô nương duyên dáng yêu kiều, mỗi lần gặp lại nàng lại thay đổi một chút. Quả nhiên hắn đã dạy được một đồ đệ tốt, có thể khiến một đứa nhỏ như vậy trở thành một cô nương đáng yêu.

Hắn không khỏi xoa đầu nàng, nói, “Aizz, Tô gia đang gặp phiền toái, nhưng có lẽ sẽ xử lý tốt việc này nhanh thôi. Dù sao thì nó cũng là Tô Mộ Bạch, là đồ đệ của Đông Phương Vũ Lương ta mà.”

“Hừ, đồ đệ của ai đó thật vô dụng.”

Muốn tiền hay muốn mạng, chuyện này đến kẻ ngốc cũng biết. Cùng công chúa kết hôn chứ gì? Tốt lắm, cứ đi mà kết đi, nàng không quan tâm!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tức giận, trắng như tuyết, nhìn qua thực giống một cái bánh bao thịt.

Từ hôm nay trở đi, quyết định mặc kệ tên Tô Mộ Bạch kia, nàng đi làm giang hồ nữ hiệp!

“Mỹ nhân sư công~~” Tô Oản Oản tươi cười nịnh nọt, giọng nói ngọt lịm.

Hần liếc liếc nàng, “Nói đi.”

“Mỹ nhân sư công, người có muốn...trở lại giang hồ không?”

“Ta lại phải lang thang sao?”

“Không cần không cần đâu, mỹ nhân sư công, chỉ là...người có nghĩ đến việc tiểu ngao giang hồ, còn có mỹ nhân làm bạn nha!” Tay nàng chỉ chỉ vào chính mình.

“Chuyện này...” Hắn sờ sờ cằm, nhìn Tô Oản Oản đang vô cùng hy vọng, rốt cục nói: “Được rồi.”

“Tuyệt!” Nàng vui mừng reo lên, “Phóng mắt nhìn khắp giang hồ, hiện giờ ai dám chọc tới ta, ai dám chọc tới ta?!!! Hahaha...”

Hắn nhìn nụ cười tỏa nắng của nàng, nói, “Đừng kiêu ngạo như vậy, cẩn thận có ngày chết thể nào mà cũng không biết đấy.”

“Xì, chốn giang hồ con dụng độc giỏi nhất, tổ chức sát thủ lợi hại nhất nghe lệnh con, người võ công cao nhất lại chính là mỹ nhân sư công của con!”

Hắn nói, “Sur phụ người rốt cục là sủng người đến như thế nào vậy?” ...mới có thể đem Tô Oản Oản trước đây biến thành bộ dáng như hiện nay.

“Hừ, hẳn sủng con cái gì chứ, chẳng phải khiến con đi bụi tới tận mười ngày hay sao!” Nàng phẫn hận nói.

Hắn hơi nghiêng đầu, ánh mắt dài hẹp cong lên, nói, “Cho nên, Oản Oản, con có muốn đi theo sư công không? Sư công sẽ sủng con thật nhiều a.”

Tô Oản Oản xoa xoa thái dương, lại nữa rồi...

Nơi mà người ta gọi là giang hồ, lúc đầu Tô Oản Oản không hiểu tại sao người ta lại phải cả ngày chém chém giết giết, lập bè kết phái, rồi tranh đoạt bí tịch võ công để làm gì? Sau này, đến khi trở thành người trong giang hồ nàng mới hiểu, bởi vì nếu không chém giết tranh đoạt thì quả thực chẳng còn việc gì làm (A sặc!!!)

Ví dụ như là, một vị thế ngoại cao nhân có tiếng tăm nào đó muốn rút khỏi giang hồ chắc cũng sẽ không ngẫu nhiên thu một tên đồ đệ để giết thời gian.

Có lẽ là vì vậy nên người ta mới sinh ra thứ mất thời gian gọi là “Đại hội võ lâm”. Đem tập trung tất cả người trong giang hồ lại một chỗ, người nổi danh có, đại nhân vật có, tiểu nhân vật có, mà vô danh cũng có, thực sự là náo nhiệt, vô cùng náo nhiệt a!

Tô Oản Oản phẫn chán vô cùng, rốt cục thì một ngày trôi qua cũng sẽ không nhàm chán nữa, nói không chừng lại còn có thể gặp lại người quen. Hơn nữa tính nàng thích náo nhiệt, có chuyện tốt để làm thì nhất định sẽ không bỏ qua, cho nên nếu có ai đó muốn tìm nàng, sẽ rất dễ dàng tìm thấy...

Nàng vô cùng không có tiền đồ lăn lộn trên giường, bọc chăn kín mít, không để một chút gió lạnh thổi vào, chỉ lộ mỗi cái đầu. Đông Phương Vũ Lương đẩy cửa bước vào, thấy cảnh tượng nàng nằm úp sấp, tóc dài xõa ra tán loạn, quần chăn từ đầu đến chân, thoát nhìn y như một con sâu róm.

“Dậy đi.” Hắn ngồi xuống bàn, tự mình rót một tách trà nóng.

“Không dậy.” Nàng quay lưng vào trong ngủ tiếp.

“Lục Nhâm Bình gửi thiệp mời tới, có muốn đi cùng ta hay không?”

“Lục Nhâm Bình chẳng qua chỉ là kẻ được cho là có thể đoạt chức võ lâm minh chủ thôi, có cái gì hay chứ? Võ công cao cường, đức cao vọng trọng, con phi! Con không nghĩ rằng hắn có cái gì tốt đẹp.” Tô Oản Oản căm giận nói, thân mình bị chăn cuốn chặt cứ xoay qua xoay lại nhìn vô cùng buồn cười.

“Con gặp rồi?”

“Vâng ạ, hồi đó, tại Tô gia thôn, có hai tên tiểu bối vô danh đang khi dễ người khác, hắn đi ngang qua đó, vì xung quanh nhân sĩ giang hồ cũng khá nhiều nên Lục Nhâm Bình liền ra tay cứu giúp. Mấy người xung quanh tăng bốc hắn cái gì mà tâm địa hiệp nghĩa, nhưng sau đó con lại nghe hắn bảo, nếu không có bản lĩnh thì đừng hành tẩu giang hồ, lãng phí khí lực của hắn. Người xem, đây đích thực là ngụy quân tử.”

Nàng bĩu môi, Lục Nhâm Bình và Nhạc Bất Quần đều là một bọn ngụy quân tử, thực đáng ghét!

“Ta tưởng con muốn đi ngoạn một chút, nhưng nếu con nói vậy thì thôi, dù sao ta cũng không muốn đi.”

“A a a, con muốn đi, ai nói con không đi!!!” Nàng nhỏ nhỏ giọng, “Dù sao cũng đang nhàn rồi, hay là chúng ta cùng đi chơi?”

“Vậy thì dậy nhanh lên.”

Phủ đệ của Lục Nhâm Bình ở tại Mộ thành, không biết hắn đào đâu ra nhiều ngân lượng đến mức có thể xây một tòa phủ đệ ngang ngửa Tô phủ, đều do đến mức người ta có thể lạc đường. Cũng chính vì vậy hắn mới có thể mời anh hùng hào kiệt khắp nơi tới tham dự đại hội võ lâm ở tạm trong nhà hắn.

Đương nhiên, những người đến đây ở đều là những đại nhân vật nổi danh giang hồ cùng một số bằng hữu của họ.

Tô Oản Oản nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy chuyện này so với buồn bán cũng không khác là bao. Dù là người có quyền có tiền, bằng hữu đương nhiên không phải là người quyền thế giàu có thì cũng là nhân tài xuất sắc. Vậy nên mọi người đều hoặc là thói phồng lãn nhau, hoặc là minh tranh ám đấu, âm thầm phân cao thấp, hoặc là mượn cơ hội kết giao.

Nàng và Đông Phương Vũ Lương tới khiến không ít người chú ý, Lục Nhâm Bình mặt mày đỏ gay bước về phía Đông Phương Vũ Lương hàn huyên này nọ. Bốn chữ “Đông Phương đại hiệp” từ trong miệng Lục Nhâm Bình phun ra khiến ánh mắt mọi người đều nhìn về phía hắn.

Một thân võ công cao cường, lại thêm khuôn mặt tuyệt mỹ, muốn người khác không chú ý cũng là chuyện khó. Quan trọng là, một người vốn đã trở thành truyền kỳ võ lâm như vậy, lại là chính phái nhân sĩ chứ không phải là ma ngoại đạo. Vậy nên mấy lộ anh hùng đều xúm xít vây quanh hắn, thậm chí nghe hắn nói vài câu cũng cảm thấy mỹ mãn.

Chính vì vậy nên Tô Oản Oản nữ hiệp đã đường đường chính chính bị các nhân sĩ giang hồ đầy nhiệt huyết hắt ra ngoài.

Nàng lững thững đi về phía trước, Lục phủ to lớn đầu đầu cũng thấy những nhân sĩ giang hồ cầm đu loại vũ khí. Mấy người đi lướt qua nàng còn quay lại nhìn lưu luyến.

Nàng bĩu môi, cúi xuống nhìn trang phục trên người. Lúc này nàng mới nhận ra trang phục của mình có chút khoa trương. Lúc này vội vàng vàng rời giường, quần áo đều do mỹ nhân sư công chọn giúp, nàng chỉ tùy tiện mặc đại vào, giờ mới nhận ra chúng thực sự quá hoa lệ. Tô Oản Oản đi tới bờ hồ nhìn thử, thấy khuôn mặt chính mình thanh tú lạ thường, quần áo cũng không tục khí mà lại lộ ra vẻ xinh đẹp quyến rũ.

Thảo nào trên đường ai cũng nhìn nàng a...

Nàng ngồi trên lan can của một cầu cầu gỗ sơn đỏ, hai chân đưa qua đưa lại. Trước mắt vốn là một hồ sen, nhưng nay trên hồ chỉ còn lại mấy phiến lá héo rũ...

Sắc thu hiu quạnh. Đông đang tới.

Chỉ là mùa hè chuyển sang mùa thu, rồi mùa thu chuyển sang mùa đông, vậy mà phong cảnh khác nhau một trời một vực.

“Kia không phải Tô Oản Oản sao? Ai nha, nghe nói đại hội võ lâm lần này Hiệp thiếu hiệp chưa tới a, sao vậy, hần rốt cục cũng không chịu nổi người sao?” Lục Ảnh Hà cười khanh khách bước về phía Tô Oản Oản, khoe mắt đặc ý không thể che giấu.

Tô Oản Oản đứng đưa, coi như chưa hề nghe thấy bất cứ cái gì.

Phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng cười khê. Lục Ảnh Hà cười nhạt nói: “Ai nha, Tô tiểu thư, không phải là bị ta nói trúng tim đen chứ? Ta nhớ lúc ấy người đã nói lời thề son sắt, cái gì mà hần là của người, sao, hiện tại thì không phải nữa?”

Nàng nhảy từ lan can xuống, đứng đối diện Lục Ảnh Hà, nghiêm nghiêm túc túc nói, “Ta không biết phải nói gì với thủ hạ bại tướng, thỉnh Lục tiểu thư tha thứ cho tiểu nữ ăn nói khó nghe.”

Lục Ảnh Hà sắc mặt khê biến nhưng vẫn cật mạnh nói, “Tô Oản Oản, người không cần giả bộ, trên giang hồ ai ai cũng biết Hiệp Vãn đã vứt bỏ người!”

Tô Oản Oản vói về mặt thiên chân nở nụ cười rạng rỡ, thuận chân gạt một cái. “Ừm” một tiếng, Lục Ảnh Hà ngã xuống hồ, bên cạnh là một đồng lá sen héo rũ, mực rữa hôi thối.

Nàng nói, “Thực xin lỗi nha Lục tiểu thư, chân ta rút gân, không phải ta cố ý nha. Với lại, không cần phải ảo tưởng rằng hần từ bỏ ta, ta biết người rất hy vọng điều đó, nhưng đành chịu thôi, nhân sinh không phải lúc nào cũng được như ý, người nên từ bỏ đi.”

Không thèm liếc mắt nhìn nữ nhân trong hồ, Tô Oản Oản ngẩng cao đầu bước nhanh về phía trước, sắc mặt trầm xuống một phần, bộ pháp cũng ngày một nhanh, cuối cùng như một ngọn gió lướt ra bên ngoài. Nàng dẫu mỗi, vừa đi vừa tung phấn ngĩa.

Lục phủ có bao nhiêu nơi nàng đi bằng hết, chỉ cần thấy người liền rải phấn. Đảo mất một cái, toàn bộ nhân sĩ giang hồ trong Lục phủ đều khóc thét lên, âm ỉ cả một góc trời.

Lục Ảnh Hà ngu ngốc không biết rằng, chuyện đó đối với nàng là chuyện tối kỵ.

Đông Phương Vũ Lương, Lục Nhâm Bình và một số cao thủ khác nghe thấy tiếng liền chạy tới, tất cả đều tìm kiếm thân ảnh của Tô Oản Oản, nhưng chưa kịp tìm đã thấy Tô Oản Oản xuất hiện trên cành cây đại thụ ngay trên đầu bọn họ. Tay nàng cầm lọ phấn ngĩa, nhìn khuôn mặt Lục Nhâm Bình, cảm thấy khuôn mặt lão ta và đứa con gái Lục Ảnh Hà đều đáng ghét như nhau, hận không thể đem toàn bộ độc dược thả lên người hai bọn họ.

“Oản Oản, xuống dưới đi.” Đông Phương Vũ Lương vẫy vẫy tay.

Nàng bĩu môi, không nhúc nhích.

“Ngoan, đi xuống dưới đi.” Hần nhìn nàng cười cười, nụ cười như hàng ngàn hàng vạn bông lê nở rộ.

Ánh mắt nàng có chút dao động, chận chờ một chút, cuối cùng vẫn nhảy xuống dưới, đứng trước mặt hần, cúi đầu ní non, “Mỹ nhân sư công.”

“Có chuyện gì, sư công thay người giải quyết.” Hần xoa xoa đầu nàng, tươi cười đầy nguy hiểm, “Ta thực muốn xem kẻ nào dám khi dễ con.”

Gật đầu, mỉm cười một cái, aizz, mỹ nhân sư công nhà nàng quả là có mị lực kinh người nha...

Tô Oản Oản cố tình làm bậy một phen, khiến cho nàng đi đến đâu cũng cảm thấy lạnh lẽo, thậm chí còn bắt gặp những ánh mắt thù địch trốn tránh. Nhưng nàng vẫn ngẩng cao đầu như trước đây, thậm chí còn hận không thể viết trên lưng mấy chữ lớn “Ta có ô lọng lớn chống lưng”.

Tuy rằng nàng đã sớm đưa giải dược ra nhưng mọi người vẫn còn nhìn nàng với đôi mắt căm ghét, nhưng nàng cũng chẳng thèm để ý. Nàng cả ngày vui chơi thoải mái, chơi xong lại ngủ, đùa giỡn Lục Ảnh Hà, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt ghen tị và mấy lời nói xàm bên tai.

Điều duy nhất mà nàng để ý là...

“Phó lâu chủ.”

Đêm nguyệt hắc phong cao, Tô Oản Oản khoanh tay đứng trong viện, ngẩng đầu nhìn trăng sáng, vẻ mặt nghiêm túc khác hẳn bình thường. Một hắc ảnh không tiếng động tiến vào trong viện, đứng phía sau nàng.

Một lúc lâu sau đó, không gian vẫn yên tĩnh, không có bất kì âm thanh nào.

Nàng chậm rãi cúi đầu xuống, đôi tay ngọc vân về mép áo, dường như muốn nói lại thôi.

Vẫn không có bất kì thanh âm nào.

Gió đêm lướt qua nàng và nam tử mặc y phục dạ hành đứng đằng sau, tà áo bay phấp phới. Mép áo nàng bị vãn về tới mức nhàu nhĩ, nhưng nàng chỉ hơi hé miệng, nửa muốn nói, nửa không muốn. Biểu tình nàng rất phức tạp, vừa khân trương lại vừa sợ hãi, xen lẫn chờ mong và lo lắng.

Vẫn giống như trước, không một tiếng động.

Rốt cục, nam tử đứng phía sau nàng lên tiếng gọi: “Phó lâu chủ.”

Nàng phiền muộn, trong lòng trăm mối tơ vò, thế nhưng vì bản thân nàng đã bắt người ta tăng ca tới tận nửa đêm, lại còn mặt dày kéo dài thời gian, cũng thực ác a! Nàng hỏi, “Ám, hẳn rất cuộc, rất cuộc...rất cuộc...rất cuộc...”

Nam tử tên Ám chảy mồ hôi lạnh, sau đó quả quyết nói: “Không.”

“Không?”

“Vâng.”

“Không có?!”

“Vâng.”

“A aaaaaa, không có sao?!” Ánh mắt nàng sáng quắc, thần thái vui vẻ sáng láng.

“Đúng vậy, lâu chủ không thành hôn cùng công chúa.”

Bỗng nhiên nàng thấp giọng ngập ngừng: “Là còn không có đi...” Không đợi Ám mở miệng, nàng liền phát tay ra hiệu cho hắn trở về, tan tành chạy lấy người, có thể trở về ôm ôn hương nhuyễn ngọc nhà hắn.

Ban đêm, không khí sớm lộ ra hàn ý lạnh như băng, Tô Oản Oản co rúm người, ôm chặt chính mình, khịt khịt mũi rồi ngửa đầu nhìn trăng rằm.

Sau đó, mỹ nhân sư công nhà nàng đi tới, bảo: “Khóc không được thì ta khóc giùm cho.”

Tô Oản Oản đầu đầy hắc tuyến, liếc mắt nói: “Người ta chỉ đang xúc động >.”

“Nghe thấy chưa, nó không lấy công chúa.” Hắn ngồi trên tường, chân vắt chéo, tóc dài bay trong gió.

“Nghe rùi.” Nàng đáp.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó cái gì?”

“Đồ đệ nhà ta vì con mà kháng chỉ đó.”

Nàng bĩu môi, “Ám đâu có nói hắn kháng chỉ, chỉ nói hắn không thành hôn mà thôi, lỡ như, lỡ như...”

Hắn tiện tay vớ hòn đá ném vào cái đầu không biết nghĩ của Tô Oản Oản, khiến nàng nhe nanh trợn mắt vì đau, căm tức nhìn hắn. Lại nghe hắn bảo: “Tô Oản Oản của ta, con ẹ cái gì vậy?”

Nàng cắn cắn môi, trên mặt lộ rõ vẻ xấu hổ, thẹn quá hóa giận, quát lớn: “Là con sợ hãi đấy, thì làm sao?”

Hắn bật cười một tiếng, phi thân đến trước mắt nàng, không nhịn được ôm tiểu nhân nhi khả ái kia vào lòng, nói, “Oản Oản của ta, đừng sợ.”

“Còn không phải là người dạy dỗ ra đồ đệ tốt như vậy sao?” Nàng rầu rĩ nói.

“Phải phải, là ta không tốt.” Khóe miệng hắn cong lên ý cười.

“Cũng là ta dạy ra một tên đồ đệ khiến con trở nên đáng yêu như vậy đóa ^^”

Hắn vỗ nhẹ lưng nàng, giống như mẹ nàng trước đây thường làm để dỗ nàng ngủ. Nàng cảm thấy an tâm, lại hơi ảm ức trong lòng, liền vùi đầu vào lòng, tay ôm lấy thắt lưng hắn.

Nàng đối với hắn, là hoàn toàn tin cậy, vậy nên mới sinh ra ý lại...

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Theo Ta Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: chương 19

Đại hội võ lâm đúng hạn cử hành, mấy ngày đầu thường dành cho mấy người vô danh tiểu tốt đấu đá nhau, đánh đến thối đất thối cát, vậy mà đám cao thủ chân chính không thèm liếc mắt nhìn lấy nửa cái.

Tô Oản Oản ngồi uống trà gặm hạt dưa, nhìn nhìn một lát, không có mỹ nam, không có mỹ nữ, đánh nhau thì xàm xàm, liền nhàm chán thờ dài. Đông Phương Vũ Lương ngồi bên cạnh cũng uống trà gặm hạt dưa, nhìn mấy đứa tiểu bối đánh giáp lá cà mà không có chút kỹ thuật nào, cũng nhàm chán thờ dài.

Chính vì vậy hai người một lớn một nhỏ chụm đầu thương lượng tìm nơi du ngoạn. Còn chưa nghĩ ra thì Tô Oản Oản đã thấy nhân tình mỹ nhân sư công nhà nàng bùng sáng, thần thái chói lọi đứng vụt dậy. Nàng nhìn theo ánh mắt hắn, thấy ở bên kia lối đi có một vị nam tử một thân trường bào huyền sắc, khuôn mặt lạnh lùng đang bước tới.

Tô Oản Oản nhân tình cũng sáng lên, thần thái sáng láng đứng vụt dậy y hệt như mỹ nhân sư công nhà nàng. Nàng vừa mở miệng định khen ánh mắt hắn thực tốt, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy một tuyệt sắc nam tử, ai dè Đông Phương Vũ Lương đã nhanh nhẹn rời đi, bóng dáng hồng y mị hoặc thoáng cái chỉ còn lưu lại trong đáy mắt.

Day day thái dương, ai da, mỹ nhân sư công nha, người so với con còn nóng vội hơn gấp mấy lần...

Xa xa nhìn lại, có thể thấy Đông Phương Vũ Lương dựa vào cây cột, mị nhân như tơ nhìn tuyệt sắc nam tử kia, mà nam tử nọ thấy hắn, sóng mắt lưu chuyển, tùy ý liếc nhìn hắn một cái. Đông Phương Vũ Lương cười, rồi sau đó...

Bọn họ...dắt tay nhau phi thân bay đi?!

Tô Oản Oản ngoác miệng nhìn thân ảnh hai người bọn họ rời đi, ngây như phỗng. Đợi đến lúc nàng hồi phục tinh thần thì bóng dáng hai người đã sớm biến mất. Nàng chu mỏ oán thán: Mỹ nhân sư công rất vô đạo đức, dám ném nàng sáng một bên rồi cùng nam nhân khác du hí, thực mất nhân tính, mất nhân tính a! Hắn dám bỏ lại một nữ tử mảnh mai yếu ớt như nàng tại chốn đây sài lang hổ báo này...Nàng muốn nói với sư phụ là sư công khi dễ nàng!

Nhưng mà, ngay cả sư phụ cũng khi dễ nàng...Nàng đi lâu như vậy, thế mà chẳng thấy mặt mũi đâu, chẳng nhẽ nàng bỏ đi cũng chỉ là vô ích thôi sao?

“Tô tiểu thư, người thân là đồ đệ của Hiệp thiếu hiệp, lại có Đông Phương đại hiệp chỉ điểm, võ công hẳn là cao cường, tại sao lại không lên đài tỷ thí?” Lục Ảnh Hà vừa cười vừa nói, trong mắt hiện rõ hận ý.

“Ai nha, ta chỉ là một tiểu bối nhỏ bé, đâu dám lên đài tỷ thí? Sư phụ, sư công ta cũng không cần những danh xưng hão đó, chỉ có Lục tiền bối mới có thể đảm nhiệm mà thôi.”

“Vậy thì sao? Cha ta cũng chỉ vì nghĩ cho võ lâm nhân sĩ nên mới làm vậy. Trong giang hồ loại người nào cũng có, còn có kẻ ‘chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng’, cả ngày chỉ biết làm việc ác, ý lại chính mình biết dựng chút đức cón con liền làm điều xằng bậy. Chính vì vậy nên mới có người lập ra quy củ để giữ trật tự ổn định của võ lâm giang hồ. Có phải không, Tô tiểu thư?”

“A, Lục tiểu thư nói phải thì đương nhiên là phải rồi. Oản Oản không phải danh môn khuê tú, sau lưng lại càng không có một đại môn phái chống đỡ, đâu dám nhiều lời này nọ.”

Tô Oản Oản chỉ vào một nha đầu quê mùa, nghiêm túc nói, “Người xem, Lục tiểu thư, người hẳn nên nói chuyện cùng với người kia. Ta thấy nếu các người tán gẫu hẳn sẽ tìm được tiếng nói chung. Oản Oản không quấy rầy thêm nữa.”

Dứt lời, Tô Oản Oản phát tay áo tiêu sái rời đi.

Đấu võ mồm sao? Thực lực cũng chênh lệch không ít a...=))

Mỹ nhân sư công bỏ nàng theo zai, Tô Oản Oản cũng không còn hứng thú xem người khác vật lộn, lại lười đi gây gổ với mấy người trên giang hồ kia, chỉ tỏ lạng phỉ noron thần kinh và độc được mà thôi. Một ngày như vậy, thực quá quá quá nhàm chán a!!!!

Nàng thờ dài một hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi xuống, cả người ừ ừ.

“Tô Oản Oản?!”

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai. Tô Oản Oản ngẩng đầu lên nhìn, cảm thấy nữ tử trước mặt vô cùng quen mắt. Nàng đương híp mắt suy nghĩ, lại nghe nữ nhân kia cười lạnh, nói: “Thực sự là oan gia ngõ hẹp mà, ta không nghĩ lại gặp được cô ở đây.”

Oan gia ngõ hẹp? Nàng nhiều kẻ thù như vậy, làm sao nhớ nổi mặt nữ nhân kia? Thấy Tô Oản Oản nhìn mình chằm chằm, nữ nhân kia tức giận nói: “Người dám quên ta sao? Lúc trước ở Tô gia, nếu không phải người thì tên dê tiện Tô Bắc Lăng kia đã chết, đều là do người và tên Tô Mộ Bạch phá hỏng chuyện tốt của ta!”

Nàng ta nói xong, rốt cuộc Tô Oản Oản cũng cảm thấy khuôn mặt kia có chút quen quen, chỉ là trước kia thanh tú bức người, nay lại lộ vẻ quyền rũ mị hoặc, chẳng trách nàng nhận không ra. Cũng chỉ là người qua đường Giáp mà thôi!

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng nàng vẫn tốt bụng phối hợp, vờ bưng tỉnh đại ngộ nói: “Nha, thì ra cô chính là Liễu Nhược Ly!”

“Đúng là ta! Thật không nghĩ tới, Tô gia tam thiếu gia lại là Hiệp Vãn thiếu hiệp uy danh lẫy lừng, mà người cũng là người có chút tiếng tăm. Tô Oản Oản, ta thực sự đã xem nhẹ người.”

“Thì sao? Giờ biết nhìn thẳng vào sự thật là được rồi, không có gì đáng ngại.” Nàng cười nói.

Liễu Nhược Ly oán hận nhìn Tô Oản Oản, nói: “Ta sẽ tìm người báo thù.”

Tô Oản Oản cười rạng rỡ như nắng xuân: “Được, ta sẽ chờ.”

Đừng nói nàng ta, cho dù ca ca nàng ta là Thương Khung Đường đường chủ nàng cũng không thêm để vào mắt.

Không biết Liễu Nhược Ly và Lục Ảnh Hà thông đồng hãm hại nàng kiểu gì mà lại có thể nghĩ ra một biện pháp như vậy. Trên lời đài, Thương Khung Đường đường chủ vì thân muội muội của mình báo thù rửa hận, lãnh đạm nhìn Tô Oản Oản, mà nàng thì ngẩng cao đầu, cười dài nhìn về phía hắn.

Một khắc trước, Thương Khung Đường đường chủ Lục Nhâm Đình phi thân lên lời đài, dồn nội lực vào thanh quản, giọng nói tuy không to nhưng lọt vào tai mọi người rõ ràng: “Tô tiểu thư, Lục Nhâm Đình ta không phải là kẻ ti bi vô sỉ, thù hận giữa gia muội và sư đồ hai người, hôm nay trước mặt chúng anh hùng hảo hán coi như ta sẽ báo hết. Sư phụ người ở nơi nào, thỉnh hân cùng phân cao thấp với ta.”

“Xin lỗi, sư phụ ta không rảnh.” Nàng nhếch miệng cười.

“Tô tiểu thư, người rõ ràng đang xem thường ca ca ta, xem thường Thương Khung Đường. Tuy rằng sư đồ các người một người võ công cao cường, một người dụng độc cao minh, nhưng Thương Khung Đường bọn ta cũng không phải những kẻ chuột nhút nhát gan. Ngày đó các người làm như vậy với ta, hôm nay chúng ta đương nhiên phải báo thù rửa nhục!” Liễu Nhược Cách vờ chính nghĩa, oán hận nói.

Tô Oản Oản cúi đầu, nàng và sư phụ “làm như vậy” với nàng ta lúc nào ấy nhỉ?

“Tô tiểu thư, ta biết sư phụ người là Hiệp Vãn, sư công người là Đông Phương Vũ Lương, không để tại hạ vào mắt. Nói vậy có nghĩa là Tô tiểu thư khinh thường ta, không thêm cùng ta phân cao thấp?” Lục Nhâm Đình vẻ mặt kiêu căng, ngữ khí lại vô cùng khiêm nhường.

“Đúng vậy Tô tiểu thư, chúng ta đều biết Tô tiểu thư tài giỏi, nhưng Lục đại hiệp dù sao cũng là tiền bối, sao người lại khinh thị như vậy chứ? Cừu hận của các người sao không giải quyết trước mặt mọi người? Lục tiền bối hào phóng như vậy, sao người lại từ chối?” Lục Ảnh Hà làm bộ đáng nữ nhi của võ lâm mình chủ nói.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây đều phụ họa đứng lên. Trong số đó cũng có một số người bị Tô Oản Oản dụng độc đùa giỡn, nhân cơ hội này làm loạn.

Lên lời đài tỷ thí, đương nhiên không thể dụng độc.

Tô Oản Oản biết rõ ý đồ của bọn họ, mà dường như Lục Ảnh Hà cũng không thêm che giấu, nụ cười âm hiểm treo trên khóe môi. Liễu Nhược Ly cũng kiêu ngạo nhìn nàng, có ca ca làm chỗ dựa nên lưng lập tức ưỡn thẳng.

Tô Oản Oản cười, dường như bất cứ lúc nào cũng cười. Chung quanh ồn ào huyền ảo, tất cả đều biến thành kẻ đại diện cho chính nghĩa, kêu gào ép nàng thượng đài. Ngay cả mấy kẻ đức cao vọng trọng trong giới võ lâm cũng đều gật đầu, từng đạo ánh mắt sắc bén chiếu về phía nàng.

Không trực tiếp đá thương nhưng lại khiến cho người ta máu chảy ròng ròng.

Nàng phi thân lên lời đài. Mọi người còn chưa kịp nhìn rõ thì trên tay nàng đã xuất hiện một thanh đoản kiếm, thì ra nó vốn được giấu ở bên hông. Nàng nhìn Lục Nhâm Đình, nụ cười như hoa lộ ra hai lúm đồng tiền, “Tuy rằng võ công của ta không bằng khả năng dụng độc, nhưng cũng xin thỉnh giáo Lục tiền bối một phen.”

Lục Nhâm Đình cười không nói, hẳn cho rằng võ công Tô Oản Oản chỉ biết núp sau lưng Tô Mộ Bạch không thể nào mạnh hơn hắn được.

Nhưng rất nhanh Lục Nhâm Đình liền biết rằng, chính mình đã phạm phải sai lầm lớn. Hắn kinh ngạc nhìn thanh kiếm đang chỉ thẳng vào ngực hắn. Chỉ trong vòng chưa đến mười chiêu, Lục Nhâm Đình hẳn lại đại bại bởi một tiểu cô nương miệng còn hơi sữa?

Tô Oản Oản ngẩng cao đầu cười, “Tuy rằng kiếm thuật của ta không lợi hại như dụng độc, nhưng vẫn còn hơn khối người!”

Nàng không dùng kiếm, chỉ dụng độc, kỳ thật chỉ có một nguyên nhân duy nhất: “Có thể nằm, tuyệt không ngồi.” Tùy tiện rắc một chút độc có thể giết vô khối người, vậy thì cần gì phải dùng kiếm vất vả đánh nhau nhỉ?

Toàn bộ võ trường một mảnh lặng ngắt như tờ, ai ai cũng đều khiếp sợ tới mức không nói nên lời.

Đúng lúc này, một bạch y thân ảnh từ không trung xẹt qua, nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Tô Oản Oản.

Hắn liếc mắt nhìn nàng, “Lại gây chuyện sao?”

Nàng bĩu môi, ủy khuất nói, “Không có mà.”

Hắn lại liếc nhìn Lục Nhâm Đình, “Ra là ngươi đụng đến đồ đệ ta.”

Lục Nhâm Đình nhìn hắn, bình tĩnh nói, “Hiệp thiếu hiệp, a, ta nên gọi ngươi là Tô công tử chứ nhỉ?”

Tô Mộ Bạch híp mắt, “Lục tiên bối, lời ngươi nói ta nghe không hiểu. Mọi người đều biết ta là Hiệp Vãn mà, không đúng sao?” Hắn hơi nghiêng người về phía trước, đôi mắt tràn ngập nguy hiểm nhìn chằm chằm vào mắt Lục Nhâm Đình.

Lục Nhâm Đình toàn thân run lên, cặp mắt lãnh ngạo như hàn đàm kia khiến hắn không kiềm chế được mà run rẩy, Hiệp Vãn quả nhiên danh bất hư truyền.

Nhìn thấy phản ứng của hắn, Tô Mộ Bạch thân nhiên cười, nhướn mi nói: “Phải không, Lục tiên bối?”

Hắn nhớ tới nhân sĩ Thanh Long bang - tất cả đều bị Hiệp Vãn phế đi, một Thương Khung đường nho nhỏ thì có là gì? Lục Nhâm Đình nuốt nước bọt, khó khăn đáp: “Phải...”

“Ca ca!” Liễu Nhược Ly bất mãn nhìn Lục Nhâm Đình, sau đó bộ dáng đột nhiên trở nên uất ức buồn bực, biết rằng hiện tại chỉ có thể dựa vào chính mình, cất cao giọng nói, “Hiệp thiếu hiệp cùng Tô cô nương đúng là có tình có nghĩa a, Tô tiểu thư vừa gặp phiền toái Hiệp thiếu hiệp liền xuất hiện giúp đỡ, quả là một đôi sư đồ tình sâu ý nặng!”

Mọi người cả kinh, ai nấy hít một ngụm khí lạnh. Sau đó lại nhìn sang Tô Oản Oản, một người như vậy nhưng lại đang cúi đầu nước mắt rơi tí tách, tất cả đều tin tưởng lời nói của Liễu Nhược Ly. Vốn là thầy trò, vậy mà lại...

Nhìn nàng nức nở trong lòng, hắn thu lại vẻ mặt kiêu ngạo ban nãy đối với Lục Nhâm Đình, đau lòng nắm bàn tay bé nhỏ của nàng. Tô Oản Oản ngẩng đầu nhìn hắn, khuôn mặt đầm nước mắt, thút thút nói: “Chúng ta đi mau thôi, sau này hăng tính sổ.”

Tô Mộ Bạch mỉm cười, ánh mắt quét qua mọi người một vòng, giơ lên cái nắm tay giữa hai người cho bọn họ nhìn rõ, “Như các ngươi đã thấy.”

Sau đó, hắn ôm trọn thắt lưng nàng, tung người một cái, nháy mắt đã không thấy tăm hơi, bỏ lại một đám nhân sĩ giang hồ còn đang trợn mắt há mồm không hiểu chuyện gì vừa diễn ra.

Tô Oản Oản ngồi trong phòng trọ, Tô Mộ Bạch đứng nhìn nàng.

“Nói đi.”

“Nói cái gì?” Hắn làm bộ không biết.

Biết rồi còn cố hỏi! Nàng bực mình, hai tay nắm chặt, trừng mắt nhìn hắn.

Hắn nhìn bộ dáng đáng yêu của nàng, mỉm cười nói: “Ta kháng chi.”

“Rồi sao?”

Hắn nhướn mày, “Như thế vẫn còn chưa đủ sao?”

“Đương nhiên là chưa đủ, chàng kháng chi chẳng nhẽ lão hoàng đế không tìm chàng gây phiền phức sao? Tô gia phải làm sao bây giờ? Cô nàng Cẩm Sắt, người hết lòng theo đuổi chàng ấy, có còn lẻo đẻo theo chàng nữa không? Sao tới tận bây giờ chàng mới tới tìm ta?” Tô Oản Oản đập bàn, oán khí tích tụ đầy mình.

“A, ta tưởng nàng thu xếp đồ đạc bỏ nhà ra đi là vì không muốn thấy mặt ta chứ!” Tô hồ ly vân đạm phong kinh nói.

“Ta sao lại không muốn gặp chàng? Chàng không nghe người ta nói, ‘rời đi là vì muốn được giữ lại’ sao?”

“Trời đất rộng lớn như vậy, biển người mênh mông làm sao ta có thể dễ dàng tìm thấy nàng đây?” Hắn ung dung ngồi xuống, nghiêm túc nói.

“Phì, chàng là lâu chủ Hàn Yên lâu đấy, tùy tiện liếc nhìn một cái cũng có người thay chàng làm việc. Tìm ta có khó vậy không, có khó vậy không hả?!! Ta còn có ý đến mấy cửa hàng của Tô gia, dùng con dấu mà chàng đưa cho ta, để chàng có thể tìm ra tung tích của ta thực dễ dàng!” Nàng rống giận.

“Ừ.” Hấn gật đầu.

Gi chứ?

Hấn kéo nàng ngồi vào lòng hấn, tay vuốt mái tóc, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, thanh âm ôn nhu vang lên trên đầu nàng, “Ta vẫn biết nàng ở đâu.”

“Nhưng sao lâu như vậy chàng mới tới tìm ta? Việc kia rất khó xử lý sao?” Nàng ôm thắt lưng hấn, rầu rĩ hỏi.

“Ừ. Ta có nhờ sư phụ tới tìm nàng, vậy người đâu rồi?”

“Cái gì!” Nàng kinh ngạc tới mức nhảy dựng lên, đẩy hấn ra, “Chàng nói là chàng nhờ mỹ nhân sư công tới sao?”

Hấn gật đầu.

Tô Oản Oản cắn giận nói: “Thảo nào ông ấy lại xuất hiện trùng hợp như vậy! Sư công bình thường đâu có tốt bụng như thế, kẻ ngàn năm cũng không muốn hiện thân lại đồng ý cùng ta dạo chơi, hóa ra là vì chàng gọi ông ấy tới. Hơn nữa, sư công lại còn cùng bỏ chạy với một nam nhân khác!”

Nhớ tới sư phụ và kẻ “nghiệt duyên” của Đông Phương Vũ Lương, khoe miệng Tô Mộ Bạch hơi cong lên, ngược mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang đỏ ửng vì tức giận kia, đôi mắt linh động trong suốt như sao sáng, hấn trở nên vô cùng vui vẻ phấn chấn.

Hấn nghĩ, nàng cũng chính là nghiệt duyên của hấn.

Tô Oản Oản nhìn nụ cười điên đảo chứng sinh của hấn, hấn không thể nhéo tai hấn, nhưng nàng hồng dâm, đành phải quát lớn: “Tô Mộ Bạch, chàng có chịu nói rõ cuộc là chuyện gì đã xảy ra không hả? Hay là chàng muốn làm Phò mã gia của Cẩm Sát công chúa đây?”

Hấn lạnh lùng liếc nàng: “Nàng là phó lâu chủ Hàn Yên lâu, chẳng nhẽ lại không biết?”

“Không.” Nàng bỗng nhiên trầm giọng, hồi lâu sau mới mở miệng, “Ta không dám hỏi, cũng không dám nghe.”

Ngừng một chút, Tô Oản Oản ngồi xuống trước mặt hấn, đáng thương hề hề ngẩng đầu lên nhìn Tô Mộ Bạch, chậm rãi thốt: “Sư phụ, ta sợ.”

Hấn chấn động, kéo nàng ngồi xuống, bình tĩnh nói với nàng: “Ta tung ra tin tức giả, nói rằng ta nhiễm trọng bệnh, nếu trị bệnh không tốt sẽ lây bệnh cho người khác, vì vậy không thể cùng công chúa thành hôn. Đương nhiên là ai cũng có thể thấy tin tức này là giả, vậy nên để biểu đạt sự tiếc nuối vì không thể lấy công chúa và sự chúc phúc của ta với công chúa, ta đã dâng một nửa gia sản Tô gia. Sau đó ta đem gia nghiệp giao lại cho đại ca. Ta biết nàng không thích cuộc sống như vậy nên từ nay về sau, chỉ có hai ta cùng tiểu ngao giang hồ, được không?”

Nàng nhìn ánh mắt ôn nhu của hấn khi nói những lời này, sống mũi chột cay, hốc mắt nóng lên, dường như nước mắt chực trào ra. Tô Oản Oản khịt khịt mũi, nói: “Tự nhiên chàng lại đem nhiều bạc như vậy cho người khác, chúng ta về sau lấy cái gì tiểu ngao giang hồ, ăn không khí sao??? Chàng cho đây là võ hiệp tiểu thuyết hay sao chứ??? Đại hiệp mà không có bạc thì sao có thể thành đại hiệp được!!!” (Sa : gật gù)

Dường như hấn đã sớm đoán được phản ứng của nàng, liền giải thích trừu tượng nói: “Nói là một nửa gia sản của Tô gia, kỳ thực ta đã sớm đem phần lớn sản nghiệp bình thường của Tô gia chuyển sang Ý Túy lâu. Một nửa dâng lên hoàng thượng thực ra chỉ là một phần tư mà thôi.”

Hấn xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nói: “Nàng xem Hàn Yên lâu là nơi nào, thực lực cũng không kém bao nhiêu so với Tô gia đâu.”

Tô Oản Oản gật đầu đồng ý, riêng tiền thuê sát thủ nhà bọn họ cũng thu được không ít, lại thêm số ngân lượng mà Ý Túy lâu kiếm được, nàng có ăn đến kiếp sau cũng không hết a!

Nghĩ đến đây nàng liền vui vẻ nở nụ cười, thậm chí còn ngốc nghếch nhún nhún vai.

“Hài lòng chứ?”

“Đương nhiên.” Nàng không thèm nghĩ ngợi liền trả lời.

“Vậy chuyện nàng bỏ nhà đi thì tính sao đây?”

“Ài da, ta tưởng chàng hy vọng ta rời đi để chàng yên tâm xử lý mấy chuyện lộn xộn lung tung này chứ?”

“Ta có nói như vậy sao?” Hấn gian xảo hỏi.

“Chuyện này... vậy chàng nói xem, phải làm sao bây giờ ...”

“Nàng nói thử xem?” Hấn cố ý ghé sát mặt nàng, ngửi mùi thơm dịu nhẹ từ nàng, bao nhiêu nhung nhớ tích tụ trong những ngày qua như muốn nổ tung.

“A, hôm nay trời đẹp quá ha!” Nàng bỗng nhiên chỉ ra ngoài cửa sổ, cố tình chuyển đề tài, “Sư phụ, chàng không biết đâu, Lục Ảnh Hà và Liễu Nhược

Ly muốn khi dễ ta!”

Hắn nhìn thấu ý định của nàng nhưng cũng không vạch trần, thần nhiên nói, “Nhưng bọn họ đâu có thành công.”

“À!” nàng giậm chân, “Sư phụ, sao chàng có thể nói vậy chứ? Nếu bọn họ khi dễ ta thành công, trước mặt ta kêu gào chửi mắng, muốn làm ta mất mặt. Ta là đồ đệ của chàng, nếu ta mất mặt đương nhiên chàng cũng không tránh khỏi liên quan.”

Tay hắn chỉ không chịu ngồi yên lướt qua cánh tay nàng đang đặt ở trên bàn, lại linh hoạt chui vào ống tay áo của nàng mon chón làn da mịn màng, một bên mị hoặc nói: “Vậy thì cùng nhau đi.”

Trong lòng nàng bỗng nhiên cảm thấy ngọt ngào, lại kinh ngạc nhìn Tô Mộ Bạch. Sư phụ nhà nàng hình như ăn phải loại xuân dược tác dụng mạnh nhất thì phải. Được này.....

“Sư phụ, chàng nói um um, ư, ...”

Cuối cùng, Tô Oản Oản bị Tô Mộ Bạch tha đi, trong đầu nàng đều là câu nói của hắn muốn cùng nàng tiểu ngạo giang hồ với nhau, nói sẽ cùng mất mặt với nàng. Những chuyện không liên quan, đều là gió thoảng mây trôi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Theo Ta Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: chương 20

Đại hội võ lâm năm năm tổ chức một lần, dù là vô danh tiểu tốt hay là anh hùng nhân sĩ của các đại môn phái nổi danh, ai ai cũng đều có cơ hội thi triển quyền cước. Nhiều bậc tiền bối nổi danh cũng tham dự, đương nhiên là vì chức minh chủ võ lâm.

Chính vì vậy người trong đại hội ai làm việc nấy, người đánh nhau cứ đánh nhau, người ẩu đã cứ ẩu đã, tất cả đều vô cùng náo nhiệt.

Chỉ có duy nhất hai người không tham gia. Một người là bạch y nam nhân, khuôn mặt tuấn tú, con ngươi lại mang vẻ ủ rũ khó tả. Người còn lại là một nữ nhân vận hồng y đỏ rực như máu, xinh đẹp quyến rũ, đôi mắt linh động mang theo ý cười giảo hoạt.

Hai người bọn họ ngồi trên nóc nhà nhìn xuống, y phục phiêu phiêu, những sợi tóc mềm nhẹ tung bay.

“Sư phụ, chàng xem, bọn họ lại muốn đánh nhau nữa kìa.”

“Ừ.”

“Chàng xem, tên Lục ngụy quân tử kia lại tới dự thi.”

“Ừ.”

“Sư phụ, hay là chúng ta lại xuống đó chơi một hồi giống năm năm trước? Chờ cho Lục Nhâm Bình chiến thắng, chàng đánh bại hắn, sau đó lại phát tay áo chạy lấy người?”

“Ta không rảnh.”

“Sư phụ sư phụ a~~~~ Thiếp ghét hắn, đồng ý đi mà ~~~”

“Cần gì phải lãng phí khí lực với loại người này, hắn thích làm võ lâm minh chủ thì cứ để hắn làm đi.”

“Tô Mộ Bạch, rốt cuộc là chàng có đi hay không hả!!! Chàng không đi thì thiếp mang theo con chàng tự mình ra trận đó!”

Hắn nhìn bộ dạng giương nanh múa vuốt của nàng, lại nhìn phần bụng hơi nhô ra, đành bất đắc dĩ xoa đầu nàng, nói: “Được rồi, ta đi, nàng cứ ngoan ngoãn ngồi đây cùng con xem kịch vui là được.”

Nàng nghe thế mới vui vẻ ra mặt, “Sớm nói vậy có phải tốt không, đỡ phải nghe thiếp cảm ràm.”

Lục Nhâm Đình 5 năm trước đây đang chuẩn bị trở thành minh chủ võ lâm thì bị Tô Mộ Bạch đánh bại, đến nay vẫn còn bóng ma trong lòng. Hắn vất vả lắm mới đánh bại được hết mọi đối thủ có khả năng tranh giành vị trí đó với hắn, dưới lời đài đã bắt đầu nghe thấy tiếng chúc mừng.

Hắn một mặt mỉm cười đáp lại, chấp tay bước lên lời đài, bộ dáng khí độ phi phàm, một mặt lại lo lắng không yên. Mắt thấy bản thân sắp trở thành minh chủ võ lâm thống nhất giang hồ, lại lo lắng Tô Mộ Bạch Tô đại gia tâm tình vui vẻ tới đây tìm hắn lần nữa.

Giờ phút này hắn đứng trên loi đài, những đạo ánh mắt của người khắp giang hồ, nếu không có ai tiến lên khiêu chiến thì lần này hắn sẽ trở thành võ lâm minh chủ! Tuy rằng trong lòng ảm giấu lo lắng nhưng khoe miệng vẫn nhếch lên đầy vui sướng cùng đắc ý.

Lục Nhâm Đình hắn sắp trở thành minh chủ võ lâm, hắn rốt cục có thể thực hiện giấc mơ thống nhất giang hồ!

“Lục tiền bối, thỉnh chỉ giáo,”

Đúng lúc hắn đang đắc ý thì một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai như một ác mộng không tan.

“Hiệp...Hiệp Vãn!” Lục Nhâm Đình run giọng nhìn Tô Mộ Bạch không tiếng động xuất hiện, thâm kinh hãi, hắn một chút cũng không cảm nhận được sự xuất hiện này, xem ra tu vi của Tô Mộ Bạch lại tiến một bước lớn... Đây...không phải là một trò đùa giỡn bình thường...

“Lục tiền bối, nhiều năm không gặp, dạo này người vẫn khỏe chứ?”

“Vẫn tốt...” Người không xuất hiện thì còn tốt hơn...

Tô Oản Oản đứng trên nóc nhà nhìn biểu tình vận vẹo khó coi của Lục Nhâm Đình, không tránh khỏi nhớ đến vẻ mặt của hắn năm năm trước. Lúc Tô Mộ Bạch xuất hiện, vào thời khắc cuối cùng khiến cho hắn mất đi ngôi vị minh chủ võ lâm, hắn vừa uất lại vừa giận, nhưng vì mấy chữ “đại nhân đại nghĩa” nên không dám để lộ tâm tình, chỉ là khuôn mặt không tránh khỏi nhăn nhúm lại, nhìn thực hả dạ.

Nay hai người bọn họ diễn lại vở cũ, ai da, thực xin lỗi Lục tiền bối, ai bảo người có số trở thành vật hy sinh cho người khác!

Tô Mộ Bạch chưa cần đến hai mươi chiêu đã có thể thắng Lục Nhâm Đình, chúng nhân sĩ giang hồ đều cúi đầu, người thờ dài, kẻ cảm thán. Mà biểu tình của vị tiền bối họ Lục đã trở nên vô cùng đẹp mắt.

Lục Nhâm Đình thắng được toàn bộ cao thủ ở đây, mà Tô Mộ Bạch chưa dùng đến hai mươi chiêu đã đã bại Lục Nhâm Đình.

Nàng đắc ý nở nụ cười, chỉ thiếu đứng trên nóc nhà mà hát hò ỉnh ỏi. Tô Mộ Bạch ngẩng đầu, nhìn thân hình đầy đà của ai kia trên nóc nhà, lại nhìn nụ cười đắc ý tùy tiện của nàng, trong lòng như có một dòng nước mềm mại ầm ầm chảy qua.

Hắn tà tà liếc nhìn Lục Nhâm Đình, cuối cùng thì tên nguy quân tử này cũng có một chút tác dụng.

Tô Mộ Bạch ném lại một câu “Tại hạ chỉ muốn cùng Lục tiền bối lãnh giáo mấy chiêu, không có hứng thú đối với vị trí minh chủ võ lâm”, sau đó mang theo thể tử và đứa nhỏ nhanh chóng phi thân rời khỏi. Trên đài chỉ còn một mình Lục Nhâm Đình trơ trọi đứng bất động...

Trời ơi, vì sao so với Tô Mộ Bạch hắn lại yếu đuối đến như vậy chứ!!!

Trong khi ấy, Tô Mộ Bạch và Tô Oản Oản đã sớm ngồi an ổn trong một cỗ xe ngựa xa hoa, ung dung uống trà dùng điểm tâm.

Nàng tay trái một miếng, tay phải một cuốn, ăn nhanh như gió cuốn rồng leo, thế nhưng vẫn còn có thể lo lắng nói: “Sự phụ sự phụ, làm sao bây giờ, thiếp càng ngày càng ăn nhiều, nếu sau này béo tròn như quả bóng thì phải làm sao đây?”

Hắn nhìn vụn bánh trên khoe miệng nàng, chậm rãi nói: “Vậy hiện tại nàng cứ ăn nhiều một chút, ăn hết số điểm tâm trên bàn thì càng tốt hơn.”

“Hừ, rất có thể là con chàng ăn.” Nàng bĩu môi.

Hắn đưa tay lau đi vụn bánh trên khoe miệng nàng, néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nói: “Ta thấy tám phần là nữ nhi, một đứa con gái đáng yêu có thể ăn nhiều như nàng vậy.”

“Sinh con trai tốt hơn, sau này nó lớn lên giống chàng, có thể mê hoặc vô số nữ nhân nha!” Nàng cười, nói với vẻ chờ mong.

Hắn ôm chặt nàng, xoa xoa cái bụng nhô ra của nàng, hít hà hương vị ngọt ngào trên người nàng, nói: “Gái hay trai cũng được, nhưng ta không muốn nàng sinh đứa thứ hai.”

“Vì sao chứ?” Cục cung trắng trắng lại mềm mềm, rất đáng yêu mà!

“Ta nói không được là không được.”

“Sao lại có người kỳ cục như chàng cơ chứ!”

“Ngoan, sinh nhiều không tốt, chúng ta có một cục cung là đủ rồi.” Đến lúc đó nàng sẽ không thêm quan tâm ta nữa mà chỉ quan tâm đến cục cung thôi.

“Vì sao chứ, vì sao chứ? Chàng ghét bỏ thiếp vì thiếp béo lên đúng không?”

“Không phải, như vậy ôm càng thích.” Hắn ôm nàng vào lòng, hơi thở ầm ập phả vào tai nàng, đôi tay cũng bắt đầu không an phận.

.....

Xe ngựa dừng đột ngột khiến cho bàn tay hư hỏng kia cũng phải ngưng lại. Xa phu chính là ảnh vệ Âm của Hàn Yên lâu, chính vì vậy nên Tô Oản Oản đập đập cửa xe, ý hỏi sao tự dừng lại dừng lại. Âm lập tức hồi báo: “Phu nhân, là kiệu quan.”

Tô Oản Oản lộ đầu khỏi kiệu, thấy đối diện đúng là một đội ngũ quan sai và một chiếc kiệu lớn, hai bên giằng co, đối phương cũng đang bấm báo với người ngồi trong kiệu.

Nàng ngồi lại chỗ cũ, nhìn Tô Mộ Bạch hỏi: “Là quan sai, nhường hay không đây?”

Hắn tà tà liếc nhìn nàng một cái, nàng lập tức im bặt.

Đối phương chọn cách tiên lễ hậu binh, mà Âm không nhận được chỉ thị của lâu chủ nên cũng án binh bất động ngồi trên xe ngựa, không nói lời nào. Đối mặt với những kẻ đang khiêu khích trước mặt cũng không thêm động tay chân.

Tô Oản Oản nhìn Tô Mộ Bạch đang nhàn nhã uống trà đọc sách, lẳng lặng nhìn hắn không tiếng động đối kháng.

Tuy rằng chuyện tứ hôn hắn vẫn chưa tính là thua nhưng từ đó về sau lại trở nên cố chấp.

Có lẽ vì tiểu binh kia mướng mỏ quá khó nghe nên người bên trong kiệu rốt cục mở miệng: “Im miệng, vị trí bản quan nói lớn thì không lớn, nói nhỏ thì cũng không nhỏ, sao có thể ức hiếp dân chúng như thế.”

Thanh âm quen thuộc, ngữ điệu quen thuộc, như có như không lộ ra sự uy hiếp. Tô Oản Oản và Tô Mộ Bạch nhìn nhau, trong phút chốc liền hiểu rõ. Nàng bĩu môi, trẻ con quát lớn: “Bốn cô nương không nhường đường đấy, thì sao?”

Xung quanh một mảnh yên tĩnh, thật lâu sau đối phương mới lên tiếng: “Oản Oản?”

Hắn vén rèm kiệu, nàng mở cửa xe, hai bên nhìn nhau. Trong mắt hắn không giấu được vẻ áy náy, nhưng khi nhìn thấy cái bụng hơi nhô ra của nàng thì sắc mặt cứng đờ, một loại chua xót dần dần tràn ra trong lòng.

“Ôn đại nhân, nhiều năm không gặp, ngài vẫn khỏe chứ?”

“Nhiều năm không gặp, không bằng tìm một nơi nói chuyện được không?”

“Ta thấy không cần thiết.” Tô Mộ Bạch mở miệng nói, ôm thất lưng Tô Oản Oản, tuy rằng vẫn mang vẻ thanh lãnh nhưng trong đáy mắt lại lộ ra tia lười biếng, một thân bạch bào mặc qua loa, lộ ra xương quai xanh quyền rũ, tóc đen mềm mượt rũ trên vai.

Bộ dáng này rõ ràng là cô tình tuyên cáo cho mọi người biết bọn họ vừa làm gì. Hắn cố ý xoa xoa bụng Tô Oản Oản, nói: “Oản Oản, dạo này thân thể không tốt, không nên lộn xộn. Nghe nói đại nhân hồi kinh báo cáo công tác, không chỉ được làm phò mã mà còn trở thành thừa tướng đại nhân, làm gì có chuyện chúng ta không nhường đường chứ. Âm, đổi con đường khác.”

Hắn đưa tay đóng cửa xe, mặc Ôn Nam Thế - vốn muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi – ở bên ngoài. Tô Oản Oản tựa vào lòng Tô Mộ Bạch, tuy không nói gì nhưng trong lòng dấy lên một nỗi phiền muộn không tên.

Hắn xoa xoa đầu nàng, “Trách hắn sao?”

Nàng lắc đầu, “Đã không còn trách hắn nữa rồi. Vốn không chung đường, gặp lại cũng như không mà thôi.” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, hỏi, “Sư phụ, chàng trách hắn sao? Vì chúng ta cứu hắn, mà hắn lại lừa chúng ta?”

“Quên đi, dù sao hắn cũng không lừa được ta.”

“...”

“Về sau chỉ có Hiệp Vãn cùng nàng và con tiểu ngạo giang hồ thôi, được không?”

“A, hay lắm! Ta thích tiểu ngạo giang hồ a! Về sau con chúng ta chắc chắn sẽ hoành hành ngang ngược trên giang hồ, ha ha, để rồi xem kẻ nào dám chọc giận nó!”

Nàng hớn hờ vui vẻ nói đủ thứ chuyện, trở về là một Tô Oản Oản vô lo vô nghĩ, tùy hứng hành động. Hắn lẳng lặng nghe, ngẫu nhiên đối đáp một hai câu, vẫn như trước yêu thương, sủng nịch nàng. Điều khác biệt duy nhất chính là, bọn họ đã trở thành một gia đình ba người hạnh phúc ấm áp.

Ôn Nam Thế đứng yên tại chỗ, trầm mặc nhìn cỗ xe ngựa khuất dần, không nói điều gì. Trong lòng có vạn lời muốn nói, nhưng khi gặp mặt, một lời cũng không thốt ra được. Mặc kệ, dù sao thì, lời giải thích kia cũng chỉ gói gọn trong hai chữ “Xin lỗi”.

Hắn biết nàng sẽ hiểu cho nỗi khổ trong lòng hắn, cũng biết nàng sẽ không trách hắn.

Chỉ là, một phần tình cảm này, từ nay về sau chỉ có thể chôn chặt nơi đáy lòng.

Oản Oản, xin lỗi. Rất xin lỗi...

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Theo Ta Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.